

Giới thiệu Mối Tình Đầu Của Giáo Bá

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Hào môn thế gia, Vườn trường, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Nữ chủ.

Hán Việt: Bạch Nguyệt Quang Kiều Sủng Nhật Thường [Trọng Sinh] (giáo bá đích kiều nhuyển sơ luyện)

Lục Dĩ Hoài vì sự cố mà trở thành tàn tật. Cũng vì vậy tính tình kịch biến, mọi người đều nhận định cậu là một kẻ hung tàn, dễ kích động, mỗi lần như vậy đều cần người. Mọi người đều xem đây là ác ma.

Ngu Trà vì xinh đẹp động lòng người mà bị đưa đến Lục gia...

Không biết tại sao, mở mắt ra, lại trở về năm mười bảy tuổi.

Đêm đầu tiên đi đưa thuốc, Ngu Trà mặc váy ngủ, để lộ cánh tay tinh tế, giọng nói lại mềm mại: "Nếu cậu đau, thì hãy cắn chỗ này đi."

Nhan sắc khuynh thành, nhu nhược động lòng người.

Xong việc, Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn bóp chặt cằm cô, ngữ khí hung dữ: "Lần sau có còn dám đến đưa thuốc nữa không?"

-

Ngày nọ, có bạn học nhìn thấy trên bàn Lục Dĩ Hoài có rất nhiều sách tâm lý.

Ngữ khí Lục Dĩ Hoài nặng nề: "Ghét bỏ tôi có bệnh sao?"

Ngu Trà: "Tôi sẽ bên cạnh cậu cùng nhau tốt lên."

Lục Dĩ Hoài dùng sức cắn môi cô: "Vậy cậu là thuốc chữa bệnh cho tôi."

-

"Lục Dĩ Hoài, chân cậu khoẻ rồi có thể không ngồi xe lăn cả ngày được không?"

"Không thể, làm như vậy cô ấy sẽ đau lòng tôi."

-

Thiếu niên tàn tật x mỹ nhân kiều mềm

Chữa khỏi cứu rồi, ngọt sủng vườn trường văn, giai đoạn trước nam chính bị tàn tật, lúc sau sẽ tốt.

*Giáo bá ở đây chính là bạo chúa học đường, đại ca ở trường học hay ở t có cách gọi khác là anh đại ý.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cuối tháng tám, Ninh Thành nóng bức đột nhiên có trận mưa rào rơi xuống, mãi cho đến mấy ngày sau mới miễn cưỡng trời quang mây tạnh.

"Mẹ, sao nó còn chưa dậy?"

"Đừng nóng vội, hôm nay là ngày cuối cùng nó ở đây, con cũng nên nhịn xuống miễn cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhà họ Lục là đang muốn người."

"Có thể có cái gì bất ngờ, cả nửa đời sau đều đi cùng một người tàn tật, không biết tên biến thái Lục Dĩ Hoài kia còn sẽ làm ra cái gì...."

Lúc Ngu Trà tỉnh lại liền nghe thấy tiếng bàn luận ở ngoài cửa.

Cả người cô run lên, mở mắt ra thấy trần nhà quen thuộc, còn có ga giường, đây là phòng ngủ của cô lúc sống ở nhà họ Ngu.

Ngu Trà còn nhớ mình được nhận nuôi từ cô nhi viện, từ đó trở thành con gái nuôi nhà họ Ngu, người bên ngoài cho rằng cô trải qua cuộc sống như một công chúa, ngay cả bản thân cô cũng cho là như thế, nhưng chưa từng nghĩ đến sau đó dường như bản thân mình là một người hầu.

Nhưng mà bọn họ nhận nuôi cô cũng chỉ vì tôn lên sự ưu tú của chị gái Ngu Minh Nhã, hoặc là làm bìa đỡ đạn cho Ngu Minh Nhã.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cùng giọng nói dè dặt: "Trà Trà, con đã dậy chưa?"

Ngu Trà không lên tiếng, chỉ là ngồi dậy từ trên giường.

Cô nhìn tay của mình, trắng nõn nhẵn nhụi tinh tế thon dài, móng tay được mài giữa vô cùng mượt mà, cũng không có dấu vết để lại của vết thương do lúc trước cô chạy trốn.

Đây là cái cô có lúc 17 tuổi.

Không phải cô đã chết rồi sao?

Ngu Trà nhớ mình bị trói lại, đôi mắt bị che đi, khuôn mặt bị cắt rồi cuối cùng thì thâm chết đi, như thế nào trong nháy mắt lại trở về lúc cô còn ở nhà họ Ngu, rõ ràng là nhà họ Ngu bọn họ tránh cô như tránh rắn rết.

Không nghe được tiếng động, người phụ nữ ngoài cửa đẩy cửa đi vào, đáy mắt hiện lên sự chán ghét nhưng trên mặt lại hiện lên một nụ cười, ôn hoà nói: "Trà Trà, hôm nay mẹ dẫn con đi đến nhà người khác làm khách cho nên con đừng ngủ nướng."

Làm khách sao?

Ngu Trà tỉnh tường nhớ rõ những lời này, việc làm khách này nhà họ Ngu bọn họ đã âm mưu từ lâu, sau khi đi làm khách sẽ không trở về được.

Cô nhìn về mặt giả nhân giả nghĩa kia của Trần Mẫn Quyên nói: "Con biết rồi."

Trần Mẫn Quyên hết sức hài lòng vì cô nghe lời, lấy một cái váy liền áo màu trắng ra, "Hôm nay con mặc cái váy mới này đi, Minh Nhã cũng không có đâu."

Bà ta duỗi tay kéo Ngu Trà, Ngu Trà làm bộ vô ý né tránh, lo lắng nói: "Thật không ạ, chị gái sẽ không tức giận ạ?"

Trước kia động một chút là Trần Mẫn Quyên liền mắng cô, hôm nay làm bộ cười tươi lâu như vậy, cô cũng mệt mỏi đến hoảng sợ.

Trần Mẫn Quyên không nhận ra cô thay đổi, trong lòng có chút không kiên nhẫn nhưng vẫn giải thích: "Tính cách của chị gái con rất tốt, sẽ không tức giận đâu."

Vừa mới nói xong, có một thiếu nữ mình đi đến, nở một nụ cười dịu dàng trên mặt: "Làm sao chị lại tức giận, hôm nay đi làm khách ở nhà người khác nhất định phải mặc đẹp một chút, dung mạo của em xinh đẹp như vậy, mặc váy này vào nhất định sẽ rất là ưa nhìn."

Rất giống với đời trước vẫn không có một chút thay đổi nào.

Ngu Minh Nhã cũng khen cô như thế, Ngu Trà vui mừng tưởng là sự thật. Chỉ là sau khi từ nhà họ Lục về nhà một lần, cô phát hiện Ngu Minh Nhã cũng có một bộ váy y như đức, cái váy của cô tả tơi rồi ném vào thùng rác.

Loại trái lương tâm này, cái gì cũng có thể nói.

Ngu Trà cầm lấy bộ quần áo, lộ ra một nụ cười ngại ngùng: "Mẹ với chị ra ngoài trước đi, để con thay quần áo."

Vẫn ngu xuẩn như thế, Ngu Minh Nhã và Trần Mẫn Quyên liếc mắt nhìn nhau, "Được, vậy con thay xong thì nhanh chóng xuống lầu, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu xuất phát."

Hai người cười cười rồi đi.

Ngu Trà đứng bên giường nhìn giọt nước rơi xuống cửa kính, đi tới dùng tay vẽ một vòng tròn lên đó, rất nhanh lại bị mờ đi.

Thật sự cô đã trở về lúc 17 tuổi, thời điểm mà tất cả mọi việc còn chưa có xảy ra.

Ngu Trà hít sâu một hơi rồi thay cái áo liền váy kia, bộ váy này chính là cái tốt nhất mà bọn họ mua cho cô sau khi nhận nuôi cô.

Trước đây cô cũng chỉ mặc quần áo mà Ngu Minh Nhã không cần nữa, không chỉ là hàng hiệu của từng mùa, mà mỗi lần bị Ngu Minh Nhã làm rách một mảnh mới có thể cho cô, không biết làm thế nào lại bị bạn bè ở trường biết, cho nên cô thành điểm cười nhạo của mọi người.

Bây giờ ngẫm lại, chỉ sợ là "trong lúc lơ đãng" Ngu Minh Nhã lại tiết lộ ra ngoài rồi.

Thiếu nữ trong gương có vóc dáng cân đối, chiếc váy liền áo để hở một bên vai lộ ra xương quai xanh tinh xảo, gương mặt xinh đẹp to bằng lòng bàn tay lại làm cho người khác yêu thích.

Ngu Trà không khỏi đưa tay vuốt nhẹ lên xương quai xanh.

Kiếp trước Lục Dĩ Hoài thích nhất là xương quai xanh của cô, động một chút là sẽ hôn nơi này, mỗi khi đến cực hạn đều sẽ cắn không tha, sau đó liếm láp cắn nhẹ giống như đó là thứ ngon lành nhất thế gian.

Chỉ là lúc đó trong lòng cô ngoại trừ có sợ hãi thì cũng chỉ có sợ hãi.

Nghĩ đến Lục Dĩ Hoài, Ngu Trà nhắm mắt.

Cô rút tay về rồi đẩy cửa ra ngoài, Trần Mẫn Quyên và Ngu Minh Nhã đã sớm không còn ở ngoài cửa, không biết là đã đi đâu.

Ngu Trà nhẹ nhàng đi xuống lầu, chưa đi đến giữa cầu thang thì đã nghe thấy giọng nói của Ngu Minh Nhã -----

"Cái váy đó con đã ưng ý nó từ lâu rồi."

"Mẹ biết."

Ngu Minh Nhã ôm cánh tay của Trần Mẫn Quyên mà làm nũng: "Sao mẹ lại mua cho cái đồ nhà quê kia, sau này con sẽ không mặc được nữa, con cũng không muốn mặc quần áo giống với nó."

"Cũng chỉ có một lần như vậy thôi." Trần Mẫn Quyên sờ sờ đầu Ngu Minh Nhã, "Nhìn một chút, đưa nó đi sau này con muốn mua cái gì đều được."

Nghe vậy tâm trạng Ngu Minh Nhã mới tốt lên, nói: "Nghe nói tính tình của Lục Dĩ Hoài rất đáng sợ, hề một chút là cắn người, con thấy phỏng chừng nó đến đó cũng không sống được bao lâu, vạn nhất sẽ bị bệnh dại mà chết."

Trần Mẫn Quyên che miệng cô ta lại, liếc mắt nhìn lên lầu.

Ngu Trà vội vã trốn đi.

Trần Mẫn Quyên yên tâm quay đầu lại, chỉ chỉ vào trán của con gái, "Nói nhỏ một chút, đừng để Ngu Trà nó nghe được, vạn nhất nó sống chết không muốn đi thì con sẽ là người gặp họa."

Ngu Minh Nhã sợ sệt mà gật đầu.

Cô ta cũng không muốn đi theo một kẻ điên động một chút là cắn người, cái người điên này lại còn bị tàn phế, thà rằng cô ta chết còn hơn.

Đợi trong phòng khách yên lặng nửa ngày, Ngu Trà mới chậm rãi đi xuống lầu.

"Mẹ cho con mặc đẹp một chút." Trần Mẫn Quyên quay đầu lại, khích lệ nói: "Để cho chị gái giúp con trang điểm, hôm nay chúng ta đến một gia đình rất là giàu có, cũng không nên chậm trễ."

Ngu Trà cúi đầu, "Cảm ơn chị gái."

Ngu Minh Nhã trừng mắt, "Mày ngồi đi, tao đi lấy vài thứ."

Làm con gái ruột được nuông chiều từ bé của nhà họ Ngu, tất nhiên đồ dùng của cô ta đều là đồ tốt, lần này bỏ ra số vốn lớn là muốn lừa gạt Ngu Trà đi đến nhà họ Lục.

Nhìn Ngu Trà được trang điểm tinh xảo trước mặt, Ngu Minh Nhã bấm lòng bàn tay mình đến hằn dấu đỏ, kìm nén mà trang điểm cho cô.

Tất nhiên Ngu Trà không sợ cô ta động thủ làm cái gì đó mờ ám.

Bởi vì chỉ cần nhà họ Lục không hài lòng, dĩ nhiên Ngu Minh Nhã sẽ vào đó, dựa theo suy nghĩ của hai mẹ con bọn họ bây giờ, đánh chết cũng không thể để con gái của mình ở bên cạnh người tàn tật.

Không biết qua bao lâu, Ngu Trà mới nghe được tiếng nói: "Được rồi."

Cô mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đen kịt của mình ở trong gương, không phải là ngây thơ như ngày xưa nữa, thời gian đã giúp cô trở nên rất đẹp.

Ngu Trà cười mỉm.

Ngu Minh Nhã ở bên cạnh sững sờ vài giây, sau khi bình tĩnh lại thì nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng đầu giả vờ thể hiện ra dáng đáp dịu dàng, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Ngu Trà nhìn son môi mới bày ra trên bàn, những thứ này đều là Ngu Minh Nhã mới mua, cũng chưa có dùng qua.

Cô chọn một màu, tinh tế bôi lên, nhẹ nhàng in một dấu.

Trong mắt Ngu Minh Nhã loé lên sự đố kị, thúc giục: "Không đi nữa là đến giữa trưa, mày có khoẻ hay không khoẻ? Sơn môi cũng muốn tô nửa ngày, tao cũng chưa có dùng qua đâu."

Nhưng mà nghĩ đến không lâu nữa Ngu Trà sẽ bị kẻ điên tra tấn, khuôn mặt xinh đẹp cũng sẽ lãng phí, trong lòng cô ta vô cùng vui sướng.

Ngu Trà thấy được sắc mặt của cô ta qua gương.

Nhanh như vậy mà đã không nhận được rồi.

-

Nửa giờ sau, ba người ngồi xe đi đến nhà họ Lục.

Nhà họ Lục có quyền thế cao ngất trời, bất động sản nổi tiếng ở Ninh Thành cơ hồ đều là do bọn họ khai thác, ở phía trên cũng có người nên không ai dám chọc vào, đại đa số người chỉ có thể ngồi xổm dưới chân bọn họ mà vẫy đuôi.

Đứa con độc nhất Lục Dĩ Hoài vốn là thiên chi kiêu tử, nhưng chưa từng nghĩ đến vì một lần ngoài ý muốn mà tàn tật, chỉ có thể ngồi xe lăn.

Từ ngày bắt đầu biết hai chân của mình bị tàn phế, tính tình của Lục Dĩ Hoài thay đổi rất lớn, cả ngày không nói một câu nào. Người sáng suốt đều biết xung quanh người anh chỉ có âm u, tính tình lại không ổn định.

Nhà họ Lục không còn cách nào, cho nên quyết định tìm một cô gái bầu bạn với Lục Dĩ Hoài, gia thế cũng không thể cao mà cũng không thể thấp, cuối cùng chọn trúng con gái nhà họ Ngu.

Ngu Minh Nhã được nhiều người quen biết nói cô ta ở bên ngoài rất ôn nhu, làm việc lại cẩn thận, thành tích học tập cũng tốt, cơ hồ là không ai có thể không thích cô ta.

Như vậy là không ai thích hợp hơn rồi.

Chỉ là ngoài mặt nhà họ Ngu đồng ý nhưng trong lòng cũng không thoải mái, Ngu Minh Nhã là người mà bọn họ bồi dưỡng nên, dựa vào cái gì mà mang đưa con gái hoàn mỹ ưu tú của mình cho một người tàn phế làm đồ chơi.

Lúc đó nhà họ Lục không nói là Ngu Minh Nhã bởi vì nhà họ Ngu chỉ có một cô con gái. Nhưng không nghĩ đến nhà họ Ngu cho một người hầu là Ngu Trà trở thành con gái nuôi, quyết định đưa cô vào nhà họ Lục.

Trần Mẫn Quyên và Ngu Minh Nhã tính toán rất tốt, ngược lại nhà họ Lục cũng không chỉ định là ai, đưa con gái nuôi sang đó, sau này chỉ cần hưởng thụ ân huệ của nhà họ Lục, chẳng phải là sung sướng quá hay sao.

Chỉ là hai người họ không nghĩ đến sau này.

Trên xe Ngu Trà cũng không muốn nói chuyện, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, người ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy là cô đã ngủ rồi.

Trần Mẫn Quyên đang suy nghĩ cuộc sống tương lai tươi đẹp kia, chắc chắn nhà họ Lục sẽ không cho một ân huệ nhỏ, phạm là chỉ cần lộ ra một chút kẽ tay, bọn họ cũng có thể sung sướng mà hô mưa gọi gió.

Đang nghĩ ngợi Ngu Minh Nhã nhượng người về phía trước, dịu dàng nói: "Còn chưa đến à con đợi không kịp nữa rồi."

Bọn họ đợi không được nữa để xem bộ dáng Ngu Trà bị dẫn vật thể nào.

Lúc trước trong nhà nói nhận nuôi một cô con gái, Ngu Minh Nhã chỉ nghĩ rất bình thường. Lúc Ngu Trà được nhận nuôi, rất lâu cô ta mới lấy lại tinh thần. Sau đó cô ta đòi ba mẹ cho cô làm người hầu, bây giờ lại biến thành em gái của mình.

Trần Mẫn Quyên nhìn về phía sau, "Nói nhỏ một chút."

"Nó ngủ rồi." Ngu Minh Nhã không chút nào để ý, ngược lại thì thầm nói: "Mẹ, nhà họ Lục đáp ứng điều kiện là có thật không?"

Trần Mẫn Quyên hạ thấp giọng: "Thật."

Ngu Minh Nhã lập tức nở nụ cười, nhìn về phía Ngu Trà đang tựa cửa sổ, hừ lạnh một tiếng rồi nói thầm: "Lần này tiện nghi cho mày."

Không bao lâu ô tô đã đi vào cổng nhà họ Lục.

Trần Mẫn Quyên nhìn về gương chiếu hậu căn dặn Ngu Trà đang giả vờ tỉnh lại: "Sắp đến rồi, lát nữa nói gì thì con nghe đấy, không cần phải trả lời người lớn, nói cái gì thì cũng chỉ cần vâng dạ thôi, có biết không?"

Ngu Trà ngoan ngoãn nói: "Con biết rồi."

Cổng nhà họ Lục cách nơi ở một đoạn, dọc đường đi có đi ngang qua hoa viên, phía sau núi giả còn có một cánh rừng, kiến trúc xa hoa làm cho người khác hoa mắt mê mẩn.

Xe chạy từ từ chậm lại.

Dù Ngu Trà ở nơi đây vô số năm, nhưng vào lúc này trái tim cũng không khống chế được mà đập nhanh.

Huống chi là Ngu Minh Nhã đến đây lần đầu cũng đã sợ ngây người. Cô ta ngắt lòng bàn tay của mình, hận không thể một giây tiếp theo phải rời khỏi chỗ này.

Ba người được đưa vào đại trạch.

Người hầu dẫn bọn họ vào cung kính nói: "Phu nhân, Ngu tiểu thư đến rồi ạ."

Người phụ nữ ngồi ở giữa chính là mẹ của Lục Dĩ Hoài Giang Nguyệt Tinh. Từ khi con trai xảy ra chuyện, mỗi ngày bà đều lấy nước mắt rửa mặt, nếu hôm nay không có khách đến nhà, chỉ sợ bà vẫn còn đang đau khổ.

Trần Mẫn Quyên đẩy Ngu Trà lên, nịnh nọt nói: "Lục phu nhân, đây là con gái nhỏ Trà Trà nhà chúng tôi, tính cách con bé tương đối mềm mại."

Bà ta không có giới thiệu Ngu Minh Nhã, sợ Giang Nguyệt Tinh xem trọng Ngu Minh Nhã, bất luận thế nào cũng không thể đưa đứa con gái ưu tú của bà ta vào trong miệng sói.

Ngu Trà cười nhẹ.

Không đợi cô mở miệng, Giang Nguyệt Tinh đã xua tay, lạnh mặt nói: "Được rồi, ý tứ của nhà họ Lục các người còn chưa rõ sao, bây giờ đưa lại đây một đứa con gái nuôi là có ý tứ gì? Khinh thường nhà họ Lục chúng tôi?"

Sắc mặt của Trần Mẫn Quyên lập tức trắng.

Bà ta không nghĩ đến loại vừa mới gặp mặt trực tiếp đã bức xé nhau, Ngu Minh Nhã ở phía sau đang dương dương đắc ý suýt chút nữa phải té trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Chuyện này..... Ngu Trà cũng là con gái nhà họ Ngu chúng tôi, nuôi đã nhiều năm rồi cũng đã..... cũng đã xem như là con ruột..... Lục thiếu gia sẽ thích Ngu Trà..... Ngu Trà con nói một câu gì đi!"

Trần Mẫn Quyên càng nói càng chột dạ, nhìn Ngu Trà nháy mắt.

Giảng co một hồi lâu cuối cùng Ngu Minh Nhã chưa từng trải qua chuyện gì đã nhìn không được, ngã người xuống đất, sắc mặt tái nhợt, tự lẩm bẩm không biết là đang nói cái gì, giọng nói lại rất nhỏ.

Trước mắt Ngu Trà loé lên hình ảnh sau khi cô chết đi Lục Dĩ Hoài không màng đến cái chân bị thương của mình mà lao đến bên cô, một hình ảnh đau lòng khắc sâu vào trong cốt tủy.

Cô đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Sắc mặt của Giang Nguyệt Tinh cũng khó coi, tuy rằng Ngu Trà rất tốt nhưng cô không phải là người mà bọn họ định ra. Vừa mới chuẩn bị nói gì, người phía sau đã đưa di động đến, trên màn hình hiện lên là tên của Lục Dĩ Hoài.

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến -----

"Chỉ cần là cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nghe được giọng nói này, Ngu Trà có chút hoảng hốt.

Đời trước Lục Dĩ Hoài ít khi nói với cô như vậy, chỉ có lúc cô muốn chạy trốn mới có thể tức giận. Nhưng cuối cùng lại một mực nhẫn nại từ lần này hết lần khác, nhất là lúc anh đòi hỏi vào ban đêm.

Cô không nghĩ đến việc chọc giận Lục Dĩ Hoài, chỉ cần yên phận giúp anh đứng lên được lần nữa thì xem như cô đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Ngu Trà đúng không?" Giang Nguyệt Tinh cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt mình, hình ảnh sinh động dừng lại trên gương mặt xinh đẹp kia, "Sau này cứ gọi dì là dì Giang."

Tuy rằng Lục Dĩ Hoài không nói rõ là ai, nhưng bà là người làm mẹ vừa nhìn tự nhiên sẽ hiểu, nếu quyết định chọn cô rồi thì sẽ đối đãi cho thật tốt.

Ngu Trà nhẹ giọng nói: "Dì Giang."

Thấy cô khéo léo như thế, Giang Nguyệt Tinh gật đầu liên tục, không vui lúc trước cũng tan thành mây khói. Bà đang tính toán làm sao mới có thể làm cho Lục Dĩ Hoài khôi phục trở lại bình thường.

Bất thành linh sự việc đã thay đổi.

Trần Mẫn Quyên còn đang sững sờ đã phục hồi lại tinh thần, thở phào nhẹ nhõm rồi kéo Ngu Minh Nhã đứng dậy, nắm vào cánh tay của cô ta.

Ngu Minh Nhã uỷ khuất đứng ở phía sau bà ta, cũng không dám lên tiếng, trên cánh tay cũng đã bắt đầu xuất hiện vết bầm đỏ rõ ràng.

Ngu Trà nhìn thoáng qua trong lòng lại càng lạnh lùng.

Lúc trước bọn họ ghét cô làm việc không nhanh nhẹn, Ngu Minh Nhã còn thường xuyên tìm cớ, không biết cô ta lấy đâu ra cái thói quen hay bám người đó, bây giờ xem ra thì là di truyền, trộm gà không xong còn mất nắm gạo.

Giang Nguyệt Tinh đứng lên, "Đi theo tôi."

Trần Mẫn Quyên vội vã kéo Ngu Trà đi theo Giang Nguyệt Tinh.

Bây giờ bà ta cảm thấy lo sợ bởi vì vừa nãy suýt chút nữa đã chọc giận đến nhà họ Lục, nếu như trở về như thế này chồng bà không đánh bà thì cũng sẽ mắng bà, vạn nhất mà ly hôn thì cuộc sống hào môn của bà ta cũng sẽ bị đoạt mất.

Nhà họ Lục có nhà rất nhiều, muốn nghỉ ngơi ở đâu liền nghỉ ngơi ở đó. Bình thường đại trạch là vợ chồng Giang Nguyệt Tinh ở, những người khác ở chỗ khác, từ khi Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện thì cũng đã dọn đến một ngôi nhà nhỏ nằm ở phía sau.

Dọc theo đường đi không có ai nói chuyện.

Mãi cho đến khi Giang Nguyệt Tinh đứng quanh cây tử đằng trước ngôi nhà nhỏ, bà ho khan hai tiếng: "Dĩ Hoài ở nơi này, nếu con chăm sóc cho nó thì cũng sẽ ở nơi này, tính tình của nó không ổn định con cũng không nên chọc nó tức giận, cố gắng nghe theo, có biết không?"

Ngu Trà gật đầu, "Con biết rồi."

Giang Nguyệt Tinh do dự một chút rồi dặn dò: "Nếu như có xảy ra chuyện gì khác thì nhanh chóng gọi người, chứ đừng làm cho nó bị thương."

Nghe vậy nỗi lo sợ bất an của Ngu Minh Nhã liền biến mất, ngay sau đó hồi phục tâm tình lộ ra một nụ cười như đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Đều nói lúc Lục Dĩ Hoài tức giận liền sẽ cắn người, cô ta nhìn làn da này của Ngu Trà, phỏng chừng không qua mấy ngày nữa sẽ bị cắn cho thành cái sàng.

Ngu Trà cong cong mắt: "Con sẽ không làm vậy."

Không có việc gì phải sợ, hiện tại cái bọn họ tưởng tượng ra đều là giả. Tất cả mọi người cho rằng Lục Dĩ Hoài sẽ đối xử với cô như thế, lại không nghĩ rằng cô được đặt trong lòng bàn tay được nuông chiều yêu thương.

Giang Nguyệt Tinh càng nhìn Ngu Trà càng cảm thấy thoả mãn, lại nhìn sang Ngu Minh Nhã thì sắc mặt liền lạnh đi một chút, không biết nhà họ Ngu đã dạy dỗ con cái thế nào.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, cửa sổ phía trên căn nhà nhỏ mở ra.

Mặc dù không có nhìn thấy người, nhưng bọn họ đều biết người ở phía trên dĩ nhiên là Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà đi theo Giang Nguyệt Tinh vào trong.

"Đây là mẹ Vương, phụ trách tất cả việc ngủ nghỉ ở bên này, con có việc gì thì cứ tìm bà ấy, lát nữa mẹ Vương sẽ nói cho con biết những việc cần chú ý."

Ngu Trà nghiêng mắt nhìn gương mặt hiền từ của mẹ Vương ở bên cạnh, cô nhớ rất rõ lúc trước bởi vì cô sợ hãi Lục Dĩ Hoài mà tự sát, là mẹ Vương đã chăm sóc cô.

Rồi sau đó bởi vì mẹ Vương không kịp trở về nhà, đứa cháu nhỏ bị để quên trên xe đưa đón của nhà trẻ, không kịp cấp cứu mà qua đời.

Lần này làm thế nào cô cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Ngu Minh Nhã đi ở cuối cùng, nhìn chung quanh dò xét tuy rằng ngôi nhà nhỏ này không phải nơi ở của vua chúa, thế nhưng ở bên trong không có chỗ nào là không có đồ vật tinh xảo, tuy tiện chỉ vào một cái cũng có thể làm cho người ta yêu thích và ngưỡng mộ.

Trong lòng cô ta không thoải mái, lúc nhìn thấy xe lăn ở khúc ngoặt tim càng đập nhanh hơn.

Người thiếu niên tuấn tú, trước kia lúc Lục Dĩ Hoài chưa xảy ra chuyện cô ta cũng từng thích anh, phải nói là ở trường không ai mà không thích Lục Dĩ Hoài, thích con người anh còn thích cả cái nhà họ Lục ở phía sau anh.

Chỉ là xảy ra chuyện như vậy, ai lại dám tiếp tục yêu thích.

"Dĩ Hoài." Giang Nguyệt Tinh ngừng ở giữa đường.

Thiếu niên ngồi trên xe lăn ở khúc ngoặt nghiêng đầu qua chỗ khác, dùng đôi mắt đen kịt nhìn bọn họ. Đôi chân được chân mỏng che lại, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng.

Ngu Trà rất rõ ràng.

Cái chuyện ngoài ý muốn này không có cát chi đi mà chỉ là cẳng chân mất đi tri giác, nếu trị liệu thật tốt sẽ có khả năng hồi phục, nhưng cuối cùng cũng không có thành công.

Không biết là Lục Dĩ Hoài từ bỏ hay là vì nguyên nhân nào đó. Lúc ấy Ngu Trà chỉ nghĩ cách thoát khỏi nơi đó cho nên hoàn toàn không biết gì cả.

Trở về lại 17 tuổi, cô quyết tâm thay đổi tương lai.

"Mẹ." Giọng nói có chút khàn.

Đối với các thao tác trên xe lăn Lục Dĩ Hoài cũng không quá thành thục, tính toán đâu ra đấy thì chỉ mới có nửa tháng, tất cả mọi người ở nhà họ Lục đều luôn giúp đỡ anh cho nên rất ít khi anh tự mình đẩy xe đi.

Tầm mắt của anh rơi vào người thiếu nữ ở phía sau Giang Nguyệt Tinh, Ngu Trà cúi nửa đầu cho nên chỉ có thể thấy được một nửa gò má trắng nõn.

Giang Nguyệt Tinh xoay người kéo Ngu Trà lên, ôn hoà nói: "Đây là Ngu Trà, sau này sẽ sống ở đây, con cứ xem con bé là em gái của con là được."

Ngu Trà thật cẩn thận nhìn về phía Lục Dĩ Hoài mà cười cười.

Cô cười lên rất đẹp, môi răng đều mang theo vẻ hồng hào, đặc biệt là đôi mắt, óng ánh như nước có thể phản chiếu được hình ảnh của người khác, bộ dáng nhút nhát cũng rất là câu dẫn người.

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng rồi cũng không lên tiếng nữa.

Một chút anh cũng không nhìn hai mẹ con Trần Mẫn Quyên ở phía sau.

Giang Nguyệt Tinh biết bây giờ anh không thích nói chuyện, người trong nhà còn không muốn nói huống chi là nói chuyện với mấy người xa lạ, liền xoay người về mặt không chút thay đổi nói: "Ngu phu nhân, các người trở về được rồi."

Trần Mẫn Quyên đã sớm muốn đi về, "Vâng vâng vâng."

Ngu Minh Nhã bị bà ta kéo đi, lúc đi đến cuối hành lang cũng không nhìn được mà quay đầu lại, nhìn về con người Lục Dĩ Hoài bị bóng tối bao trùm lấy một nửa kia.

Lại đẹp thì có ích lợi gì, còn không phải là bị tàn phế sao.

-

Ngu Trà cứ như vậy mà sống trong ngôi nhà nhỏ.

Lúc vừa mới bắt đầu, đối với một cô gái đáng yêu mềm mại như thế mẹ Vương cực kỳ thích, "Đây là phòng của con, nó sát vách với phòng của thiếu gia, buổi tối chúng ta có người trực đêm cho nên con có việc gì thì cứ gọi một tiếng."

Căn phòng đã sớm được chuẩn bị xong, kéo rèm cửa sổ ra là có thể nhìn thấy sân ở bên ngoài, còn có mấy dây hoa leo trên bệ cửa, thậm chí cô còn có thể thấy được bệ cửa sổ phòng của Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà nhớ đến đời trước cô bị Lục Dĩ Hoài nhốt ở trong phòng, cuối cùng leo ban công để về phòng của mình, nhưng lúc đó cô bị Lục Dĩ Hoài phát hiện, sau đó sắc mặt của anh cũng trở nên thay đổi.

Lần này cô sẽ tự quyết định những tháng ngày sống của mình cho tốt đẹp hơn.

Sau khi ở trong căn nhà nhỏ mấy ngày cô cũng không gặp mặt chính diện nói với Lục Dĩ Hoài câu nào, Ngu Trà thờ phào nhẹ nhõm bởi vì thật ra cô rất sợ đối mặt với Lục Dĩ Hoài.

Bây giờ tâm trạng của Lục Dĩ Hoài không ổn định lại dễ dàng giận chó đánh mèo mà đánh người, cô đến đó không để ý thì sẽ chọc cho anh không vui.

Lúc chạng vạng, Ngu Trà tình cờ gặp được mẹ Vương đi đưa cơm, cũng vừa lúc Lục Dĩ Hoài từ trong phòng ra ngoài cho nên hai người liền đối diện nhau.

Và vào đôi mắt đen kịt của anh, hô hấp của cô bắt đầu cứng lại, rặn ra một nụ cười yếu ớt với anh nhưng lại có chút ngốc nghếch.

Lục Dĩ Hoài lạnh mặt đẩy xe lăn đi đến cạnh bàn.

Đời trước lúc Ngu Trà vừa mới đến đây, cô chỉ có mang theo sự sợ hãi cho nên căn bản là không quan tâm đến Lục Dĩ Hoài. Hình ảnh khắc sâu nhất trong tâm trí của cô là hình ảnh cuối cùng ấy, Lục Dĩ Hoài ôm thi thể của cô vào trong lồng ngực như là muốn hoà tan cô vào trong cơ thể của mình.

Không ai yêu thích cái người làm cho người ta sinh ra chán ghét, ngoại trừ anh.

Ngu Trà cũng không biết tại sao đời trước Lục Dĩ Hoài kiên nhẫn với cô như vậy, cô nghĩ không ra mà bây giờ có suy nghĩ thì cũng không có tác dụng gì.

Cô nhéo nhéo khuôn mặt đã cười đến cứng đờ của mình, đợi một lát cô cảm thấy mình không có bị gọi vào, liền thờ phào nhẹ nhõm quay về phòng của mình.

Sau khi mẹ Vương rời đi, Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm lên bàn ăn, sau một lúc lâu duỗi tay ra hất văng mọi thứ xuống đất.

Ngoài cửa có tiếng bước chân rời đi vừa nhẹ nhàng mà lại trong sáng.

Lục Dĩ Hoài mím môi thật chặt, bàn tay đè chặt lên tay vịn xe lăn.

Không có ai muốn ở cùng một người tàn phế.

Lục Dĩ Hoài giữu cột một tiếng, ánh mắt lại tối đi.

-

Lúc khuya, Ngu Trà nằm mơ về kiếp trước.

Cô mơ thấy bản thân mình lại chạy trốn thất bại, cuối cùng cô bị Lục Dĩ Hoài trói ở trên giường, tức giận để lại những dấu vết ái muội trên người cô, lúc tỉnh lại tựa hồ bên cạnh còn có tiếng thở dốc.

Ngu Trà bị khát mà tỉnh, sờ mồ hôi lạnh trên trán rồi đi xuống lầu rót nước uống.

Một chén nước vào bụng làm cả người cô trở nên thanh tỉnh, vừa mới chuẩn bị rón rén đi về phòng, cô gặp được mẹ Vương từ trong phòng đi ra, ngăn cô lại, "Ngu tiểu thư."

Ngu Trà ôn hoà nói: "Mẹ Vương."

"Buổi tối thiếu gia còn chưa có uống thuốc, đêm nay con đi đưa thuốc đi." Mẹ Vương cẩn thận cầm thuốc rồi lại đưa chén nước cho cô, "Nhớ là phải nhìn thiếu gia uống xong."

Một lúc lâu Ngu Trà mới hoàn hồn: "Vâng."

Tất nhiên mẹ Vương biết nửa tháng này hai người cũng không có chạm mặt nhau, cũng nghĩ thầm là để cho cô vào thử liền dặn dò: "Nói chuyện nhẹ nhàng một chút, cũng đừng nói đến những chuyện khác."

Đợi cho mẹ Vương rời đi, ngu trà cầm thuốc đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu sau đó mới đi lên lầu, đứng trước cửa phòng của Lục Dĩ Hoài gõ gõ cửa.

Bên trong không có lên tiếng.

Ngu Trà suy nghĩ một chút rồi khẽ đẩy cửa đi vào, nhìn qua nhìn lại chỉ có thể thấy rèm cửa trong phòng đã kéo lại rất chặt, không có bật đèn nên có vẻ âm u ngột ngạt, chỉ nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi ở trên giường.

Từ khi cô vào nhà học Lục đây là lần đầu tiên cô đến phòng của Lục Dĩ Hoài, rất giống với đời trước tựa hồ là không có gì thay đổi.

Ngu Trà sờ sờ vài giây rồi đặt thuốc lên bàn, mở đèn lên nói: "Mẹ Vương nói tối giờ uống thuốc rồi."

Ánh đèn ảm áp có chút sáng.

Lục Dĩ Hoài đang ngồi trên giường, khuôn mặt cũng không có cảm xúc gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Ngu Trà cảm thấy mình bị nhìn chăm chăm đến tê cả da đầu, lại bắt đầu xuất hiện loại kích động muốn chạy khỏi nơi này nhưng bị cô cố gắng nhịn xuống.

Lục Dĩ Hoài ngược mắt lên, "Về đi."

Ngu Trà đang cầm chén nước với thuốc ở trên tay, chậm chạp không dám đi qua, cô do dự có nên đi tới hay không. "Tôi....."

Lục Dĩ Hoài nhũn chặt lông mày, ánh mắt hơi trầm xuống, áo ngủ bằng tơ lụa có thể thấy được gân mạch, trên thái dương cũng đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Mí mắt Ngu Trà nhảy lên, chậm chạp đi tới, đặt nước và thuốc lên tủ bên cạnh để thu hút sự chú ý của anh.

Lục Dĩ Hoài lại phát bệnh rồi.

Đến mỗi thời gian nhất định chân của anh sẽ đau đến khó chịu, nhìn qua nhìn lại liền không hề hay biết, lúc này chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình mà nhẫn nại qua.

"Tôi sẽ không về đâu." Cô lắc đầu một cái rồi thấp giọng nói: "Cậu không thể không uống thuốc, chỉ có uống thuốc mới có thể khoẻ lên."

Lục Dĩ Hoài duỗi tay lấy thuốc uống một ngụm, vừa vặn cơn đau kéo tới, đột nhiên anh đặt chén thuốc lên trên tủ tạo ra một tiếng vang rất lớn.

Ngu Trà đứng ở cạnh giường, đôi mắt ánh nước mang theo một chút luống cuống và hoang mang, cô mím môi do dự nhìn người con trai trước mặt mình.

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài càng lúc càng sâu: "Đừng để cho tôi lặp lại thêm lần nữa."

Ngu Trà thấy trên cánh tay của anh vì khắc chế cơn đau mà đã bắt đầu nổi gân lên, nhẹ giọng hỏi: "Cậu rất khó chịu phải không?"

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng lại ôn nhu, như là lông chim quét qua.

Một giây sau trời đất quay cuồng, Ngu Trà đã bị anh kéo đến bên cạnh anh.

Lúc tối sau khi tắm xong cô chỉ mặc váy ngủ, váy lông lèo bị kéo một cái như thế đã bị nhăn nhéo, phác họa ra thân hình đẹp đẽ của một thiếu nữ.

Lục Dĩ Hoài khoanh cổ tay của cô lại rồi nắm chặt tay cô, nhiệt độ ảm áp từ làn da truyền khắp người làm cả người Ngu Trà khẽ run.

Không biết Lục Dĩ Hoài nghĩ đến cái gì, ánh mắt lại lên lét rồi trầm giọng hỏi cô: "Tại sao lại không nghe lời như vậy?"

Anh đều đã bảo cô đi rồi.

Ngu Trà không có giấy dựa mà chỉ thoáng thở hổn hển lồng ngực lên xuống không ổn định, cổ áo váy ngủ bị lệch đi lộ ra một đoạn vai trắng nõn mượt mà.

Xương quai xanh như ẩn như hiện.

Ký ức mơ hồ của Ngu Trà lại bị gọi lên, tựa hồ như kiếp trước cô bị cắn ở xương quai xanh. Sau khi trở về liền sợ đến phát sốt, muốn đào tẩu khỏi nhà họ Lục rồi sau đó cô cũng không biết Lục Dĩ Hoài làm sao có thể nhịn được.

Cô cũng không biết tại sao Lục Dĩ Hoài lại thích xương quai xanh đến thế, mỗi lần cô soi gương đều bị Ngu Minh Nhã cười nhạo. Cô vẫn luôn không thích nhưng Lục Dĩ Hoài lại cứ một mực yêu thích như thế.

Ngu Trà đang ngẩn người.

Lục Dĩ Hoài không nghĩ đến như vậy rồi mà cô vẫn có thể ngẩn người được.

Ngu Trà bị anh nhéo mà hoàn hồn, cô cẩn thận đưa tay ra hít sâu cắn răng nói: "Nếu như cậu đau thì liền... liền cắn chỗ này đi."

Cũng đừng có cắn xương quai xanh của cô...

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài càng lúc càng sâu, rồi sau đó cắn lên một cái.

Ngu Trà cảm thấy đau nhưng lại không dám kêu thành tiếng, sợ đánh thức mẹ Vương bọn họ. Cô cắn răng nhịn đau, chỉ dám nhỏ giọng gọi "Lục Dĩ Hoài".

Lục Dĩ Hoài cầm chặt cổ tay cô.

Cổ tay nhỏ mịn đường như cầm nhẹ cũng có thể hằn lên dấu tay người cầm, trắng đến mức gần như trong suốt.

Ngu Trà không ngừng nhớ tới chuyện của đời trước, trước mắt hiện lên hình ảnh cô trước khi chết, cô nhắm mắt lại làm bầm lâu bầu: "Cậu phải nhanh chóng tốt lên."

Đời trước được anh chăm sóc lâu như vậy, xem như trả nợ là được rồi.

Ngu Trà suy nghĩ chuyện gì cũng đơn giản, cũng không nghĩ đến muốn cho anh đời này thế nào hay là làm sao để không vào nhà họ Lục.

Nghe thấy vậy động tác của Lục Dĩ Hoài hơi ngừng lại.

Sau khi Ngu Trà tỉnh táo rất nhanh cô đã thu tay về, không cẩn thận đụng đến quần áo ở sau lưng, bị vải áo ma sát nên cô cảm thấy có chút đau.

Cô liếc mắt nhìn Lục Dĩ Hoài, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm, tìm cô đập loạn liền nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác.

Ngu Trà xem xét nơi cổ tay bị anh cắn, len lén liếc nhìn. Cô có thể thấy rõ được dấu răng hằn ở phía trên nhưng lại không có bị rách da.

Cô hơi run run, rõ ràng là trước đây anh đã từng cắn đến rách da.

"Nhìn tôi." Lục Dĩ Hoài bóp chặt cầm cô, đối diện mới dời mắt ủng hồng của cô, ở bên tai hỏi: "Lần tới có còn dám đến đưa thuốc nữa không?"

Tác giả có lời muốn nói: Lục ca: lại tới thêm một lần nữa đi)

Nhắc nhở bên ngoài, trong lòng hận không thể quay về lúc mười tám tuổi.

Hôm nay đột nhiên nghĩ đến, nếu như mỗi tối cách một giờ rưỡi Trà Trà đi đến một lần thì còn không phải Lục Dĩ Hoài sẽ bị gãy răng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Có dám hay không đương nhiên là cô không nói trước mặt.

Ngu Trà lấy chén nước xong rồi liền đi về phòng của mình, lúc gần đi Lục Dĩ Hoài có đưa cho cô một ống thuốc mỡ.

Về phòng Ngu Trà mới thả lỏng người ra, cô vén tay áo ngủ lên, quả nhiên nhìn thấy dấu răng hằn lại ở trên da.

Thuốc mỡ màu xanh nhạt, thoa lên có cảm giác lạnh lạnh chứ không đau.

Ngu Trà xoa rất lâu, cũng không biết làm sao lại nghĩ đến dầu gió, không nhận được mà lắc đầu một cái, thật sự là cô đang rất là choáng váng.

Nhớ đến đời trước Lục Dĩ Hoài cắn rất đau, so với lần này còn đau hơn. Nhưng cô không biết tại sao lần này anh lại thay đổi chủ ý rồi.

Mới vừa bôi thuốc lên vết thương xong, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Ngu Trà đi mở cửa, "Mẹ Vương trẻ thế này mẹ vẫn còn chưa ngủ sao?"

Mẹ Vương cầm một cái túi giấy đưa cho cô rồi hạ giọng hỏi: "Vừa này không có xảy ra chuyện gì chứ, thiếu gia có phát bệnh không?"

"Không có xảy ra chuyện gì cả." Ngu Trà không muốn nói chuyện mình bị cắn ra, "Nhấn nhện là được."

Mẹ Vương nhìn vẻ mặt của cô liền biết chuyện này không đơn giản, "Cực cho con rồi, đây là kẹo hôm nay bà mua, mấy cô gái nhỏ tuổi có vẻ rất thích ăn cái này."

Ngu Trà từ chối không được, chỉ có thể nhận lấy.

"Con có thời gian thì hãy khuyên nhủ thiếu gia." Mẹ Vương cũng không ở lại đây lâu, dù sao thời gian cũng không còn sớm nữa, dặn dò cô vài câu rồi đi về phòng của mình.

Sau khi đóng cửa lại, Ngu Trà mới thở ra một hơi.

Cô chỉ sợ mẹ Vương tra hỏi đến tột cùng, cũng may là thuận miệng hỏi nên bị cô nói dối, nếu như bà ấy biết rồi thì không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong túi giấy có rất nhiều kẹo, nào là vị trái cây vị sữa cái gì cũng đều có, chắc là bà mua cho cháu trai của mình rồi còn lại thì mang đến đây.

Ngu Trà bỏ vào trong cặp sách một ít để ngày mai mang đến trường học.

Nghĩ đến trường học, cô mới nhớ lại quãng thời gian Lục Dĩ Hoài không có đến trường, trong trí nhớ của cô mãi cho đến một tháng sau anh mới đến trường lại.

Ngu Trà do dự một chút rồi cũng đi đến phòng sát vách.

Theo thường lệ cô gõ cửa nhưng người bên trong không có lên tiếng, Lục Dĩ Hoài còn chưa ngủ, anh đang tựa lên đầu giường đọc sách, thấy cô đi vào liền nhắm hai mắt lại: "Đến đưa thuốc nữa sao?"

Nghe thấy vậy Ngu Trà hơi đỏ mặt.

Cô liếc nhìn lung tung căn phòng thấy dưới đất có rất nhiều thứ bị ném. Cô đi tới thu dọn, cũng không quấy rầy anh đọc sách, trong phòng yên tĩnh chỉ có nghe thấy tiếng lật sách.

Bên ngoài phòng có thể nghe thấy được tiếng ve kêu ồn ào, Ngu Trà duỗi tay đóng lại cửa sổ ban công, nghĩ thầm gần đây ve càng ngày càng nhiều, nghe thật là phiền.

Cô không có ý định nói chuyện với Lục Dĩ Hoài.

Ngón tay tái nhợt của Lục Dĩ Hoài dừng trên trang sách, rất lâu mới lật sang trang mới.

Dọn dẹp xong, Ngu Trà mới xoay người nhìn thiếu niên đang ngồi trên giường, nhớ đến mùi vị thuốc anh uống vừa nãy, cô nghĩ được vị rất đáng ở trong đó, không biết Lục Dĩ Hoài làm sao có thể không có biểu cảm gì mà uống hết chén thuốc đó.

Không ai thích đắng cả.

Ngu Trà đặt mấy viên kẹo sữa lên cái chăn mỏng, lấy lý do nói: "Mẹ Vương bảo tôi đưa đến, cậu có muốn ăn không?"

Lục Dĩ Hoài xuy một tiếng: "Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ăn kẹo?"

Anh đóng sách lại nhẹ nhàng di chuyển người, quyển sách đặt ở mép chăn, kẹo đặt ở đó liền bị rơi ra rơi xuống mặt đất.

Ngu Trà nghĩ thầm cô còn chưa có thành người lớn, hơn nữa ai nói người lớn không thể ăn kẹo, đương nhiên mấy lời nói này cô đều không dám nói ra.

Lục Dĩ Hoài nhìn gò má của cô, "Tay có còn đau không?"

Ngu Trà lắc đầu một cái, theo bản năng mà đưa tay ra sau lưng, dùng tay còn lại nhặt kẹo lên, một lần nữa để lên chăn mỏng rồi nói: "Rất ngọt."

Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm cái tay trắng mịn của cô, trên đó còn in lại dấu ấn của anh, đôi mắt anh càng sâu, "Tự cậu ăn đi."

Ngu Trà có chút mất mát nhưng vẫn bóc ra một viên kẹo.

Lục Dĩ Hoài cho rằng cô sẽ dứt cho anh ăn.

Lại không nghĩ đến Ngu Trà lại bỏ kẹo vào trong miệng của mình. Kẹo này là kẹo dâu, rất ngọt, ngọt từ đầu lưỡi cho đến đáy lòng.

Lục Dĩ Hoài cảm thấy lòng mình không thoải mái.

Nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ khi ăn kẹo của Ngu Trà, trong lòng anh lại càng không thoải mái, môi mím lại thành một đường cực kỳ buồn bực.

Lục Dĩ Hoài cười cười: "Không về phòng thì tối nay ngủ ở đây."

Ngu Trà cực kỳ hoảng sợ.

Cô có rất nhiều ký ức về cái giường này, cô cũng không quản cái chuyện anh có ăn kẹo hay không ăn kẹo, lúc chuẩn bị rời khỏi thì nhớ ra cái gì đó cô liền xoay người.

"Đúng rồi." Ngu Trà hỏi: "Ngày mai cậu có đến trường không?"

Lục Dĩ Hoài không lên tiếng.

Tất nhiên Ngu Trà biết là anh sẽ không đi, lấy dũng khí mở miệng nói: "Ngày mai tôi... tôi cùng cậu đến trường."

Không đợi anh trả lời, cô mang theo đồ vật đi xuống lầu, lúc đóng cửa lại vang lên một âm thanh lanh lảnh, trong phòng yên tĩnh sẽ nghe rất rõ ràng.

Lục Dĩ Hoài khịt mũi một tiếng.

Anh đưa tay chuẩn bị tắt đèn, trong lúc lơ đãng thì nhìn thấy kẹo ở dưới sàn, cuối cùng cúi một nửa người xuống nhặt lên rồi nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Cô gái nhỏ bị dọa sợ rồi, đồ vật đều để quên ở chỗ này.

Ngu Trà run sợ mà trở về phòng của mình, cũng may vừa mới trải qua như vậy cô cũng không có tinh thần gì để nằm mơ.

Lúc Ngu Trà rời giường trời vừa mới tờ mờ sáng, mẹ Vương đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp, cô đến chào hỏi: "Mẹ Vương."

"Con muốn đi học thi đi đi." Mẹ Vương múc cho cô một chén cháo nữa, "Thiếu gia còn chưa có ngủ dậy, một giờ nữa bà lại đi gọi cậu ấy dậy."

Ngu Trà cau mày: "Hôm nay cậu ấy không có đến trường à?"

Mẹ Vương nói: "Cũng không đi, thiếu gia không có đề cập đến việc này, lúc trước ai nói đến trường học thì cậu ấy liền phát giận, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không đi, con cũng đừng chọc đến, cậu ấy sẽ mắng đó."

"Vâng." Ngu Trà cúi đầu đáp một tiếng.

Nói như vậy tối hôm qua cô không bị mắng cũng tính là tốt, thế nhưng phỏng chừng hôm nay cô không thể cùng đi đến trường học với Lục Dĩ Hoài rồi.

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng Ngu Trà vẫn đợi dưới lầu nửa giờ.

Nhìn thời gian vào lớp càng lúc càng gần, đợi thêm nữa thì sẽ đến muộn, cô thờ dãi lấy cặp sách rồi khỏi nhà họ Lục.

Đã nửa tháng Lục Dĩ Hoài không có đến trường học, anh không muốn đi thì tự nhiên sẽ không ai ép anh đi, trường học cũng biết anh xảy ra chuyện gì nên càng không nhúng tay.

Sau khi Ngu Trà vừa rời đi, mẹ Vương dọn dẹp chén đĩa xong rồi lại quét dọn dưới lầu một hồi, tính toán thời gian mới chuẩn bị đi lên lầu.

Vừa mới đi đến giữa cầu thang bà liền nghe trên lầu có động tĩnh, bà ngẩng đầu nhìn kính ngạc nói: "Thiếu gia dậy rồi."

Lục Dĩ Hoài nói: "Ừ."

Anh liếc nhìn phòng ngủ bên cạnh, cửa phòng lại đóng chặt.

Lục Dĩ Hoài không chút thay đổi sắc mặt hỏi: "Cô ấy chưa có rời giường sao?"

Mẹ Vương sững sờ vài giây rồi mới lấy lại tinh thần nghĩ người anh nói có thể là Ngu Trà, "Ngu tiểu thư sao, vừa nãy cô ấy vừa mới ra khỏi cửa, dù sao cũng không thể đến trễ được."

Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, sắc mặt của thiếu niên trước mặt liền trầm xuống.

Lục Dĩ Hoài siết chặt tay lên tay vịn xe lăn.

Tối hôm qua nói thật dễ nghe bảo sẽ cùng anh đi đến trường, thế nhưng hôm nay người đã chạy trước, đều là nói dối chọc giận người khác.

Mẹ Vương thay đổi đề tài, "Hôm nay bà có nấu cho con món cháo con thích nhất, vừa lúc còn ấm không nóng cũng không lạnh. Đúng rồi....."

Nghe bà nói dong dài một chút, Lục Dĩ Hoài không nhịn được cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Cô ấy không muốn gọi con dậy sao?"

"A, có hỏi nhưng sợ quấy rầy giấc ngủ của con, cho nên bà ngăn lại rồi." Mẹ Vương quay đầu, "Hôm nay thiếu gia muốn đến trường sao?"

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, "Không đi."

Mẹ Vương gật đầu, dù sao bà cũng đoán là như vậy, mang cháo đi vào trong, làm bầm lâu bầu nói: "Không biết tại sao hôm nay Ngu tiểu thư đợi ở dưới lầu rất lâu...."

Bà còn chưa nói hết liền thấy Lục Dĩ Hoài đẩy xe lăn đi về phòng của mình, đùng một tiếng cửa đã đóng lại.

"....." Mẹ Vương nhìn chén cháo suýt chút nữa đã vung vãi ra.

"Mới sáng sớm mà lửa giận lại lớn như vậy."

Lúc Ngu Trà đi đến trường, bọn chị em đang nói chuyện phiếm trong nhóm, cô chưa xem tin nào, vừa mở ra đã lên đến 99+ tin.

"Trà Trà, tối hôm qua cậu thi viết sao?"

"Ài, tối hôm qua tớ tùy tiện viết một chút, cả bài viết đều là vô căn cứ, phỏng chừng thầy giáo không có kiểm tra đâu."

"Ài, các cậu nói thử xem khi nào Lục Dĩ Hoài mới quay lại trường?"

Bởi vì Lục Dĩ Hoài không có đến trường học, nếu nói Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện thì bọn họ cũng chỉ nghe được, không có bằng chứng chân tướng, cho nên bọn họ cũng không biết là thật hay giả.

Ngu Trà đổi chủ đề: "Tớ sẽ đến trường ngay."

Bọn chị em nói chuyện phiếm luôn đi vượt đề tài, "Đúng rồi, Ngu Minh Nhã lại làm con thiêu thân rồi, các cậu xem thấy không, cậu ta đăng bài Weibo nói bộ phim đã được quay xong."

Ngu Trà có biết việc này.

Khoảng thời gian trước có một đạo diễn công khai tuyển vai diễn cho một bộ phim mạng về chủ đề thanh xuân vườn trường, chi phí không cao nhưng Ngu Minh Nhã lại thích cái cảm giác đứng dưới ánh đèn kia, cho nên đã sớm chuẩn bị trước, lúc nghỉ hè liền đi quay rồi.

Xác thật chị ta cũng thành công, cô nhớ bộ phim này rất ngắn, chỉ có hai mươi tập, nhưng có điều chỉ trong vòng hai tháng nó đã trở nên phổ biến sau khi làm marketing (*). Ngu Minh Nhã cũng bắt đầu có tên tuổi chân chính bước vào trong giới giải trí, sau đó người hâm mộ trên Weibo cũng bắt đầu tăng lên.

(*) Marketing hoặc tiếp thị là quá trình kinh doanh tạo mối quan hệ và làm hài lòng khách hàng. Tập trung vào khách hàng, marketing là một trong những thành phần hàng đầu của quản lý doanh nghiệp.

Trước đây Ngu Minh Nhã xây dựng hình tượng nữ thần hoàn mỹ nên có rất nhiều người tin tưởng, câu từ(**) cũng không đào được chuyện trong nhà huống chi là Ngu Trà đã đi đến nhà họ Lục.

(**) Paparazzi.

Lần này cô sẽ không lặp lại sai lầm tương tự.

"À, đúng rồi Trà Trà, lát nữa đến lớp mua giúp tớ bánh chiên giò cháo quẩy, bỏ thêm trứng gà với dăm bông rồi tương ớt nữa."

"Tớ biết rồi."

Lâm Thu Thu tag Ngu Trà vào gọi Ngu Trà đang ngây ngốc trở về.

Vừa lúc cô mới đi qua sạp hàng kia, bây giờ vẫn còn có thể nghe được mùi thơm của bánh chiên, cô chỉ cần đi ngược lại mấy bước là đến rồi.

Mặc dù trường Nhất Trung ở Ninh Thành là trường tư, thế nhưng nói tóm lại chỗ ăn vật ở bên ngoài trường học không ít, phía bên kia cũng có lẽ tề mỷ học sinh đang vây quanh.

Không đợi bao lâu liền tới lượt của Ngu Trà.

Cô đưa lưng về phía đường cái cho nên không chú ý cách đó không xa có mấy thiếu niên đang đi đến, mặc áo thun xuề xòa, đầu tóc có đủ loại màu, tựa như là màu cầu vồng, dáng vẻ lại lưu manh vừa nhìn thấy là biết không nên chọc đến.

Sắp đến thời gian vào lớp cho nên các học sinh khác chạy rất nhanh để vào trường, chỉ còn lại Ngu Trà đang đứng xách túi giấy, phả lệ bất mắt.

Mấy tên lưu manh liền đi qua xem.

Tên tóc húi cua sáng mắt lên, phun ra một làn khói thuốc, "Em gái nhỏ đến muộn phải không, không bằng trốn học đi chơi với bọn này thế nào?"

Trước kia quần áo của Ngu Trà đều là của Ngu Minh Nhã, tất nhiên cũng là hàng hiệu, đến nhà họ Lục rồi, họ cho cô tất cả từ ăn mặc nhà ở đi lại, xem như không nhìn ra nhãn hiệu thì cũng biết có giá trị không hề nhỏ.

Bọn họ đến đây ắt hẳn là muốn cướp rồi.

Trường cấp ba tư nhân có con nhà giàu nhiều, tùy tiện bắt một người thì cũng đủ vốn.

Ngu Trà lui về phía sau một bước, đang tính toán trong lòng xem thử nên đi thế nào mới dễ dàng, chỗ này cách cổng trước chỉ hơn một trăm mét, chạy đến cũng tốn không ít thời gian, hơn nữa cô hẳn sẽ không chạy lại với đám người kia.

Cô bình tĩnh nói: "Tiền tôi sẽ đưa hết cho các người."

"Tất nhiên là muốn tiền." Tên tóc húi cua lắc lắc đầu, nhìn chăm chăm vào mặt cô, "Người... người bọn tao cũng muốn, đi theo tao không, anh trai sẽ yêu thương em."

Tên bên cạnh cũng phụ hoạ theo nói: "Ánh mắt của anh rất tốt, cô gái này thật xinh đẹp."

Ngu Trà bắt đầu lo lắng.

Cô bấm vào lòng bàn tay của mình, ép buộc bản thân phải trấn tĩnh, một lát sau cô mở miệng nói: "Không được, tôi muốn ở đây đợi Lục Dĩ Hoài đến trường."

Ngu Trà cũng bất chấp tất cả.

Động tác của tên tóc húi cua liền dừng lại, cầm điều thuốc nửa tin nửa ngờ nói: "Mày với Lục Dĩ Hoài có quan hệ gì?"

Tất nhiên bọn họ cũng biết Lục Dĩ Hoài.

Toàn bộ Ninh Thành không ai là không biết nhà họ Lục và Lục Dĩ Hoài, dường như đánh nhau đến mức không muốn sống, thủ lĩnh của trường bọn họ bởi vì Lục Dĩ Hoài mà cho đến bây giờ vẫn chưa được ra khỏi đồn cảnh sát.

Làm thế nào để ngăn học sinh biết đến Lục Dĩ Hoài?

Tuy rằng biết Lục Dĩ Hoài đã xảy ra chuyện, nhưng không một ai dám xuất đầu lộ diện đi đắc tội. Hơn nữa đằng sau Lục Dĩ Hoài còn có nhà họ Lục, không chừng chưa đến chỗ mà đã mất mạng.

Ngu Trà thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: "Lục Dĩ Hoài là anh trai tôi."

Điều này cũng không phải là nói dối, lúc trước đi Giang nói Lục Dĩ Hoài cứ xem cô là em gái, tuy rằng Lục Dĩ Hoài không đáp ứng nhưng dù sao bây giờ cô có nói thì anh cũng sẽ không biết.

"Em gái?" Tên tóc húi cua lặp lại.

"Đại ca, đừng có nghe con nhóc này nói bừa." Tên đầu cua bên cạnh hừ một tiếng, "Ai là chả biết bên cạnh Lục Dĩ Hoài không có phụ nữ, hơn nữa là con một của nhà họ Lục, lấy đâu ra em gái."

Ngu Trà nói "Nhận nuôi."

Tên tóc húi cua bị lừa, nổi giận đùng đùng "Nói bừa cái gì vậy, mày muốn làm em gái của Lục Dĩ Hoài thì cũng phải xem bản thân mình có mấy cân mấy lượng."

Tên đó liền duỗi tay bắt lấy Ngu Trà.

Ngu Trà nhanh tay lẹ mắt, ném bánh chiên trong tay sang một bên rồi lại đẩy bọn họ một cái, nhấc chân chạy về đường cái phía đối diện.

"Đồ vô ơn!"

Tên tóc húi cua bị đánh vào mặt, phản ứng lại liền nhanh chóng đuổi theo.

Ngu Trà chưa chạy đến bên lề đường thì đã bị kéo cổ áo, cô lấy ra một cây bút máy từ trong cặp sách, đột nhiên chĩa ngược về phía sau.

Tên tóc húi cua không kịp chuẩn bị, đau đến mức lùi lại mấy bước, máu tươi trên mu bàn tay chảy ròng ròng.

Ngu Trà cầm bút máy, sợ mấy tên con trai tiến lên, cô dùng bút máy dè trên cổ mình, lạnh lùng nói: "Lại đụng vào tôi thử xem?"

Mấy tên học sinh nam liếc nhìn nhau.

"Các người đoán thử xem là các người nhanh tay hay là tôi nhanh tay hơn, sau khi giết người còn có thể ở bên ngoài tiêu dao tự tại sao?"

Bọn họ đều mới mười tám tuổi, mới vừa nghe như vậy lập tức đã do dự, "Mày đừng xúc động, đừng xúc động!"

Như thế nào lại gặp một cô gái bị tâm thần như vậy?!

"Đừng có làm gì cả!" Tên tóc húi cua khoanh tay, chỉ nhìn thấy có một chiếc xe ngừng ở lề đường, bản số xe cũng có thể giúp cậu ta có tiền.

Tên đầu cua nơm nớp lo sợ: "Đó là xe của Lục gia phải không?"

"Hình như bên kia là Ngu tiểu thư? Tài xế hạ cửa xe xuống, quay ra phía sau nói "Đường như Ngu tiểu thư đang gặp rắc rối."

Lục Dĩ Hoài ấn hạ cửa xe xuống, híp mắt nhìn ra bên ngoài, nhưng thật ra trong ánh mắt nhàn nhạt xuất hiện cảm xúc khác thường.

Tay Ngu Trà đều run lên.

Lần đầu tiên cô uy hiếp người khác như vậy, cũng sợ sau đó bọn họ xuống tay với cô, bởi vì cuối cùng cô cũng chỉ có đơn độc một mình.

Nghe được hai chữ Lục gia, Ngu Trà quay đầu lại gọi "Anh Dĩ Hoài!"

Giọng nói thường ngày của cô rất mềm mại, lúc gọi người khác như vậy phảng phất có chút làm nũng lại mang theo một chút sinh động.

Lục Dĩ Hoài còn chưa có lên tiếng, trong lòng tên tóc húi cua đã bắt đầu nhảy dựng.

Tên đó nhanh chóng lùi ra phía sau một bước, rặn ra nụ cười trừ, "Vừa lúc gặp được em gái của Lục ca trên đường, cho nên liền muốn đưa cô ấy đến trường."

Trên mặt đất có rất nhiều máu khô.

Vừa dứt lời, một quyển sách trực tiếp bay vào mặt của tên đó, góc sách đụng đến mặt tên đó liền tạo ra mấy cái vết thương.

Tên đó hít vào một hơi lạnh, như thế nào anh trai với em gái đều hung dữ như vậy!

Lục Dĩ Hoài lạnh lùng nói, "Cái tay nào của mày đã chạm vào cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lời này của Lục Dĩ Hoài rất âm trầm, giống như là một khắc sau đó sẽ ra tay chém bọn họ cho nên bọn họ lưu manh hoảng loạn chạy mà không cần nhìn đường.

Tài xế xuống xe hỏi: "Ngu tiểu thư, cô không sao chứ?"

Ngu Trà nắm chặt bút máy, lắc đầu một cái rồi sửa cổ áo xộc xệch lại cho đàng hoàng, "Không sao ạ."

Tài xế gật đầu, "Không sao là tốt rồi."

Lúc sáng Ngu Trà không ngồi xe của nhà họ Lục cho nên bọn họ cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, tài xế suy nghĩ lúc trở về nên nói với phu nhân một chút.

"Cảm ơn."

Cô xoay người chuẩn bị đi mua bánh chiên cho Lâm Thu Thu lần nữa, lần này sẽ không có ai ngăn cản được cô.

Chỉ là lúc cô thực hiện xong món nợ chuẩn bị đi đến trường, Ngu Trà mới phát hiện xe của Lục Dĩ Hoài vẫn còn đậu ở chỗ này.

Lục Dĩ Hoài giương mắt nhìn, "Lại đây."

Ngu Trà còn chưa có phản ứng lại, tài xế liền híp mắt cười nói: "Ngu tiểu thư mau lên xe đi, vừa lúc cùng thiếu gia đến trường, không đi nữa thì sẽ muộn."

"Không xa đâu ạ." Ngu Trà xua tay.

Đi bộ một trăm mét cũng chưa đến hai phút, lên xe ngồi còn phải đối mặt với Lục Dĩ Hoài, cho nên đương nhiên là tự mình đi sẽ tốt hơn.

"Vừa nãy miệng lưỡi ngọt lắm mà." Lục Dĩ Hoài híp mắt, liếc nhìn đồ vật trong tay cô, hơi có chút thiếu kiên nhẫn, "Đi lên."

"....."

"Đừng để tôi phải nói lại lần thứ hai."

Cuối cùng Ngu Trà vẫn lên xe, cô cũng không dám nhìn Lục Dĩ Hoài, dù sao lúc này vì hết cách nên cô mới dùng hạ sách gọi anh là anh Lục Dĩ Hoài, ai

biết anh có tức giận hay không.

Đời trước cô gọi như vậy là lúc ở trên giường hoan ái bị anh bắt buộc, lúc đó cô đang ở trạng thái lòng không cam mà tình không nguyện.

Lục Dĩ Hoài nghiêng mặt sang, "Nhà họ Lục cho cậu thiếu ăn sao?"

Gặp chuyện xấu còn muốn quay lại mua thêm lần nữa, cái dáng vẻ hận như không thể mang hết mọi thứ trên tay bỏ vào trong dạ dày, bánh chiên này ngon đến vậy sao?

Nghe được anh nói, Ngu Trà nhét bánh chiên ra phía sau, "Không có, nhà họ Lục đối với tôi rất tốt."

So với nhà họ Ngu còn tốt hơn nhiều.

Trong nháy mắt Ngu Trà hoảng hốt, đời trước cô ở trong phúc mà không biết phúc, từ trước giờ nhà họ Lục chưa bao giờ làm khó cô. Xem như cô chạy trốn nhiều lần như vậy, nhà họ Lục cũng chưa từng hỏi qua, vẫn như cũ mà cho cô ăn ngon uống tốt.

Lục Dĩ Hoài nhìn cô đang tiếp tục thất thần, hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Anh luôn cảm thấy một mặt Ngu Trà rất sợ anh, một mặt lại suy nghĩ cái gì đó, thế nhưng có hỏi chắc cũng không có câu trả lời, để sau này rồi sẽ biết.

Ngu Trà và anh không có học cùng một lớp, Lục Dĩ Hoài ở lớp một, Ngu Trà ở lớp năm, đều ở cùng tầng lầu thế nhưng một lớp thì ở cuối bên trái, một lớp lại ở cuối bên phải.

Bởi vì Lục Dĩ Hoài không tiện cho nên xe chạy đến bên ngoài lớp mười hai, sau đó tài xế mới xuống xe lấy xe lăn ra rồi mới đưa Lục Dĩ Hoài lên.

Ngu Trà không dám đi lên phía trước nên liền đi ở phía sau anh.

Tuy rằng cô cẩn thận như vậy nhưng vẫn bị một ít bạn học phát hiện, lén lút bàn luận về cô.

"Này, ai đi ở phía sau Lục Dĩ Hoài vậy?"

"Lục Dĩ Hoài thật sự xảy ra chuyện, nam thần của tôi ơi, một chút thăm mền rất nhanh đã phải kết thúc rồi."

Sau khi Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài mỗi người đi một ngã vào lớp học, vừa mới vào lớp liền bị mấy bạn gái vây quanh dò hỏi: "Cậu với Lục Dĩ Hoài có quan hệ gì vậy?"

"Có phải là cậu quán lấy Lục Dĩ Hoài không?"

Ngu Trà phiền muộn không thôi, lấy một cái có nói: "Hôm nay ở trên đường gặp phải lưu manh, là Lục Dĩ Hoài đã cứu tớ."

Cô chưa nói mình ở nhà họ Lục.

Bạn học nữ trong lớp nửa tin nửa ngờ, thế nhưng nghĩ đến trước đây Ngu Trà cũng không lộ mặt, hơn nữa làm thế nào cũng không có liên lạc đến Lục Dĩ Hoài cho nên cũng không tiếp tục gắng hỏi.

Lúc này Ngu Trà mới thở dài một hơi, đi về chỗ ngồi của mình.

Lâm Thu Thu đi từ bên ngoài vào liền nhanh chóng chạy lại đây nói: "Trà Trà, tớ ở nhà vệ sinh nghe nói cậu và Lục Dĩ Hoài cùng nhau đến trường là có thật không?"

"Bánh chiên của cậu đây." Ngu Trà ném cho cô rồi thở dài nói: "Nếu không phải vì cậu tớ sẽ không có cùng Lục Dĩ Hoài đến trường."

Cô thuận miệng kể lại chuyện hồi nãy.

Lâm Thu Thu vội vã kiểm tra một chút, phát hiện không có vấn đề gì rồi mới thở dài một hơi nói: "Sớm biết vậy thì không nhờ cậu mua rồi, nói như vậy Lục Dĩ Hoài cũng còn tốt vô cùng."

Học sinh nữ trong trường không ai là không thích Lục Dĩ Hoài, trên người anh có mang theo loại kiêu căng khó thuần mà các học sinh nam bình thường đều không có, thoát nhìn mười phần ngổ ngược.

Con gái tuổi này đa số đều thích con trai hư hỏng.

Trước kia các cô không muốn trêu chọc Lục Dĩ Hoài bởi vì đã từng có một bạn học sinh nữ cố ý muốn ngã lên người anh, kết quả Lục Dĩ Hoài lùi lại về phía bên cạnh, bạn nữ kia ngã sấp mặt bên phải khóc lóc rồi đi.

Lục Dĩ Hoài không gần nữ sắc đã được đồn đại ngay từ khi bước vào lớp mười, nào biết có nhiều bạn học sinh nữ to gan như vậy.

Không nghĩ đến sau này lại có chuyện cứu mỹ nhân rồi.

Còn mấy phút nữa mới bắt đầu vào lớp.

Học sinh trong lớp một đang ở phòng học làm bài thi, hoặc là chép lại bài tập tối hôm qua, còn có ăn bánh bao đủ loại âm thanh cãi cọ ầm ĩ.

Đúng lúc này, bạn học ngồi ở cạnh cửa kính mất thấy được Lục Dĩ Hoài ngồi xe lăn liền giật mình nhanh miệng thông báo tin tức cho lớp.

"Lục Dĩ Hoài trở về rồi!"

"Mẹ ơi là sự thật sao, trường học lại bắt đầu trở trời rồi."

Lúc Lục Dĩ Hoài đi vào phòng học cả lớp đều yên lặng.

Mới vừa rồi các bạn học còn nhảy nhót vui vẻ giống như con chim cút bây giờ đã bị ấn nút yên lặng ngồi yên ở chỗ ngồi của mình.

Đây là lần đầu tiên anh đến trường sau khi khai giảng, không có mặc đồng phục học sinh. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy anh ngồi xe lăn, các bạn học cũng không dám tin là thật.

Trước đây tính tình của Lục Dĩ Hoài không tốt lắm, bây giờ lại xảy ra chuyện, nghĩ thế nào đều sẽ bị kích thích, không chắc lại trở nên kém hơn.

Ai dám đắc tội tới Diêm Vương nữa.

"Mẹ nó." Tần Du vỗ vỗ bàn bên cạnh, quở trách: "Đã đến giờ đọc thầm rồi sao?"

Lục Dĩ Hoài nâng mắt, "Làm người câm hết rồi?"

Trong phòng học vang lên tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ.

Tần Du đá hết mọi thứ cản trở trên hành lang qua chỗ khác, nói: "Xem như cậu đã đến rồi, trên bàn của cậu cũng sắp bị chất đầy hết rồi kia."

Sau khi anh xảy ra chuyện, các cô gái cứ nối tiếp nhau gửi thư đến cho anh.

Lục Dĩ Hoài đẩy xe lăn đi đến bên cạnh bàn, cũng không có mở thư tình đầy màu sắc đó ra, trực tiếp giơ tay ném một cách chuẩn xác vào trong thùng rác, sau đó mới ngồi vào.

Tô Ngọc nhìn thấy mấy cái đó thì không khỏi thở dài nói: "Sao không có ai đưa cho tớ vậy, lẽ nào lão tử không có đẹp trai sao?"

Tần Du nói: "Cậu không hề đẹp."

Tô Ngọc nguyền anh một cái, ánh mắt lại như có như không mà dừng trên người Lục Dĩ Hoài.

Làm anh em với nhau, tất nhiên bọn họ cũng biết Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, mỗi lần đến nhà thăm đều rất nhanh sẽ bị đưa đi, hôm nay hiếm khi đi đến trường như vậy e là anh đã chuẩn bị tâm lý tốt.

Tuy rằng trước đây không cần mấy thứ này thế nhưng anh sẽ cười và ném cho các bạn học, cả người đều mang một loại vô lại bất kham, quà tặng cũng không bao giờ thiếu.

Hôm nay liền không thèm nhìn mà ném vào thùng rác, đó là lần đầu tiên, tựa hồ như tâm trạng không tốt lắm.

Bản lĩnh nhìn mặt đoán ý của Tô Ngọc rất tốt, hỏi: "Làm sao ngày đầu tiên đi học lại đã không vui như vậy rồi, tên nào không có mắt mà dám trêu Lục ca của tớ, tớ sẽ đánh cho nó một trận!"

Lục Dĩ Hoài mỉm môi lấy mấy viên kẹo từ trong túi ra.

"Ài, tớ thích ăn ngọt, cho tớ ăn đi." Tô Ngọc không nhìn thấy anh lấy từ đâu ra, cứ nghĩ rằng là người khác đưa.

Tô Ngọc vội vã đưa tay bắt lấy nhưng cuối cùng chỉ bắt được không khí.

Lục Dĩ Hoài cau mày, "Tự mình mua ăn đi."

Tô Ngọc sờ sờ đầu.

Không phải trước đây không ăn kẹo sao, hơn nữa không biết là ai đưa lại cũng không ném đi, thật sự là cậu rất ngạc nhiên.

Tin tức Lục Dĩ Hoài quay lại trường học giống như là mọc cánh, từ lớp một bay ra ngoài, rất nhanh sẽ truyền hết trường Nhất Trung ở Ninh Thành, ngay cả học sinh cấp hai cũng đều biết hết rồi.

Đương nhiên là kèm theo chuyện quà tặng bị ném hết vào thùng rác.

Không ít bạn nữ trong lớp của Ngu Trà cũng đau đầu bởi vì trong đó cũng có số cô la và thư tình của bọn họ.

"Cậu ấy thật sự đã bị tàn tật, nam thần bị ngã từ trên bục xuống."

"Tuy rằng trước đây rất thích cậu ấy, thế nhưng nhà tớ có thể không cho tớ ở bên nhau với một người tàn phế."

"Ngày lúc trước tin đồn tính tình Lục Dĩ Hoài thay đổi rất lớn không chừng là thật, lại không nghĩ đến sẽ xảy ra cái bất ngờ này."

Ngày hôm nay Lâm Thu Thu đã có ấn tượng với Lục Dĩ Hoài, huống hồ còn cứu Ngu Trà, cô nói: "Tôi thấy các cậu cũng không thích cậu ấy nhiều đến thế."

Sắc mặt của mấy học sinh nữ trắng hồng lẫn lộn, "Cậu!"

"Tôi cái gì mà tôi." Lâm Thu Thu trừng mắt, "Xem như là Lục Dĩ Hoài không bị thương, các cậu cũng không leo tới nhà của bọn họ, lại còn ngồi đây bỏ đá xuống giếng nữa chứ."

Mắt thấy các cô muốn ầm ĩ lên, dáng vẻ như sắp muốn đánh nhau, Ngu Trà vội vã ngăn cản, "Thầy giáo sắp đến rồi, đừng ồn ào nữa."

Thầy giáo dạy toán đi vào, lấy bài thi ra bắt đầu sửa bài.

Lâm Thu Thu cũng cầm bút giả vờ viết, cô tham gia rất nhiều diễn đàn của trường cho nên tin tức rất linh thông, tin tức nào cũng biết được.

Cô nhiều chuyện nói "Tớ nghe nói cái duy nhất Lục Dĩ Hoài không ném chính là mấy viên kẹo, cũng không biết là ai đưa mà có thể làm cho cậu ấy giữ lại."

Động tác của Ngu Trà liền dừng lại, trên giấy nháp lập tức có thêm mấy vết mực.

Bây giờ là lúc Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, cơ bản là chưa đụng đến một loại đồ ăn ngon nào.

Lẽ nào Lục Dĩ Hoài thích ăn kẹo?

Ngu Trà còn chưa nói chuyện, Lâm Thu Thu lại nhỏ giọng suy đoán: "Cậu nói xem có phải là Lục Dĩ Hoài bắt đầu thích ăn kẹo rồi không?"

"Tính tình thay đổi sau khi xảy ra biến cố kia vậy khẩu vị chắc cũng sẽ thay đổi theo" Lâm Thu Thu vuốt cằm, "Nhưng mà bây giờ cậu ấy như thế, hẳn là sẽ không có người đi tặng quà rồi."

Ngu Trà cắn bút suy nghĩ một chút.

Nếu như quả thật không ai đưa nữa, cái này chênh lệch lớn như vậy, lấy tính cách kiêu ngạo của Lục Dĩ Hoài nhất định sẽ nhìn ra.

Là vì vấn đề tàn tật.

Ngu Trà chau mày, cái này không được ảnh hưởng đến tâm trạng của Lục Dĩ Hoài, vạn nhất nếu anh trở nên thô bạo thì đối với việc trị liệu cũng sẽ không tiện.

Ngày hôm qua mẹ Vương cho cô rất nhiều kẹo.

Vừa lúc có thể có tác dụng.

-

Lúc chạng vạng sau khi tan học, nơi cửa phòng học rất huyền ảo.

"Ngu Trà, chị gái cậu tìm cậu kia."

Ngu Trà giật mình không biết giờ này Ngu Minh Nhã tìm cô để làm gì.

Sau khi cô vào sống ở nhà họ Lục, Ngu Minh Nhã liền tuyên bố với bên ngoài cô là em gái của mình, hơn nữa trước sau gì danh tiếng của Ngu Minh Nhã rất tốt, ngược lại tất cả mọi người cảm thấy cô là một đứa em gái vô ơn bạc nghĩa.

Lúc Ngu Trà đi ra ngoài liền nghe thấy giọng nói của Ngu Minh Nhã -----

"Diễn kịch rất vui, rất nhanh các cậu có thể xem được phim truyền hình của tớ, đại khái là cuối tháng bắt đầu chiếu, nhất định mọi người phải ủng hộ bộ phim truyền hình đầu tay của tớ nha."

Học sinh nữ ở xung quanh yêu thích ngưỡng mộ mà nhìn cô ta.

"Trường của chúng ta có đại minh tinh."

"Minh Nhã cậu cũng quá xịn đi, tớ nghe nói vai nữ hai có một minh tinh nhỏ không được chọn nên đã khóc lóc trên Weibo rất nhiều."

Ngu Minh Nhã khẽ mỉm cười, kiêu ngạo mà nghiêng đầu.

Cô ta nghĩ đến cái gì, thờ dài nói: "Vốn là tớ muốn mang em gái vào thể nhưng không nghĩ đến em gái lại suy tính những việc khác, ôi, đã bỏ lỡ cơ hội rồi."

"Có thật không?"

Các bạn học đồng loạt quay đầu, nhìn thấy Ngu Trà không cảm xúc đứng trước cửa rồi lại nhìn Ngu Minh Nhã một chút.

Ngu Trà giương mắt nghi hoặc hỏi: "Chị, chị đã từng hỏi em cái này sao?"

Sắc mặt Ngu Minh Nhã không thay đổi, "Có thể là chị đã quên rồi."

Cô ta nhìn Ngu Trà đứng trước cửa, thấy quần áo trên người cô thì ánh mắt loé lên sự căm ghét, mấy thứ này rõ ràng là của cô ta mới đúng.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Lục Di Hoài cô ta liền thoải mái.

Ý cười của Ngu Minh Nhã càng lớn dần, cô ta ôn nhu nói: "Em gái nhanh đến đây đi, mẹ hỏi là khi nào em về nhà hay là sau này em cũng sẽ không về nhà nữa phải không?"

Nghe thấy vậy ánh mắt của những người xung quanh nhìn về Ngu Trà có chút không đúng.

Một học sinh trung học đi đêm không về, có thể là chuyện tốt đẹp gì.

Ngu Trà nói: "Em không về nhà có chị là rõ ràng nhất."

Sắc mặt Ngu Minh Nhã chợt thay đổi, lộ ra một vẻ mặt buồn bã thương tâm, các bạn học luôn luôn tin tưởng không hoài nghi cô ta, sôi nổi đi đến an ủi cô ta.

"Thái độ của em gái cậu thật kém, trách không được không có ai thích."

"Không biết lêu lổng bên ngoài với tên đàn ông hư hỏng nào đây."

"Hôm nay còn ngồi xe của nhà họ Lục đến, cũng không xem bản thân của mình mấy cân mấy lượng, nhà họ Lục sẽ coi trọng cậu ta sao?"

Ngu Trà đã sớm quen với mấy cái bàn luận như vậy, trước kia Ngu Minh Nhã vẫn cố gắng thay đổi suy nghĩ của mọi người xung quanh, tất nhiên sự hấp dẫn đều sẽ vây quanh chị ta.

Đôi trước chị ta nói càng khó nghe hơn.

Ngu Minh Nhã hết sức hài lòng với cái hiệu quả này.

Cô ta đang định nói cái gì, bỗng dưng thấy vành mắt Ngu Trà ửng đỏ, giống như một giây sau đó sẽ khóc lên, trên khuôn mặt nhỏ đều là sự khổ sở.

Ngu Trà ngược đầu, đôi mắt đã bắt đầu ánh nước, giọng nói mềm mại: "Chị, em đã về nhà, nhưng mà các người...."

Vừa nghe thấy mấy lời này, trực giác của Ngu Minh Nhã cho cô ta biết cô muốn nói cái gì đó không tốt.

"..... nhưng các người đã thay đổi chìa khoá, làm sao em có thể về nhà đây."

Bạn học xung quanh đó đều sợ ngây người.

Bọn họ nhìn sắc mặt khó coi của Ngu Minh Nhã lại nhìn Ngu Trà đang nói chuyện khẩn thiết như thế, cán cân trong lòng đã bắt đầu nghiêng rồi.

Nhưng mới chỉ là học sinh cấp ba, từ đâu mà có nhiều tâm tư như thế.

Ngu Trà cúi đầu, trong giọng nói lại mang theo ghen ngạo: "Chị, các người không nói với em việc đổi chìa khoá cho nên em không có cách nào về nhà được."

Trên hành lang rất yên tĩnh.

Kỳ thật không ít người biết Ngu Trà, dù sao cũng là em gái của nữ thần Ngu Minh Nhã, cũng có bạn học nữ đến gây sự thế nhưng mỗi lần như thế Ngu

Trà đều nhẫn nhịn, chưa từng khóc trước mặt thầy cô và bạn học.

Lần này khóc lên vừa nhìn đã biết là rất oan ức.

"Không thể nào." Có bạn học không nhịn được mà lên tiếng: "Minh Nhã, nhà các cậu đổi chìa khoá cũng không nói cho cậu ấy biết sao?"

Chẳng trách là không có về nhà.

"Đúng vậy, cậu còn hỏi sao cậu ấy không về nhà đi, cái này làm sao cậu ấy có thể về nhà được, không phải nhà các cậu... có chút bất công sao?"

"Các người làm vậy không đúng đâu?"

Từng tiếng chất vấn này đã làm sắc mặt của Ngu Minh Nhã trở nên tái nhợt.

Đích thật là bọn họ sợ Ngu Trà trở về làm gì, sau khi đưa cô đi liền trực tiếp thay đổi chìa khoá trong nhà hết một lần.

Nhưng mà Ngu Trà trở về lúc nào?

Ngu Minh Nhã cắn răng phần hận, nếu như Ngu Trà trở về làm sao cô ta lại không biết?

Cô ta mấp máy môi, rất lâu mới nghĩ ra được cắn răng nói: "Không kịp nói cho em biết thôi, đây là chìa khoá mới của nhà mình, trước tiên em cứ lấy của chị dùng đi."

Ngu Minh Nhã đưa chìa khoá ra.

Bạn học xung quanh chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra đây là chìa khoá mới, lại càng tin lời nói lúc này thêm nữa cho nên ánh mắt bọn họ nhìn Ngu Minh Nhã đã không đúng.

"Ngu Trà, cậu cầm đi."

"Chắc chắn chị gái của cậu còn có chìa khoá khác."

Ngu Minh Nhã: "....."

Cái gì gọi là cô ta còn có, cô ta cũng chỉ có một cái.

"Ngu Trà nhìn về Ngu Minh Nhã đang trừng mắt nói như thế, không nhịn được hoan hô trong lòng một tiếng, duỗi tay cầm lấy chìa khoá.

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Ngu Minh Nhã hận không thể nhanh chóng rời khỏi đây, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa lúc lấy cớ: "Đi học thôi, tớ cũng nên về lớp rồi."

Bóng lưng của cô ta mang theo một chút ý chạy trốn chết.

Đội cô ta đi rồi, các bạn học mới sôi nổi đi lên an ủi Ngu Trà: "Không nghĩ đến nhà họ Ngu bất công như thế, làm cha mẹ sao có thể như vậy."

"Nếu ngày hôm nay Ngu Minh Nhã không lại đây, hẳn là sẽ không chuẩn bị đưa chìa khoá cho cậu đúng không, tớ nghĩ căn bản bọn họ không có để cậu ở trong lòng."

Ngu Trà nói: "Ai, ai bảo chị ấy là chị gái của tớ đây."

"Cậu quá tốt bụng." Có bạn học cảm thán: "Nào có em gái nhường chị gái như vậy, nếu như là chị gái của tớ, hẳn là phải có một cuộc chiến rồi."

Ngu Trà nói: "Tớ cũng không nghĩ tới chị gái còn trẻ như vậy mà đã có chút mau quên của người lớn rồi."

Ngu Minh Nhã chưa đi được xa, nghe lời nói này suýt chút nữa đã bất tỉnh.

Ngu Trà nghe bọn họ nói, khoé môi lại cong cong, cô nhìn chìa khoá trong tay nghĩ thầm nên vứt chỗ nào đây cho tốt.

Trở về nơi đó là không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngu Trà vớt chìa khoá mà Ngu Minh Nhã đưa vào thùng rác ở ngoài trường học, Ngu Minh Nhã làm thế nào để về nhà thì cô cũng không lo lắng cho lắm.

"Vừa rồi cậu không thấy sắc mặt của Ngu Minh Nhã đâu." Lâm Thu Thu cười khanh khách nói: "Bây giờ con đường làm quan của Ngu Minh Nhã đang rộng mở, phỏng chừng sẽ tìm có mà bối móc cậu, có điều hôm nay cậu phản ứng rất tốt."

Ngu Minh Nhã và bạn bè của cô ta đang ở lớp bảy trên lầu.

Thường ngày lúc tan học không có chuyện gì làm, các cô sẽ đi xuống lầu bằng thang bộ để lượn lơ ve vãn, bởi vì phòng học bên cạnh cầu thang chính là lớp một.

Là lớp học của Lục Dĩ Hoài.

Bây giờ Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, ngược lại các cô không có xuống lầu để lác lư mà là tìm có gặp Ngu Trà gây chuyện.

"Hiện tại tớ không có ở nhà họ Ngu." Ngu Trà nói: "Không cần phải nhìn sắc mặt của chị ta, sau này cũng sẽ không giống như trước đây nữa."

Cô không phải là Ngu Trà lúc trước nữa rồi.

Lâm Thu Thu vỗ tay, "Nên sớm phải như vậy!"

Ngu Trà nhấp môi cười cười.

Lâm Thu Thu liếc nhìn di động, "Tớ mới vừa phát trực tiếp với Thượng Thần, Thượng Thần nói muốn chúc mừng nên bây giờ chúng ta sẽ đi ăn."

Ngu Trà không có từ chối.

Ba người gặp nhau ở ngoài trường.

Thượng Thần cắt tóc ngắn, mặc đồng phục của trường, nhìn từ phía sau tựa như là một học sinh nam, chỉ là nhìn từ phía trước thì lại là một người có gương mặt trẻ con.

Cô ôm lấy cánh tay của Ngu Trà, "Muốn ăn cái gì không? Hôm nay tớ mời khách!"

Ký ức đi theo thời gian qua lâu như vậy, Ngu Trà đã sắp không nhớ rõ ở bên ngoài trường có đồ ăn vặt gì, nhưng chỉ cần nhìn lướt một lần là có thể hoàn toàn quen thuộc.

Không đợi câu trả lời, Thượng Thần lại lấy di động ra gõ chữ tách tách rồi ngừng đầu nói, "Ài, chị của tớ đang tức giận, tớ đang phải an ủi chị ấy đây."

"Chúng ta đi ăn cái gì vậy?"

"Chị của cậu sao?"

Ngu Trà và Lâm Thu Thu lên tiếng cùng một lúc.

"Còn không phải là chuyện của cửa hàng chị tớ sao." Thượng Thần sờ sờ tóc, một bên đi về phía ngoài trường, "Vốn là đã hẹn trước người mẫu rồi nhưng cô ta lại lỡ hẹn, chị của tớ nghe người khác nói cô người mẫu đó phải đi một cửa hàng khác, bây giờ chị ấy đang cực kỳ tức giận."

Chị gái của cô mở một cửa hàng nguyên bản(*), vừa mới bắt đầu không bao lâu, tuy rằng hẹn với người mẫu không mấy khó khăn thế nhưng đối với chuyện như vậy cũng rất là sốt ruột.

(*) Tính nguyên bản là khía cạnh của các tác phẩm hoặc tiểu thuyết được tạo ra hoặc được phát minh, do đó có thể phân biệt với bản sao, bản giả hoặc tác phẩm phái sinh. Một tác phẩm gốc là một tác phẩm không được nhận từ người khác và cũng không được sao chép từ hoặc dựa trên tác phẩm của người khác. (Nguồn Google – Baidu.)

Lâm Thu Thu chế giễu nói: "Người mẫu này không có tố chất nghề nghiệp gì cả."

Đã hẹn trước rồi sao lại có thể bắt ngờ lỡ hẹn đây.

"Cũng may chị của tớ không có ký hợp đồng." Thượng Thần nói: "Bây giờ việc này chỉ có thể tìm người tạm thời thay thế, thế nhưng người mẫu tốt đều bận rộn, hẳn là sẽ tìm kiếm vô ích, các cậu cũng biết đây những người có thân hình đẹp cơ bản đều nổi tiếng."

Vốn người mẫu đã hẹn trước này là người có chút danh tiếng trong giới, càng nổi tiếng càng sẽ không dễ mất đến cửa hàng thời trang mới, chỉ có thể tìm người thấp hơn một chút.

Thượng Thần xua xua tay, "Không nói chuyện này nữa, có phải là hôm nay Ngu Minh Nhã bị chọc tức đến ngất đi luôn phải không ha ha ha ha."

Lâm Thu Thu: "Chưa tới mức bất tỉnh nhưng mà cũng gần như vậy."

Thượng Thần: "Ai bảo cậu ta tự mình tới gây sự."

Ngu Trà nghe hai chị em người xướng người hoạ, ở bên ngoài nhao nhao ồn ào liền cảm thấy không khí của cuộc sống được tràn đầy, gương mặt không khỏi tươi cười.

Vừa lúc phía sau có hai bạn nữ đi qua: "Lục Dĩ Hoài ở bên kia, cậu xem có phải cậu ấy ngồi xe lăn không?"

Một bạn nữ khác nói: "Tuy rằng bị gãy chân thế nhưng khuôn mặt vẫn đẹp trai như vậy."

Ngu Trà yên lặng phân bác trong lòng, chân không có gãy.

Lục Dĩ Hoài không có gãy chân.

Đúng lúc này Lâm Thu Thu cũng nhìn sang, "Hình như là Lục Dĩ Hoài, ngồi bên đối diện là bọn Tần Du kia."

Ngu Trà theo bản năng nhìn sang.

Hôm nay Lục Dĩ Hoài không có mặc đồng phục, lúc sáng ở trong xe hoang mang hoảng loạn nên cô cũng không có chú ý, bây giờ nhìn lại mới thấy rõ là áo T-shirt, phong chùng là áo hàng hiệu chưa được tung lên thị trường. Tryệndữợceditbờibảngáonhưngkhôngcógáo

Ngồi đối diện với anh còn có mấy bạn nam, ở trên bàn hình như có rượu.

Trước mặt Lục Dĩ Hoài cũng có rượu, lúc bàn tay của anh cầm lấy cái ly, tạo nên một hình ảnh có màu đối lập với rượu, làm nổi bật lên mười ngón tay thon dài.

Bên trong ngón trỏ có một cái hình xăm nhỏ rất tinh xảo.

Lúc Lục Dĩ Hoài chưa xảy ra chuyện đã từng không sợ trời không sợ đất, chuyện xăm hình này đối với bọn con trai ngang tàng cực kỳ có sức hấp dẫn.

Đương nhiên cũng chỉ là một hình xăm nhỏ, nhưng cô cũng không biết là tại sao.

Lâm Thu Thu: "Bọn họ uống rượu chứ không phải nước chanh đúng không?"

Thượng Thần tiếc nuối nói: "Tớ cũng muốn uống nhưng chắc là không uống được, buổi tối chúng ta còn có tiết tự học."

Ngu Trà chau mày, bây giờ Lục Dĩ Hoài đang ở giai đoạn trị liệu, nhất định không thể uống rượu, hơn nữa uống rượu cũng sẽ ảnh hưởng đến khả năng hồi phục.

Tan học cũng đã lâu, trên đường học sinh không còn nhiều.

Ba người các cô dung mạo xinh đẹp rất hấp dẫn ánh mắt của người khác.

"..... Lúc trước Ngu Minh Nhã hỏi thăm Lục ca qua tớ, tớ không phản ứng lại, không biết gần đây như thế nào cậu ta lại an phận một chút rồi."

Một bạn nam mở miệng.

Điều này khá khó hiểu, hẳn là biết cái gì rồi.

Tần Du nâng ly, đột nhiên ánh mắt nhìn ra bên ngoài, tâm tư hơi động, "Kia có phải là em gái của Ngu Minh Nhã không?"

Bên lề đường, ba cô gái đang cười nói vui vẻ, Ngu Trà ở giữa đang kéo một cô gái cao hơn, cô mặc đồng phục học sinh của mùa hạ, để lộ ra cánh tay trắng nõn tinh tế, trên cổ tròn mơ hồ ẩn hiện xương quai xanh, lúc cười lên cũng là mím môi cười.

Mấy bạn nam vội vã ló đầu ra xem.

"Em gái của Ngu Minh Nhã chính là bạn nữ đi cùng với Lục ca lúc sáng sao?"

"Dáng dấp không tệ nha, làm sao trước đây cũng chưa có chú ý đến."

"Trước đây trong mắt của cậu chỉ có Ngu Minh Nhã, nơi nào lại chú ý được người khác."

Lục Dĩ Hoài thu lại tầm mắt, rũ mắt không lên tiếng.

"Cái này đúng thật là anh hùng cứu mỹ nhân." Tần Du thu lại tầm mắt, tò mò hỏi, "Mấy ngày trước có một cô gái nhỏ đến sống ở nhà cậu đúng không,

gọi là gì tớ đã quên mất."

Tô Ngọc nói, "Lúc trước không phải là con gái nhà họ Ngu sao?"

Tần Du nói, "Con gái nhà họ Ngu không phải chỉ có mình Ngu Minh Nhã thôi sao?"

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, mặt mày đăm nhặt nhìn không ra là cảm xúc gì, "Không phải cô ta."

Mọi người a lên một tiếng: "Vậy là em gái của Ngu Minh Nhã đúng không?"

Lúc này bọn họ mới nhớ lại.

Trước đây Ngu Minh Nhã chưa bao giờ nói mình có em gái, chỉ là sau khi việc ở nhà họ Lục được xác định mới bắt đầu ám chỉ Ngu Trà là em gái của cô ta, bình thường Ngu Trà cực kỳ khiêm tốn, rất nhiều người làm thế nào cũng không nhớ đến việc này.

Tin tức của nhà họ Lục cực kỳ kín đáo, bọn họ chỉ biết là nhà họ Ngu đưa con gái vào, ở bên ngoài cũng không nói là ai, đương nhiên bọn họ cũng chỉ biết ngẫm hỏi thăm

Tất nhiên bên kia nhà họ Ngu cũng không che giấu được chuyện này.

Quán ăn cũng được xem là xa hoa, Nhất Trung ở Ninh Thành là trường tư thực, con nhà giàu nhiều cho nên đều thích đến nơi này khoe khoang.

"Hình như cậu ấy vẫn chưa ăn, nếu không thì rủ đến đây ăn cùng chúng ta đi?"

Tô Ngọc thử mở miệng rồi nhìn về phía người đối diện.

Ngoại trừ việc ngồi xe lăn, Lục Dĩ Hoài cũng không khác mấy người xung quanh là bao nhiêu, người đi ngang qua ngẫu nhiên sẽ dừng mắt ở nơi đó rồi lại sợ hãi mà dời đi.

Ai cũng không muốn đắc tội với anh.

Lục Dĩ Hoài nhướn mày, "Tùy cậu."

Tô Ngọc sừng sốt một chút nhưng ngược lại lộ ra một nụ cười thật tươi.

Trước đây cũng không có thấy Lục Dĩ Hoài tùy ý như thế, cho nên lúc bọn họ tụ tập lại rất ít khi có bạn nữ nào, nếu có thì cũng là người khác dẫn đến.

Hai chữ này xem như là đã đồng ý.

Tô Ngọc đá chân bạn nam bên cạnh, "Cậu đi mời các cô ấy lại đây."

Bạn nam sờ đầu hỏi, "Bạn nữ bên cạnh cũng mời đến luôn sao?"

"Cậu không cần phải phí lời."

Rất nhanh bạn nam chạy như một làn khói ra ngoài.

"Nghe nói Ngu Trà rất nhát gan lại hướng nội." Tần Du nhớ lại, "Có phải ở nhà cậu ấy cũng rất sợ cậu không, không phải là cậu bắt nạt cậu ấy đấy chứ?"

Lục Dĩ Hoài khịt mũi một tiếng "Nghe ai nói vậy?"

Trên mặt anh vẫn luôn là dáng vẻ không chút để ý, làm cho mấy bạn nữ cách đó không xa nhìn đến mê mẩn.

Đợi lúc tầm mắt chuyển xuống phía dưới thì lại thở dài.

Tần Du cười cười, "Này còn có thể là ai ngoài Ngu Minh Nhã."

Nhắc đến Ngu Minh Nhã, mấy bạn nam khác liền tươi cười, "Suốt ngày cậu ta cứ truyền ra loại tin tức này, chú ý một chút thì sẽ biết cậu ta có tâm tư gì."

Bọn họ sinh ra trong gia đình lớn, tính là yêu tình ngàn năm đi nữa mà ở trước mặt bọn họ liêu trai, vậy thì thật là khôi hài.

Thủ đoạn nhỏ của Ngu Minh Nhã ở trong mắt bọn họ còn chưa lên được mặt bàn.

"Không có khi dễ." Lục Dĩ Hoài nhấp môi, "Tớ là hạng người như vậy sao?"

Cậu đúng là như vậy!

Mấy bạn nam ở xung quanh yên lặng bỏ sung trong lòng.

Tần Du nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh nhỏ xinh kia một lát rồi cười nói, "Trước kia không phát hiện em gái của Ngu Minh Nhã lớn lên lại đẹp như vậy trắng như vậy, bộ dáng lại nhu nhu nhược nhược, có thể gọi lên ham muốn chinh phục của đàn ông."

Lục Dĩ Hoài nâng mắt.

Là rất nhu nhược.

Tryệnduoceditbởibàngáonhưngkhôngcógáo

Tối hôm qua cô bị anh cắn một cái đau đến không chịu được, bắt chợt thở ra hai tiếng cũng phá lệ mê hoặc người, trên xương quai xanh tựa hồ như còn có đoá hoa.

Lục Dĩ Hoài uống một hớp rượu, lồng ngực mới lạnh xuống một chút.

Trong lúc đó Tô Ngọc ở bên cạnh dùng ánh mắt nhìn qua nhìn lại Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài, trực giác nói cho cậu biết có cái gì không đúng lắm liền chạm vào nhắc nhở Tần Du.

Không ngờ Tần Du không để ý đến cậu, bất mãn nói: "Làm gì vậy, đừng có quấy rầy tớ thương thức em gái Ngu Trà -----"

Nói xong cậu liền uống một hớp rượu.

Lời còn chưa nói hết, cậu đã bị ném bằng một cái đồ vật không biết tên, rượu bắn ra xung quanh dính lên quần áo, nhìn có chút chật vật.

Tô Ngọc bùm mặt nhìn cậu cười, có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Cậu biết sẽ xảy ra cái gì, Tần Du lại bị thiếu một dây thần kinh cho nên cậu cũng không biết làm sao cho cậu ta thay đổi.

Tần Du vội vã lấy giấy lau đi, lên án nói: "Lục ca cậu làm gì vậy, bộ quần áo này của tớ là hàng giới hạn! Mới mua đó!"

Lúc trước kết quả kiểm tra đầu năm của cậu cực kỳ kém, trong nhà liền không chế tiền tiêu dùng của cậu, bộ quần áo này rất khó khăn lắm cậu mới mua được.

Lục Dĩ Hoài nhìn cậu. "Vừa nãy cậu mới gọi là gì?"

Tần Du rồi rầm nhớ lại một chút, sau một lúc lâu mới đưa ra một đáp án mơ hồ "..... Em gái Ngu Trà?"

Lục Dĩ Hoài hỏi "Là em gái của cậu sao?"

Đầu óc của Tần Du chưa có quay về: "Đương nhiên là không phải, là em gái của cậu thì cũng là em của chúng tớ mà."

"Có đúng không?" Lục Dĩ Hoài giương mắt nhìn, "Cậu gọi lại lần nữa thử xem."

Cuối cùng Tần Du cũng nhận ra, khoát tay nói: "Không có không có, tớ không có em gái, tớ là con một."

Đồ phá hoại, gọi có một tiếng em gái mà kích động đến thế rồi.

Lại cũng không phải là em gái thật.

Sau một lát, cậu lại hỏi: "Vậy chúng ta nên gọi là gì đây?"

"Tớ đi khui rượu." Tô Ngọc đứng lên, "Đương nhiên là gọi chị dâu nhỏ rồi, bằng không cậu muốn gọi là gì?"

Tần Du trợn mắt, "Cậu nói rất có đạo lý."

Mấu chốt chính là bọn họ nói như vậy, Lục Dĩ Hoài ở đối diện cũng không có lên tiếng phản đối, nhìn vào là biết đã được tán thành.

Chẳng lẽ nhà họ Ngu đưa một đứa con gái nuôi đi làm con dâu nuôi từ bé?

-

Ngu Trà các cô còn chưa biết ăn gì liền thấy trước mặt mình có rất nhiều bạn nam.

"Ngu Trà phải không?" Một bạn nam mở miệng, "Tớ tên là Chu Châu, Lục ca đang ăn ở bên kia, cậu ấy muốn mời các cậu sang đó cùng ăn."

Cậu phải đi trước cho nên không thấy được màn này ở phía sau.

Thượng Thần cảnh giác nhìn cậu ta nhỏ giọng nói: "Nếu không thì chúng ta không đi đi."

"Chúng ta nói không đi liền có thể không đi không?" Hiển nhiên Lâm Thu Thu càng nghĩ càng rõ ràng, "Cũng không có người nào dám từ chối bọn người Lục Dĩ Hoài đúng không?"

Huống hồ hôm nay Ngu Trà còn được Lục Dĩ Hoài giúp đỡ.

Thượng Thần ngẫm lại cũng thấy đúng, thầm nói: "Nếu từ chối không được thì đi thẳng đến nói lời cảm ơn rồi liền đi, tớ thấy bọn họ cũng không nguyên ý ăn cùng với bạn nữ đâu."

Dù sao các cô còn chưa có nghe nói bọn họ mời bạn học nữ sang ăn.

Nhưng thật ra cũng có người mặt dày mày dạn đi đến, kết quả chưa nói được câu nào đã bị đuổi đi hoặc là bọn họ trực tiếp đi chỗ khác ăn.

Hai người đều nhìn về phía Ngu Trà.

Ngu Trà nhìn sang bên kia, vừa vặn Lục Dĩ Hoài cũng nhìn sang, trong lòng lại càng do dự, "Không đi đi, nói cảm ơn----"

Còn chưa nói hết lời, Chu Châu đã lấy di động ra.

Tần Du: "Sao hiệu suất làm việc lại thấp như vậy?"

"Đi thôi, các cô gái." Chu Châu cất di động, cười tủm tỉm, miệng ngọt khom lưng tạo thành tư thế mời.

Bởi vậy ai còn có thể từ chối được.

Lâm Thu Thu kéo Ngu Trà đi, lúc vừa đến trong quán ăn thì món ăn mới được dọn lên, xung quanh vẫn còn chỗ trống cho nên các bạn nam đều dồn qua một chỗ.

Ba cô gái lớn lên đều khá xinh đẹp, đẹp mắt thì ai cũng muốn nhìn.

Tô Ngọc vừa mới đi khui bình rượu, đôi mắt đảo một vòng rồi đến gần nói: "Ngồi đi đừng làm gì đâu, các cậu không mệt hả."

Cậu cố ý chen đến bên cạnh Ngu Trà.

Tất nhiên Ngu Trà chỉ có thể tránh ra, vì thế cô bị tách khỏi Lâm Thu Thu, bị đẩy đến bên cạnh Lục Dĩ Hoài.

Trên bàn có thêm mấy ly thủy tinh.

Tô Ngọc lắc chai rượu hỏi: "Các cậu có uống rượu không?"

Lâm Thu Thu và Thượng Thần đồng loạt trả lời: "Không uống."

Tô Ngọc nói: "Vậy thì sẽ không rót cho các cậu."

Đối với bọn họ mà nói, uống một ít rượu là quá bình thường, lúc trong nhà thường tổ chức tiệc thì cũng phải uống.

Hơn nữa về sau bọn họ còn phải kế thừa nhà mình, tư lượng tuyệt đối không thể thấp được.

Trước mặt Lục Dĩ Hoài vẫn còn thừa nửa ly rượu.

Từ lúc Ngu Trà ngồi xuống liền nhìn chằm chằm vào cái kia, nếu mà uống hết nhiều đây trong một ngụm hẳn là sẽ ảnh hưởng đến thân thể rất nhiều.

Cô lại không biết nên mở miệng thế nào.

Ánh mắt của Ngu Trà nóng rực như vậy, sao Lục Dĩ Hoài có khả năng không phát hiện được, anh cầm ly lên nhìn một chút, cũng không nhìn ra chỗ nào có vấn đề.

Tần Du ở đối diện đã sớm chú ý, "Chị dâu nhỏ cũng muốn uống sao?"

Rất lâu Ngu Trà mới phản ứng lại được là cậu ấy đang gọi cô, theo bản năng nhìn sang Lục Dĩ Hoài, "Không có, tớ không uống..... tớ không phải chị dâu nhỏ của cậu, cậu đừng có... đừng có gọi như vậy."

Tần Du cười hì hì nói: "Không được, phải gọi như vậy."

Các bạn nam cũng bắt đầu ồn ào lên, "Chị dâu nhỏ nghe thật là thuận miệng nha, gọi cái khác thì nghe rất khách khí."

"Sao tớ lại không nghĩ ra được cơ chứ?"

"Tần Du quá nịnh hót, chị dâu nhỏ cũng đã gọi rồi."

Ngu Trà bị bọn họ nói đến mức lỗ tai đều đỏ sấp nhỏ máu rồi, cô nhìn về Lục Dĩ Hoài nhỏ giọng nói: "Lục Dĩ Hoài."

Lục Dĩ Hoài nghiêng mặt, "Sao?"

Ánh mắt của anh dừng ở trên vành tai đỏ kia. Minh là học trò của cô, cô cảm thấy đó không có gì lạ với mình nên

Bất giác Ngu Trà bừng tỉnh, tiếp tục nói: "Cậu quản bọn họ đi."

Lục Dĩ Hoài hứng thú nhìn chằm chằm tai cô, lười biếng hỏi: "Cậu nghĩ làm sao tôi quản được?"

Ngu Trà hoài nghi anh đã biết rõ mà còn hỏi, nhưng lại không có chứng cứ vạch trần.

Cô nghiêng về bên anh một chút, trong giọng nói mang theo chút năn nỉ, "Cậu làm cho bọn họ đừng... đừng có gọi như vậy nữa."

Tiếp tục gọi nữa thì phỏng chừng ngày mai cả trường đều sẽ biết.

Lục Dĩ Hoài đối diện với đôi mắt óng ánh nước của cô rồi đột nhiên cười một cái.

Ngu Trà còn chưa kịp phản ứng lại liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: "Làm sao quản được, miệng của bọn họ đâu có ở trên người tôi."

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Dĩ Hoài: tiếp tục gọi như vậy cho tớ (mệnh lệnh)

Lục Lục cậu sẽ mạnh khỏe

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ngu Trà không lên tiếng, tức giận không nói chuyện với Lục Dĩ Hoài nữa.

Bọn Tần Du rất hoạt bát, nói một chút chuyện lý thú trong trường học để trêu các cô gái hài lòng, trong chốc lát bọn Thượng Thần đã chung một hội với bọn họ.

Quán ăn này ăn rất ngon, đôi trước cô ăn qua không ít thứ tốt ở nhà họ Lục nhưng đây vẫn là lần đầu cô ăn ở đây.

Cô chỉ lo cúi đầu ăn, cũng không phát hiện mấy món ăn cô động đũa đến đều đặt gần với cô nhất.

Có điều Ngu Trà ăn rất ít, bình thường chỉ ăn một chút rồi dừng lại cho nên cô ăn rất chậm, bởi vì là cái miệng nhỏ mà.

Tiếng chạm ly vang lên lanh lảnh ở trên bàn.

Ngu Trà ngẩng đầu lên, nhìn thấy bọn Tần Du đang chạm ly, Lục Dĩ Hoài đang cầm ly rượu trên tay, có thể thấy được gân cốt nổi lên lại ngoài ý muốn hấp dẫn người khác.

Cô vội vàng lên tiếng: "Cậu không thể uống rượu."

Cô nói không lớn nhưng cũng chỉ có gần ấy không gian nên xung quanh đều có thể nghe thấy, Chu Châu ngồi ở đối diện cười nói, "Chị dâu nhỏ còn quản rất nghiêm nha."

Ngu Trà giật giật tay, "Tớ không có quản."

"Cái này không quản thì là cái nào." Tần Du cười hi hi nói: "Lúc trước bạn gái của tớ quản tớ cũng nói câu này."

Ngu Trà bị cậu nói như thế cũng không biết làm sao để phản bác lại.

Nếu bây giờ cô ở nhà họ Lục được bọn họ chăm sóc thì cô cũng phải có trách nhiệm, chân của Lục Dĩ Hoài nhất định phải tốt lên.

Truyện được edit bởi bà Ngáonhung không có quảng cáo

Bất luận cái gì ảnh hưởng đến việc điều trị đều phải bị bóp chết từ trong nôi.

Lục Dĩ Hoài cảm ly rượu lên, ánh sáng bên ngoài xuyên qua chất lỏng, phản chiếu ra màu lưu ly đẹp để làm cho người ta hoa mắt mê mẩn.

Anh nói: "Nếu như tôi uống thì sao?"

Ngu Trà trầm mặc vài giây, dùng đến một liều thuốc tàn nhẫn: "Nếu như cậu uống rượu, tôi sẽ về nói với dì Giang."

"Lục ca cậu đừng uống."

"Chị dâu nhỏ đã mở miệng rồi, không được không nghe lời nha."

"Ca cậu đừng uống nữa."

Nghe bọn họ ồn ào Ngu Trà càng muốn phản bác, nhưng cô vẫn nhìn Lục Dĩ Hoài chăm chăm, "Cậu có nghe không?"

Tính tình của cô rất mềm nhưng ở chuyện này thì lại cực kỳ kiên trì.

Ánh mắt của Lục Dĩ Hoài cố định trên gương mặt thật lòng của cô, cười cười rồi nói: "Không uống, bằng không cậu uống giúp tôi đi."

Ngu Trà không tin: "Cái... cái gì?"

"Tôi không uống thì cậu uống giúp tôi." Lục Dĩ Hoài nghiêng người, "Trà Trà, nghe được không?"

Đây là lần đầu anh gọi cô bằng nữ danh.

Không, không phải là lần đầu tiên mà là lần đầu tiên trong đời này.

Đời trước lúc anh tức giận liền gọi cả họ tên Ngu Trà của cô, cũng đã từng lưu luyến mà đọc tên cô, nhất là lúc thâm tình.

Trà Trà gọi tên anh đi.

Hoặc là Trà Trà của anh lại không nghe lời rồi.

Ngu Trà hoảng hốt một hồi, đợi đến lúc cô bình tĩnh lại thì đã cảm ly rượu của Lục Dĩ Hoài trên tay rồi.

Lâm Thu Thu ngồi ở phía chếch đối diện với cô, đang ngồi lờm lờm nháy mắt với cô.

Ngu Trà không thể trả lại ly rượu cho Lục Dĩ Hoài nên thẳng thừng uống hết một ngụm, thiếu chút nữa đã sặc, cô dùng tay nhỏ che lại mà ho khan.

Có một bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô.

Trong miệng Ngu Trà có vị ngọt ngọt chát chát.

Lục Dĩ Hoài chỉ cho cô uống một ngụm rồi lấy lại ly rượu từ trong tay cô, hỏi: "Uống ngon không?"

Giọng nói còn rất dịu dàng.

Ngu Trà ngốc ngốc: ".... Ngon."

Các bạn nam đối diện đã cười to, "Lục ca cậu cũng thật biết đùa chị dâu nhỏ, còn lừa cậu ấy đây là rượu."

"Ha ha ha ha chị dâu nhỏ thật là đáng yêu."

"Lục ca quá xấu tính, sao có thể làm như vậy."

Tất nhiên bọn họ biết bây giờ Lục Dĩ Hoài không thể uống rượu cho nên căn bản sẽ không đưa rượu cho anh, lúc này Ngu Trà nói vậy làm bọn họ có chút ngốc, sau đó cứ theo ý của Lục Dĩ Hoài mà thực hiện.

Ngu Trà trì hoãn mà phản ứng lại, cái này hình như là nước trái cây mà không phải là rượu.

Lúc này cô tức giận đến đỏ mặt, "Cậu gạt tôi."

"Là cậu tự nói đó là rượu." Lục Dĩ Hoài cũng rất vô tội, anh trực tiếp uống một ngụm, "Uống rất ngon."

Ánh mắt của Ngu Trà đều dừng ở trên môi anh.

Rõ ràng là ly cô đã uống, anh còn uống..... đợi đã, từ đầu là cô cũng uống ly của anh sao?

Ngu Trà cảm thấy mình nên tìm một cái lỗ để chui vào.

Cho dù đời trước có quan hệ cực kỳ thân mật nhưng bây giờ quan hệ của bọn họ rất trong sạch, cho nên cô cảm thấy không quen cho lắm.

Ngu Trà liếm liếm môi, trên môi còn đọng lại một chút hương vị của nước trái cây.

Lúc Lục Dĩ Hoài nhìn sang chỗ khác thì thấy được hình ảnh này, đầu lưỡi mềm mại liếm lên môi, mang theo chút màu sắc kiều diễm.

Làm cho miệng lưỡi phải ướt át.

Đôi mắt của anh đã sâu lại càng sâu, lấy ly rượu nhấp một ngụm.

Ngay vị trí vừa nãy Ngu Trà đã uống.

Mình là học trò của cô Lan, đó đúng có nhỡ với mình nhỡ không thì mình xác chỗ mình tánnhư cô Lan vậy đó

-

Sau khi com nước xong, Ngu Trà các cô không ở bên ngoài lâu vì sắp đến thời gian tự học buổi tối rồi.

Mùa hạ trời tối đến muộn, ánh dương buổi chiều vẫn còn đọng lại, có vẻ như toàn bộ thế giới đang lơ mơ nhiễm một tầng màu sắc ảm áp.

Lúc này Ngu Trà thật sự cảm thấy bản thân mình rất giống với việc nặng.

Đời trước cô ăn năn hối hận, trong mắt đều là oán hận, không biết cách hưởng thụ cuộc sống, tự mình trải qua cực kỳ mệt mỏi.

Lần này cô sẽ không giống với đời trước nữa.

Lâm Thu Thu và Thượng Thần còn đang nhớ mãi không quên, nói: "Tớ cho rằng bọn người Lục Dĩ Hoài rất bất cận nhân tình."

Thượng Thần đáp: "Tớ có cảm giác bọn họ rất giống với những bạn nam bình thường."

Cái duy nhất không giống chính là trên người Lục Dĩ Hoài Tần Du bọn họ có một chút ngông cuồng hăng hái, dường như là thiếu niên sinh trưởng dưới ánh mặt trời, tràn đầy hi vọng.

Không ai sẽ không thích bọn họ.

Thượng Thần chuyển hướng sang Ngu Trà, chế nhạo nói: "Nói đi, chị dâu nhỏ là cái tình huống gì vậy hả?"

"Đúng vậy đúng vậy." Lâm Thu Thu cũng nghiêng đầu sang, "Làm sao tớ lại không biết việc này, nếu như bị mấy bạn nữ khác biết được, e là sẽ điên cuồng thôi."

Ngu Trà nói: "Bọn họ nói bừa thôi, các cậu đừng nghe bọn họ."

"Nhưng mà Lục Dĩ Hoài đối xử với cậu rất tốt nha." Lâm Thu Thu suy nghĩ một chút nói: "Tuy rằng hôm nay cậu ấy lừa cậu uống nước trái cây ha ha ha ha ha."

Nghĩ đến việc này, Ngu Trà liền tức giận.

Thượng Thần nheo nheo gương mặt nhỏ của cô, "Đừng tức giận, đều đã phồng lên hết rồi này."

Các cô cũng không nghĩ đến Ngu Trà lại đồng ý uống rượu thay cho Lục Dĩ Hoài, lúc đó muốn lên tiếng nhưng bị bọn Tần Du ngăn cản.

Các cô gái có lớn mật đến đâu cũng không dám ra mặt.

"Không đề cập đến cậu ấy nữa." Ngu Trà chớp mắt.

Thượng Thần lại hỏi: "Cậu còn chưa nói rốt cuộc là có chuyện gì đâu."

Ngu Trà thuận miệng bịa một cái có.

Chỉ là bọn Lâm Thu Thu không tin, cô không thể làm gì khác hơn là nói chuyện mình ở nhà họ Ngu ra một cách đơn giản, còn có chuyện bây giờ cô đang ở nhà họ Lục.

Lâm Thu Thu cảm phẫn nói: "Nhà họ Ngu thật không đúng là đồ tốt, nếu lúc trước không muốn thì đừng nhận nuôi, nhận nuôi rồi mà còn làm ra chuyện

như vậy."

Mấy năm nay Ngu Trà sống ở nhà họ Ngu, mỗi ngày đều làm công việc nhà rồi còn phải nhìn sắc mặt của bọn người Ngu Minh Nhã, còn không bằng sống tự tại ở cô nhi viện.

Thượng Thần nói: "Không có chuyện gì, bây giờ liền cho nhà họ Ngu bọn họ cút ngay."

Lâm Thu Thu phụ hoạ nói: "Hôm nay Ngu Minh Nhã cũng bị tức cho chết rồi."

Thượng Thần lấy đi động ra, cười nói: "Đến đây, chúng ta nhờ người chụp giúp một bức ảnh, chúc mừng cuộc sống mới được bắt đầu."

Vừa lúc có một bạn nữ đi ngang qua Thượng Thần liền đi đến nhờ cô ấy giúp đỡ.

Một lát sau, bức ảnh mới được ra lò, ba cô gái đứng cùng một chỗ, sau lưng là hào quang ấm áp nhu hoà chiếu đến.

"Rất đẹp."

Thượng Thần tiện tay gửi lên vòng bạn bè, không lâu lắm là có rất nhiều người ấn thích. *heyheyhey* *beep beep* *i see that i'm icy*

Về phòng học là đã sau đó mười phút, bạn học trong lớp còn chưa có về, bọn họ vẫn đang ngồi làm bài kiểm tra.

Ngu Trà cũng lấy sách ra xem.

Chỉ là hôm nay cô không đặt tâm tư lên đó cho nên lấy bút ra ngồi vẽ lên sách vừa ngồi ngẩn người.

"Trà Trà, cậu vẽ đẹp thật đấy." Lâm Thu Thu kinh ngạc nói: "Chỉ là cái này nhìn vào thì thấy giống một người nha?"

Ngu Trà phục hồi tinh thần, "Cái gì?"

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Làm thế nào tớ cũng thấy người này rất giống Lục Dĩ Hoà, cậu vẽ cậu ấy thành như vậy thì cũng quá là quái quỷ đi..."

Ngu Trà cúi đầu nhìn.

Trên sách vốn có một chỗ bị cô vẽ lại, là truyện tranh, hơn nữa cô còn vẽ thêm một cái xe lăn.

Ngu Trà vội vã dùng bút chuẩn bị xoá đi.

Lâm Thu Thu nhanh tay lẹ mắt ngăn cản, "Xoá làm chi, nhìn rất là đáng yêu."

Ngu Trà nói: "Nhưng không thể ăn được."

"Tớ nhớ trước đây cậu tiện tay vẽ cũng đều rất dễ nhìn." Lâm Thu Thu chống má, "Nếu không thì cậu đăng lên Weibo đi, cậu xem trên Weibo có rất nhiều tác giả truyện tranh lớn."

Ngu Trà nghe cô nói như thế quả thật có chút động lòng.

Trước đây cô còn ở cô nhi viện có vẽ qua, sau đó đi đến nhà họ Ngu cũng có đăng ký một cái Weibo, vẽ một ít truyện tranh thế nhưng rất nhanh bị cuộc sống ở nhà họ Ngu làm cho không có tâm trạng, cho nên cô cũng chưa có vào lại xem.

Thừa dịp còn chưa vào tiết, Ngu Trà tìm lại Weibo trước đây của mình một lần nữa.

Tên Weibo của cô rất đơn giản, gọi là Trà Trà, bài đăng tổng cộng cũng chưa đến hai mươi bài, đều là một ít bản vẽ nháp, fans cũng rất ít.

Lâm Thu Thu tò mò lại xem, "Vẽ như vậy thì chụp không được, hay là cậu mua một cái công cụ vẽ tranh đi, làm giống với truyện tranh ấy."

Trước đây cô cũng không biết cái này.

Ngu Trà ừ một tiếng, ghi nhớ việc này rồi tiện tay đăng bức vẽ ngày hôm nay lên Weibo, rất lâu cũng không có người nhấn thích.

Chỉ là lúc sắp thoát khỏi, cô nhìn thấy có người bình luận -----

"Vẽ rất đáng yêu."

-

Trong trường học vốn không có gì là bí mật, chuyện xảy ra ở lâu một lúc chạng vạng rất nhanh sẽ truyền ra, huống chi là chuyện của nữ thần đại chúng Ngu Minh Nhã.

Bên trong lớp bấy lúc này có mấy cô chị em đứng vây quanh bàn học của Ngu Minh Nhã.

"Minh Nhã, em gái của cậu thật là không biết tốt xấu gì cả."

"Đúng vậy, đêm hôm không về nhà mà còn lấy nhiều lý do như vậy."

Ngu Minh Nhã đau đầu, còn nghĩ phải về nhà nói chuyện chia khoá thế nào, cô ta nhỏ nhẹ nói: "Tớ không nghĩ em ấy sẽ nói với chúng ta, nếu như nói rồi thì sao tớ có thể không đưa đây."

Mấy cô chị em xung quanh lập tức an ủi.

Đúng lúc này có một bạn nữ nhận được một bức ảnh, thay đổi sắc mặt nói: "Minh Nhã, em gái của cậu đang ngồi ăn cơm cùng với bọn người Lục Dĩ Hoài kia."

Có người không tin: "Trước đây Đường Hiểu Thanh muốn mời Lục Dĩ Hoài ăn cơm cũng không có thành công, mặt mũi còn không cho nữa là, có thể là do Ngu Trà đẹp hơn sao?"

"Kỳ thật mà nói, Ngu Trà lớn lên cũng xinh thật."

"Cậu xem ảnh này đi, có phải là Ngu Trà không?" Bạn nữ đề di động lên bàn cho mọi người thấy rõ.

Hình như bức ảnh chụp trộm ở ngoài quán ăn, Lục Dĩ Hoài và Ngu Trà ngồi cùng một chỗ, tuy rằng bên cạnh còn có người khác nhưng cũng không phải là trọng điểm mà mọi người đang quan tâm.

"Xem ra em gái cậu đã dựa vào nhà họ Lục rồi."

"Thật là không biết xấu hổ, thừa dịp Lục Dĩ Hoài gặp chuyện mà chen vào."

Sắc mặt của Ngu Minh Nhã cũng không quá đẹp, mặc dù cô ta biết Lục Dĩ Hoài có chuyện, nhưng vẫn không nhìn được người khác đến tiếp cận với anh.

Mọi người đều biết Ngu Trà là em gái được nhận nuôi. *heyheyhey* *beep beep* *i see that i'm icy*

Trước đây Lục Dĩ Hoài là đối tượng thâm mến trong lòng của bọn họ, có điều bị vướng bởi Ngu Minh Nhã cho nên không dám nói ra.

Bây giờ lại có một cô gái tùy ý qua lại với anh, tất nhiên là mọi người sẽ không vui.

Lương Trình Trình ở bên ngoài đi vào lên tiếng: "Ngu Minh Nhã, tớ thấy em gái của cậu quá xinh đẹp, Lục Dĩ Hoài có động lòng thì đó cũng là chuyện bình thường."

Mặt ngoài Lương Trình Trình và Ngu Minh Nhã hoà thuận, nhưng lén lút mà nói là ngựa mất lẫn nhau, Lương Trình Trình sẽ không thích cái người Ngu Minh Nhã giả vờ giả vịt kia.

Đặc biệt là người mình thích đã bị Ngu Minh Nhã câu đi rồi.

Thật vất vả mới đuổi kịp được Ngu Minh Nhã một lần, đã sớm không quen nhìn cho nên tất nhiên là cô muốn thêm dầu vào lửa rồi.

Ngu Minh Nhã nén giận, trên mặt dịu dàng nở nụ cười "Có thể là gặp được thì sao, cũng có thể là ngồi bàn ghép."

Lương Trình Trình à một tiếng rồi lại nói: "Lúc này tớ đi đến quán ăn đó, bên trong vẫn còn có phòng trống."

Hoá ra còn có đoạn phía sau này.

Nụ cười của Ngu Minh Nhã nhạt đi mấy phần, nói: "E là em tớ thích Lục Dĩ Hoài nên cùng nhau ăn cơm là điều bình thường."

"Minh Nhã cậu yên tâm, chắc chắn Lục Dĩ Hoài sẽ không thích cái loại cô nhi này đâu."

"Tớ không chắc Ngu Trà dùng mưu kế gì, không phải cậu ta đi đêm không về sao, chắc là bản lĩnh câu dẫn đàn ông cũng học được từ đó."

Các bạn nữ sôi nổi bàn luận, ánh mắt Ngu Minh Nhã có gì đó loé lên nhưng cũng không có lên tiếng, cô ta cảm thấy suy đoán như vậy cũng tốt vô cùng.

Lời đồn đãi trong lúc lơ đãng cứ như thế mà truyền đi.

Trước khi tiết tự học buổi tối bắt đầu, Ngu Trà mới đi đến cửa, chưa kịp đẩy cửa ra liền nghe được giọng nói ở bên trong.

"Hôm nay mặt mũi của Ngu Minh Nhã đã bị rơi xuống đất rồi, tớ nói cậu ta chả có tác dụng gì, làm sao có thể so sánh với Hiểu Thanh của chúng ta."

Ngu Trà không nhúc nhích vì sợ phát ra tiếng động.

Cô biết Hiểu Thanh là ai, Đường Hiểu Thanh nổi tiếng của lớp mười hai, dung mạo rực rỡ, đáng người nóng bỏng, là đối tượng thảo luận của nhiều bạn nam ở ký túc xá.

"Hiểu Thanh cậu thấy bộ dạng ngày hôm nay của Lục Dĩ Hoài chưa?"

Đường Hiểu Thanh nhìn vào gương dặm lại lớp trang điểm, đôi mắt như dao xẹt qua nói: "Thấy rồi thì thế nào?"

Cô ta nhớ đến chuyện lúc trước mình bị từ chối, cả trường đều biết, vừa giận lại vừa thẹn.

Bạn nữ bên cạnh đi đến gần, cười nói: "Lục Dĩ Hoài trước đây đã không còn, nhưng mà bây giờ cậu ta đã là người tàn phế, nhiều người cũng không dám tiếp cận. Đây chính là cơ hội, nếu như đợi sau khi cậu ta yêu cậu lại..."

Lời còn lại không cần nói cũng biết.

Động tác Đường Hiểu Thanh dừng lại, nghĩ đến cái gì rồi cười nói, "Được, việc này tớ nắm chắc trong lòng."

Rất rõ ràng, cô ta có rung động với ý đồ này.

Rất nhanh đề tài đã chuyển sang cái khác.

Ngu Trà đứng ở bên ngoài, chỉ cảm thấy cả người mình lạnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngu Trà không nghĩ đến Lục Dĩ Hoài sẽ nói những lời này, cô nhìn chung quanh phát hiện mọi người đang nhìn chăm chăm cô mà hóng chuyện.

Đặc biệt là Đường Hiểu Thanh đang tức giận kia.

Nếu bị người khác nói "Cậu xứng đáng sao?" ở trước mặt như vậy, cho dù người có tốt đến mấy cũng nhận không được hướng chỉ là người không có kiên nhẫn.

Sắc mặt Đường Hiểu Thanh tái xanh, chỉ trích nói: "Lục Dĩ Hoài, nói những lời như vậy đáng mặt là đàn ông sao?"

Lục Dĩ Hoài không hề để ý đến cô ta, liền đẩy xe lăn đi qua khỏi người cô ta.

Đường Hiểu Thanh tức giận đến cả người đều run, trong nháy mắt nghĩ ra một ý nghĩ ác độc, hơi đưa chân về phía trước muốn làm cho anh vấp ngã.

Lúc Ngu Trà nhìn thấy liền hú hồn cả người, "Cậu muốn làm gì?"

Cô đi đến muốn đẩy xe lăn cho Lục Dĩ Hoài nhưng cũng đã muộn một bước, bánh xe lăn đã cán vào chân của Đường Hiểu Thanh.

Nước đã đến chân nhưng Đường Hiểu Thanh vẫn sợ cho nên liền rút chân về, nhưng bởi vì không kịp đã bị bánh xe sượt qua một chút.

Cô ta đau đến mức ngồi chồm hổm trên đất rồi hét to: "Lục Dĩ Hoài, với bộ dáng bây giờ của cậu chỗ nào cho cậu có tính khí lớn như vậy, cả đời chân của cậu cũng sẽ không tốt lên được nữa, cả đời này cậu chỉ có thể ngồi trên xe lăn, cậu chính là một người tàn phế."

"Ui da -----" Người ở xung quanh sợ đến ngây người.

Đợi đến lúc nói xong, mặt của Đường Hiểu Thanh đã trắng thêm nữa rồi.

Trái tim Ngu Trà như bị ai nắm lấy.

Lục Dĩ Hoài ngừng lại, dùng con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm người đang ngồi trên đất, đáy mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Anh như vậy làm Đường Hiểu Thanh càng sợ hãi, trắng mặt ngồi co quắp dưới đất, lúng túng một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Ngu Trà nhỏ giọng nói: "Cậu đừng nghe cậu ta nói bừa."

Hôm qua bác sĩ nói có thể đứng lên được, làm sao có thể là nói dối.

"Tớ, Tớ..." Đường Hiểu Thanh hiểu ra, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy, "Lục Dĩ Hoài, tớ... tớ vừa mới bị ngốc, tớ không có cố ý..."

Cô ta nghĩ đến nhà họ Lục, trái tim lại trở nên nặng nề.

Tần Du không nghĩ đến Đường Hiểu Thanh sẽ nói như vậy, lúc này cười lạnh một tiếng bổ sung cho đầy đủ câu: "Sợ là tự nói ở trong lòng rồi."

Trước đây còn nghĩ rằng chỉ là cao ngạo một chút, không nghĩ đến tâm tư lại sâu như vậy, may là không có giao thoa gì.

Tô Ngọc cũng mở miệng nói: "Ngốc con mẹ gì mà ngốc, ngốc mà còn đi rửa người khác, tôi thấy cậu là người bị tâm thần đó."

Bị dọa một cái liền giống như một người ngốc.

Lục Dĩ Hoài lạnh nhạt nói: "Đi thôi."

Ngu Trà muốn nói cái gì nhưng nhìn thấy tay đặt trên tay vịn của anh như là đang dùng rất nhiều sức, mu bàn tay tái nhợt đã có gân nổi lên.

Không giống với biểu cảm bình tĩnh trên mặt.

Trong lòng Ngu Trà căng thẳng rồi lại có chút đau, cô nắm chặt tay vịn và cuống cuống hỏi: "Cậu có sao không?"

Đường Hiểu Thanh cũng không ngẩng đầu lên: "Nhìn tôi như là không có chuyện gì sao?"

Ngu Trà không hiểu nhưng vẫn ăn ngay nói thật: "Tôi không có hỏi cậu, cậu hung dữ như vậy làm gì?"

Quần chúng vây quanh xem đang khiếp sợ cũng không nhìn được cười.

Tần Du và Tô Ngọc bị Ngu Trà làm cho bất ngờ, không nghĩ đến chị dâu nhỏ còn có bản lĩnh làm cho người khác tức giận như vậy, Đường Hiểu Thanh tức đến mức muốn nổ tung luôn rồi.

Ngu Trà ngồi xổm trước mặt Lục Dĩ Hoài, kiểm tra trái phải rồi run giọng hỏi: "Cậu có chỗ nào không thoải mái không?"

Lục Dĩ Hoài đưa tay sờ đầu cô, trái tim cũng đã dao động, "Không có."

Nhưng mà chắc hẳn là phải vậy, xe lăn của anh không phải là dạng bình thường, hơn nữa đưa chân ra cũng không có khả năng làm người ngồi trên xe ngã xuống.

Anh đã bắt gặp được ý cảnh giác Đường Hiểu Thanh trong ánh mắt của cô.

Trong lòng Lục Dĩ Hoài trở nên ảm áp, anh nói: "Đi ăn cơm."

Ngu Trà "à" lên một tiếng, nhanh chóng đẩy xe lăn rời khỏi nơi thị phi, bọn Tần Du cũng nhanh đi theo, để lại một câu nói ở đó ----

"Đừng có tự mình đa tình."

Mãi cho đến lúc ra khỏi nơi đó, Ngu Trà mới nhìn không được mà quay đầu lại nhìn, thấy Đường Hiểu Thanh đã đứng lên, chiếc váy xinh đẹp đã nhiễm phải bụi bẩn.

Cô ta nhìn về phía bọn họ, nhưng không biết là ánh mắt đó như thế nào.

Ngu Trà không hiểu tại sao bọn họ phải làm thế với Lục Dĩ Hoài, nhất là hành động kê chân đó, cô hoàn toàn không thể chịu đựng được.

"Chị dâu nhỏ thật là lợi hại." Tần Du thấy cô không nói gì, trêu chọc nói, "Sức chiến đấu chuẩn quá trời quá đất."

Ngu Trà nói, "Cậu đừng gọi tớ như vậy."

Tần Du lắc đầu, "Không được, Lục ca sẽ đánh tó."

Nghe thấy lời này Ngu Trà liền nhìn về phía Lục Dĩ Hoài, đối diện với ánh mắt của anh cô lại nhanh chóng dời đi.

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Muốn ăn gì?"

Ngư Trà lắc đầu một cái.

Vốn là cô muốn đến nhà ăn ăn với bọn Lâm Thu Thu, phòng chừng bây giờ các cậu ấy cũng đã đến nơi rồi.

Cô lấy di động gửi tin nhắn, Lâm Thu Thu trả lời các cô đã đến nhà ăn, bảo cô tự mình giải quyết.

Cô tắt di động, nhỏ giọng nói với anh: "Cậu không cần tin lời Đường Hiểu Thanh nói, hôm qua bác sĩ Khương đã nói rồi, cậu sẽ tốt lên."

Lục Dĩ Hoài "ừ" một tiếng.

Ngư Trà nói: "Sau này có gặp cậu ta thì đừng nhìn."

Lục Dĩ Hoài nhìn về phía cô, "Được."

"Đồng ý rồi thì không được quên." Lúc này tảng đá trong lòng Ngư Trà mới được gỡ xuống, cô thở ra một hơi.

Tần Du và Tô Ngọc đứng ở một bên cảm thấy thật là đau răng.

-

Chuyện ở cửa lớp một lúc trưa rất nhanh đã truyền khắp trường, những người đi ăn cơm sớm không thấy được cũng bị người khác mô tả cái hình ảnh sinh động đó, cơ hồ cả buổi chiều toàn trường đều bàn tán về việc này.

"Trước đây không nghĩ đến Đường Hiểu Thanh lại ác độc như vậy."

"Dám nói như thế trước mặt Lục Dĩ Hoài, cậu ta cũng to gan thật, nhìn đáng về hồn bay phách lạc kia của cậu ta đi."

"Tớ nghe nói hình như cậu ta xin nghỉ về nhà rồi, không chừng sẽ không học ở đây nữa, không biết là có chuyện trường hay không."

"Không xin nghỉ thì buổi chiều dám lên học mới là lạ."

Tên của Ngư Trà cũng theo đó mà truyền trong trường, rất nhanh toàn trường sẽ biết em gái của Ngư Minh Nhã đi ăn cơm với Lục Dĩ Hoài.

Tất cả mọi người cho rằng bọn họ đang yêu đương.

Sau khi bàn tán sôi nổi thì tất nhiên Ngư Minh Nhã cũng biết việc này.

Vốn người cản trở lớn nhất của cô ta là Đường Hiểu Thanh, cô ta không cao không đẹp bằng Đường Hiểu Thanh, thế nhưng danh tiếng lại tốt cho nên mới lấy được danh hiệu hoa khôi của trường.

Đường Hiểu Thanh vừa đi, tất cả ánh mắt đều quay lại lên người Ngư Minh Nhã.

Ngư Minh Nhã cảm thấy thật vui vẻ.

Hôm qua sau khi về nhà cô ta nói chìa khoá bị Ngư Trà làm mất rồi, tất nhiên ba mẹ sẽ xoi mói Ngư Trà một trận, bọn họ nói tối nay sẽ đến đây vừa lúc có thể đưa Ngư Trà về.

Nghĩ đến chuyện này Ngư Minh Nhã lại hừ một tiếng.

Cô ta ra ngoài trường mua một cái bánh kem, định bụng làm thế nào có thể lừa được Ngư Trà về nhà.

Buổi tối lúc tan học Ngư Trà đã bị Thượng Thần kéo đi rồi.

"Chị của tớ có việc muốn tìm cậu." Thượng Thần nói: "Nếu như cậu không đồng ý thì cứ trực tiếp từ chối, không cần phải để ý mặt mũi của tớ."

Ngư Trà không hiểu ra sao. "Chuyện gì vậy?"

"Đến rồi sẽ biết."

"Được rồi."

Chị gái của Thượng Thần tên là Thượng Từ Từ, ăn mặc vô cùng thời thượng, tóc được cắt ngắn. Cô đang ở ngoài trường đợi các cô liền gọi mấy ly trà

sửa.

"Chào các em, chị là chị của Thần Thần."

Các cô gái ngoan ngoãn nói: "Chào chị ạ."

Thượng Từ Từ xua tay, "Việc này là chị làm phiền các em, là chị nhờ Thượng Thần đưa đến đây, lúc đầu Thượng Thần cũng không muốn."

Nghe vậy sắc mặt Thượng Thần có chút khó xem.

Ngư Trà nhìn cô, "Có liên quan đến tớ sao?"

Thượng Từ Từ nói: "Lần trước Thượng Thần có đăng ảnh chụp chung của các em trên vòng bạn bè, sau khi nhìn thấy chị đã nghĩ đến tìm em rồi."

Lúc đó cô nhìn thấy liền đã động lòng rồi.

Một cô gái nhỏ yêu kiều xinh đẹp như thế biết tìm ở đâu ra, các cô muốn đi tìm người mẫu thích hợp còn rất phiền toái, nhìn người trước mặt này lại không giống vậy.

"Chị muốn nhờ em làm người mẫu cho cửa hàng của chị." Thượng Từ Từ sợ cô không đồng ý, lại bổ sung nói, "tạm thời cứu cấp lần này, sau đó tiền thù lao chị sẽ trả cho em!"

Dù sao cũng là bạn học của em gái mình, không nên bạc đãi.

Cô xếp trên bàn mấy bức ảnh thiết kế quần áo cùng với bản thảo, người có am hiểu về hội họa như Ngư Trà tự nhiên có thể nhìn được là đẹp hay xấu.

Oán giận lúc ấy của Thượng Thần cô vẫn còn nhớ rõ.

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Những bộ quần áo này rất đẹp, tớ cũng muốn nhìn cậu mặc nó."

Tinh thần của Thượng Từ Từ bị tiếng trống này làm cho hăng hái hơn: "Những bộ quần áo này là do chị thiết kế, chị mở cửa hàng nguyên bản cho nên lần đầu đi tìm người mẫu tương đối khó khăn."

Thượng Thần ngồi ôm mặt ở bên cạnh nói: "Trà Trà, nếu như cậu không muốn thì có thể từ chối, không cần lo lắng đến chị của tớ."

Ngư Trà bị cô chọc cười, "Chụp một mình thì có thể rồi."

"Thật không?" Thượng Từ Từ tròn mắt, "Vậy lúc nào em rảnh rồi, chị sẽ lập tức sắp xếp."

Ngư Trà suy nghĩ một chút: "Cuối tuần này được ạ."

Thượng Từ Từ thở phào nhẹ nhõm, vỗ bàn nói: "Được, em cứ yên tâm, sau này quần áo của em chị có thể tài trợ."

"Chị." Thượng Thần kéo kéo tay áo cô, nhỏ giọng nói: "Trà Trà không thiếu quần áo của chị, cậu ấy sẽ không nhận đâu."

Cô đã sớm biết quan hệ của Ngư Trà với nhà họ Lục, không nói đến Ngư Trà, nhà họ Lục cũng sẽ không thể để cho cô mặc quần áo bình thường ở bên ngoài.

Lúc này Thượng Từ Từ mới hiểu ra.

-

"Người đi đâu hết rồi?"

"Không thấy, bọn họ nói vừa tan học là Ngư Trà đã đi ra ngoài."

Ngư Minh Nhã cầm bánh kem đứng trước cửa lớp, thấy trong lớp chỉ còn lại mấy người, trong lòng lại thiếu kiên nhẫn cho nên quyết định ở chỗ này đợi Ngư Trà về lớp.

Cuối cùng đợi cả một giờ.

Ngư Minh Nhã cùng hội chị em bị bạn học lớp nắm chụp ảnh lại rồi gửi cho Ngư Trà: "Chị của cậu đang đứng ở ngoài đợi cậu này."

Ngư Trà hỏi: "Lúc nào vậy?"

"Lúc tan học đến giờ, hình như chưa ăn cơm tối mà cũng chưa chịu rời khỏi, nhất định phải đứng đó như một cái rễ cây."

Ngư Trà: "..."

"Sao vậy?" Lâm Thu Thu thấy sắc mặt cô không đúng, "Có phải Đường Hiểu Thanh kia làm ra chuyện gì rồi không?"

Sau khi cô nghe kể chuyện lúc trưa, vả lại Ngu Trà kể luôn chuyện cậu ấy nghe được ở nhà vệ sinh một lần. Cô đều khiếp sợ, không ngờ vẫn còn có người tâm tư nặng đến thế.

Ngu Trà lắc đầu nói: "Cậu ta đã về nhà, là Ngu Minh Nhã đứng đợi ở bên ngoài phòng học."

Thượng Thần nói: "Tớ thấy Ngu Minh Nhã đến lớp mình nhất định không phải là chuyện gì tốt, không chắc là sẽ lại làm ra cái gì, cậu đừng nên đồng ý."

Ngu Trà khẽ cười, "Tớ sẽ không như vậy đâu."

Rất nhanh chủ đề từ trên người cô ta chuyển sang người khác, mỗi khi các cô gái ở cạnh nhau thì sẽ không bao giờ thiếu chủ đề để nói.

Mà Ngu Minh Nhã đợi cả một buổi tối cũng không thấy người, trái lại là bản thân mình bị đói là, hội chị em đứng cùng cũng cảm thấy không vui.
TRUYENFULLLADOANCAP

"Minh Nhã, đừng đợi nữa, tớ đói bụng lắm rồi."

"Đúng thế, vì cậu mà chúng ta không được ăn cơm tối, tớ đói bụng sắp chết rồi."

"Khi nào tặng cũng được mà."

Sắc mặt của Ngu Minh Nhã cũng khó xem, bị bọn họ nói như thế chỉ có thể từ bỏ, "Được rồi, tan học tớ sẽ quay lại đây."

Lúc về lớp cô ta vẫn cảm thấy tức giận, chỉ còn mấy phút nữa là vào tiết nên không kịp ăn cơm tối, chỉ có thể ăn một ít đồ ăn vặt.

Cô ta lên Weibo lướt xem một ít tin tức của bộ phim vườn trường thanh xuân tuổi mười tám mà cô ta diễn rồi tương tác với các diễn viên khác một chút.

Sau đó lại đăng trạng thái lên Weibo -----

Vốn dĩ là muốn đưa bánh kem cho em gái nhưng kết quả đợi cả buổi tối cũng không thấy, xem ra đêm nay phải để bụng đói mà học tiết tự học tối rồi.

Cuối tuần bộ phim chiếu mạng kia sẽ phát sóng cho nên đang ở giai đoạn tuyên truyền. Cô ta mua năm mươi nghìn fans trên Weibo, thế nhưng thật sự thì cũng chỉ có một đến hai trăm người.

"Cậu còn có em gái sao?"

"Đừng đợi em gái nữa, hẳn là đã không để ý đến cậu rồi."

"Ăn bánh kem đi, đừng để lại cho cô ta."

"..."

Ngu Minh Nhã nhìn bọn họ chỉ trích Ngu Trà rồi chọn một ít bình luận để trả lời lại, cuối cùng tâm trạng phiền muộn cũng trở nên tốt hơn.

Cô ta cân nhắc một đoạn thời gian nữa lại đi mua một ít fans.

Ngu Minh Nhã lấy bánh kem ra ăn, ngon như thế nếu không phải vì mặt mũi, cô ta sẽ không đi mua mà tặng cho Ngu Trà.

Sau khi ăn bánh kem xong cô ta lại gửi tin cho ba mẹ: "Ban này Ngu Trà đi ra ngoài, buổi tối ba mẹ đến trường đi, chắc chắn nó sẽ không dám từ chối ở trước mặt nhiều người đâu."

Ngu Trà dám không nghe lời ba mẹ thì đó chính là đang tìm đường chết.

Sau khi Ngu Minh Nhã về lớp một phút thì Ngu Trà bọn cô cũng đi vào lớp.

Có bạn học nhiệt tình nói: "Một phút trước chị của cậu mới vừa đi, loại người như cậu ta ý tớ nhìn thấy là muốn trợn mắt, hình ảnh chân thật tiêu tan ảo ảnh."

Ngu Trà nói: "Là tại tớ không nói với chị ấy."

Bạn học nhiệt tình càng thấy Ngu Minh Nhã vô lý: "Nếu như cậu ta thật lòng muốn tặng cho cậu thì cũng có thể trực tiếp để lên bàn của cậu mà?"

Người bên cạnh phụ họa: "Không biết làm dáng cho ai xem nữa."

Ngu Trà không có nói nhiều với bọn họ nhưng vẫn nghe bọn họ cảm phẫn, tâm trạng tốt lên một ít rồi đi về chỗ ngồi của mình.

Cô lướt qua lướt lại album ảnh, ảnh chụp cũng không tệ lắm.

Ngu Trà ăn đồ ăn vặt mà các cô mua cho đêm nay trước, chuẩn bị vẽ truyện tranh để lúc tối đăng lên Weibo.

Trải qua chuyện xảy ra lúc trưa nay, cô đã suy nghĩ nên vẽ cái gì ---- rồi liền vẽ cuộc sống hằng ngày của Lục Dĩ Hoài.

Cô muốn dùng truyện tranh để vẽ ra toàn bộ quá trình trị liệu của Lục Dĩ Hoài.

Từng bút từng bút chứng kiến đáng vẽ anh tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Ngu Trà nghe được giọng nói của Lục Dĩ Hoài trái tim liền run lên.

Đời trước cô không có xảy ra chuyện này nên cũng không biết là sẽ trừng phạt thế nào. Vạn nhất lại cần cô thì nhất định Chủ Nhật này chụp ảnh sẽ nhìn thấy được.

Trở về cầu tình sao?

Kỳ thật Ngu Trà đã nhiều lần cầu xin nhiều chuyện, lúc còn sống đó cô khóc nức nở không để ý đến hình tượng mà cầu xin anh tha cô đi.

Lúc ở trên giường cũng khóc lóc xin tha.

Đời này cô vẫn chưa chân chính cầu xin qua một lần.

Trong lòng Ngu Trà có chút hoang mang rối loạn. Cô cảm thấy việc này sẽ không dễ cho qua, dù sao cô cũng biết Lục Dĩ Hoài không phải là người tốt đẹp gì.

Phòng khách hoàn toàn yên tĩnh.

Làm thế nào đi nữa người nhà họ Ngu cũng không nghĩ tới việc Lục Dĩ Hoài sẽ tàn nhẫn như vậy, trong nháy mắt liền liên tưởng đến những tin tức ngầm được lưu truyền ra kia.

"Chuyện này... chỉ là hiểu lầm mà thôi." Ngu Lập Hoa sững sờ rồi lấy lại tinh thần, "Trà Trà, con về với Lục thiếu đi, sau này không cần phải thường xuyên trở về."

Ông ta nháy mắt với cô.

Nhìn đáng vẻ đó của Lục Dĩ Hoài, sợ là cho rằng bọn họ muốn đưa Ngu Trà về nên mới thẹn quá thành giận. Vì thế vẫn nên vội vàng đưa Ngu Trà đi đi.

Ngu Trà cũng không nói gì với lời nói phân bác của ông ta.

Rõ ràng là Trần Mẫn Quyên và Ngu Minh Nhã phải nhất quyết đưa cô về. Nếu không phải mang danh là con gái nuôi của bọn họ thì không biết khi nào cô mới trở về.

Lúc này không phải là lúc để trở mặt.

Ngu Lập Hoa đi theo sau bọn người chủ Trần, nhìn chiếc xe sang kia đi xa rồi cất giọng nói: "Lục thiếu đi thông thả."

Thấy người nhà họ Lục biết mất trong bóng đêm tất cả mọi người mới không nhận được mà thở ra một hơi dài rồi lau mồ hôi lạnh chảy trên trán.

Sau khi về đến nhà, lúc này sắc mặt của Ngu Lập Hoa đã lạnh xuống, "Có chuyện gì vậy, các người đưa Ngu Trà về đây mà không thông báo cho nhà họ Lục sao?"

Nếu như nhà họ Lục phát giận, vậy thì xong rồi.

"Cái này cũng cần nói à?" Trần Mẫn Quyên nghiêm mặt, mở miệng nói: "Dù thế nào đi nữa ở bên ngoài Ngu Trà vẫn là con gái nuôi của nhà chúng ta, về đây cũng không phải là chuyện đương nhiên sao?"

"Bây giờ nó ở nhà họ Lục thì chính là người của nhà họ Lục." Ngu Lập Hoa chỉ tay, hận không thể mài sắt nên kim, "Đưa về còn không nói một tiếng, lấy tính tình của Lục thiếu thì tôi đoán việc này sẽ không đơn giản như vậy."

Ngư Minh Nhã đi đến kéo cánh tay ông ta, hươ hươ nói: "Ba, sao có thể nghiêm trọng đến thế. Hơn nữa ba xem Ngu Trà còn bị ngược đãi nữa kia, nhìn vào là biết nhà họ Lục không có để ý đến nó rồi."

Cô ta liên tục nhìn chằm chằm vào Ngu Trà.

Cái vết thương kia nhìn như đã đóng vảy nhưng bây giờ lại bị toét ra chảy máu, nhất định là do Lục Dĩ Hoài làm cho.

Ở cùng với một tên ác ma, có thể có cái gì tốt?

"Ba, ba yên tâm đi." Ngư Minh Nhã bình tĩnh lại, "Đừng nói đến nó nữa, thật mất hứng, buổi tối vui vẻ bị phá hỏng rồi."

Ngư Lập Hoa nghĩ cũng đúng, vỗ đầu Ngư Minh Nhã nói, "Con nói đúng, có điều cũng không nên thả lỏng cảnh giác."

Ông ta nghĩ đến lúc ấy Lục Dĩ Hoài chỉ đưa mắt nhìn Ngu Trà một cái, cảm xúc cũng không có gì đặc biệt. E là không để ý đến thật, chỉ là xem như một vật phẩm mà mình chiếm hữu.

Đúng, ông ta cho rằng Ngu Trà chỉ bị Lục Dĩ Hoài xem là vật phẩm phụ thuộc mà thôi.

-

Sau khi trở lại nhà họ Lục, Ngu Trà bắt đầu kinh hồn bạt vía.

Lục Dĩ Hoài vẫn không lên tiếng chỉ là cả người anh đều toát ra một cảm xúc "Tôi cực kỳ không vui" với áp suất thấp.

"Có chuyện gì vậy?" Mẹ Vương kéo chú Trần lại, nhỏ giọng hỏi: "Có phải ông chộc cho thiếu gia tức giận rồi không?"

Chú Trần nói: "Chúng ta mới từ nhà họ Ngu về đây."

Lập tức mẹ Vương hiểu ra, vội vàng đi đến nhà nhỏ chuẩn bị hỏi Ngu Trà một chút. Nhưng cuối cùng chỉ thấy Lục Dĩ Hoài kéo Ngu Trà vào phòng của anh rồi đột nhiên cửa đóng lại.

Rung động trời vang.

Ở trong phòng, Ngu Trà đang cúi đầu do dự một lúc lâu mới mở miệng: "Lục Dĩ Hoài, cậu có muốn... ăn kẹo không?"

Cô chỉ nghĩ ra được câu nói này.

Lục Dĩ Hoài bị tức giận mà cười, "Lúc này mà cậu còn muốn cho tôi ăn kẹo, có phải cậu ngâm mình trong hồ kẹo ngoại trừ ăn kẹo thì cũng chỉ có ăn kẹo thôi sao?"

Ngư Trà bị anh phản bác nên không nói nữa.

Lục Dĩ Hoài kéo cô ngồi xổm xuống, vì thế mà nằm nhoài lên đùi anh, bị ép phải ngược đầu nhìn anh, "Cậu biết sai ở đâu không?"

Ngư Trà lạnh trí nói: "Không có về nhà."

Nghe vậy, Lục Dĩ Hoài cười lạnh một tiếng, khoé môi cong lên mang theo một chút ý vị nguy hiểm, "Chỉ có cái này thôi?"

Ngư Trà suy nghĩ một chút, "Tôi không nói cho cậu một tiếng."

Tay Lục Dĩ Hoài đang đặt ở cằm cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve khoé môi của Ngu Trà, cảm xúc mềm mại như tơ lụa.

Một chút Ngu Trà cũng không dám động đây.

Sau đó cổ tay của cô bị kéo ra, Lục Dĩ Hoài lật lại rồi hung dữ nói: "Bây giờ cậu là người của tôi, ngay cả bị thương thì cũng chỉ có tôi mới có thể cho phép."

Rất ít khi anh thể hiện ra bộ dáng hung ác tàn nhẫn.

Ngu Trà mềm mại đáp: "Biết rồi."

"Đây là tôi tự mình làm." Cô lại nhỏ giọng nói: "Lục Dĩ Hoài, cậu đừng tức giận nữa."

Giọng nói mềm mại của thiếu nữ như là lông chim vậy. Từng chút từng chút quét tới quét lui đầu quả tim người khác, quấy nhiễu làm lòng người xao động ngứa ngáy.

Lục Dĩ Hoài nhắm mắt lại.

Một lát sau, Ngu Trà không biết anh lấy từ đâu ra một cái đồ vật ấn lên miệng vết thương trên cổ tay cô, rồi lại bôi thuốc khử trùng lên đó, động tác vừa lưu loát lại vừa tỉ mỉ.

Lòng bàn tay của anh rất nóng, truyền lên da thịt của cô.

Lỗi tai Ngu Trà không nhìn được mà đỏ lên, cúi đầu lén nhìn động tác của Lục Dĩ Hoài rồi nhìn thấy băng keo cá nhân được dán lên miệng vết thương.

Mỗi lần ngón tay thon dài đụng đến làn da, hơi thở của cô bất chợt trở nên căng thẳng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lục Dĩ Hoài vuốt ve thân thể của cô ở đời trước.

Bởi vì do cuộc sống trước kia không tốt cho nên thân thể của Ngu Trà lạnh hơn so với người bình thường, mùa đông tay chân càng lạnh lẽo, nhất định phải ôm phích nước nóng mới tốt được.

Mà Lục Dĩ Hoài lại không giống vậy, có lúc nóng có lúc lạnh. Mỗi lần đều sẽ đối lập với cô nên lúc anh ôm lấy cô làm cho cô bỏ qua không được.

Thường thường cuối cùng lại là ý loạn tình mê.

Ngu Trà càng nghĩ càng căng thẳng, sau khi xong việc đã vội vã rút tay mình về.

Lục Dĩ Hoài nhíu mày hỏi, "Cậu sợ tôi lắm sao?"

Đương nhiên Ngu Trà lắc đầu, "Không có sợ."

Cô biết Lục Dĩ Hoài sẽ không để cho cô chết, không có ai đối xử tốt với cô bằng anh. Tuy rằng không thích ở cái phương diện nào đó nhưng nói thật là cô không sợ.

Lục Dĩ Hoài hí hóp mắt nhìn cô, "Tôi sẽ không ăn cậu."

Cậu sẽ, Ngu Trà nghĩ thầm.

Đương nhiên cô không dám nói câu này ra trước mặt được, cho nên chỉ biết gật đầu phụ họa cho câu nói lúc nãy của anh.

Ngu Trà nói: "Tôi thật sự không có sợ cậu."

Lục Dĩ Hoài duỗi tay sờ tóc cô, ngón tay xuyên qua mái tóc đen đối diện với ánh mắt thật lòng của thiếu nữ.

Lời cô nói chính là nói thật.

Anh tin tưởng cô.

-

Ngày Chủ Nhật, Thượng Từ Từ mang theo thiết bị đi chụp ảnh.

Địa điểm chụp ảnh là một khu vui chơi ở Ninh Thành, kiến trúc bên trong đều theo phong cách Châu Âu với màu xanh lam và hồng nhạt. Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy được tâm hồn thiếu nữ, vừa lúc thích hợp để mặc váy nhỏ kiểu Lolita của cô.

Sáng sớm Ngu Trà đã đi cùng với Thượng Thần.

"Chị sẽ trang điểm cho em trước." Thượng Từ Từ nói: "Những bộ trang phục này đều là đồ mới, rất sạch sẽ... da của em thật đẹp, chị thấy em không cần trang điểm cũng rất đẹp."

Các cô thuê một gian phòng nhỏ chuyên dùng để thay quần áo và trang điểm. Hiện tại có mấy bộ đồ được treo trên giá áo ở một bên, chất vải tin xảo thiết kế tao nhã, đẹp đến mức làm người không thể dời mắt.

Mấy cô gái ở bên cạnh nhìn chăm chăm, thờ dài nói: "Ôi, thật mong được nhìn thấy dáng vẻ Trà Trà mặc nó vào."

Ngu Trà nhắm mắt lại, "Rất nhanh là sẽ thấy được thôi."

"Cũng đợi không kịp nữa, sau khi có ảnh chụp thì tớ khẳng định cậu đẹp nhất thế giới."

Vết thương trên tay cô đã lành rồi, chụp xong bên hậu kỳ có thể photoshop nên sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lúc các cô còn đang lủi ra lủi rủi nói chuyện phiếm thì bên ngoài có người đẩy cửa.

"Ai ở trong đó vậy, sao lại khoá cửa?"

Một cô gái phụ trách phần hậu kỳ đứng lên, "Để tôi đi mở cửa."

Sau khi cô mở cửa thì nhìn thấy mấy cô gái mang giày cao gót, nói: "Thật ngại quá, gian phòng này chúng ta đã thuê rồi."

"Cái gì mà thuê rồi?" Một cô gái ló đầu vào xem.

Cô gái hậu kỳ không ngăn cản nhưng bị cô ta ló đầu vào liền nhanh chóng dùng cả người để chắn lại, đẩy cô ta ra ngoài không nhìn được mà nói: "Có chú ý nghe người ta nói không vậy?"

"Người nào mà không có đạo đức thế nhỉ?" Lâm Thu Thu nói vọng ra ngoài.

Mấy cô gái ở bên ngoài hừ một tiếng rồi rời khỏi cửa phòng.

Mãi cho đến khi đi xa mười mấy mét, Trương Tuyết mới lên tiếng nói: "Minh Nhã, vừa nãy tớ thấy một người giống em cậu ở trong đó."

Ngu Minh Nhã đang nhìn vào gương dặm lại lớp trang điểm, "Ai?"

"Ngu Trà chứ ai." Trương Tuyết nói: "Tớ cũng thấy Lâm Thu Thu ở đó, hình như Ngu Trà đang trang điểm, không biết là đang làm cái gì, bên trong đó còn có rất nhiều bộ trang phục."

Mấy cô gái nói: "Đều là đồ không có nhãn hiệu sao mà so sánh với Minh Nhã cao quý được, Minh Nhã của chúng ta là một Bạch Phú Mỹ."

Ngu Minh Nhã hài lòng cười, hát cảm lên.

Cô ta nghĩ rồi lại hiểu kỳ hỏi: "Mà sao em tớ lại ở chỗ này, không lẽ là có chuyện gì hay là bị người khác lừa tới rồi?"

"Cậu cũng đừng quản."

"Đáng bị lừa lắm."

Ngu Minh Nhã lo lắng nói: "Tốt xấu gì cũng là em gái của tớ."

Trương Tuyết cảm khái nói: "Minh Nhã, cậu cũng quá tốt bụng rồi. Cậu xem cậu ta có nhận lấy lòng tốt của cậu không, đừng để ý nữa hôm nay chúng ta đến đây là để đi chơi."

Các cô gái gật gù, Ngu Minh Nhã cũng phải bắt đắc dĩ đồng ý.

Trong phòng, rất nhanh Ngu Trà đã được trang điểm xong. Thượng Từ Từ chọn trang điểm theo cách thiếu nữ đào hoa, màu phôi mang màu sắc của một thiếu nữ. Hơn nữa Ngu Trà vẫn còn nhỏ tuổi nên nhìn như là đào yêu đã thành tình, làm cho người khác phải cảm thấy kinh diễm.

"Trà Trà cậu thật đẹp, nhanh thay đồ đi."

"Tớ đợi không kịp nữa rồi."

Ngu Trà hé miệng cười, thay một bộ váy nhỏ. Thượng Từ Từ chỉnh sửa váy cho cô xong rồi sau đó kéo cô đi ra ngoài.

Mấy cô gái vù vù đi theo ra ngoài.

Ngu Trà đứng ở dưới lầu đài, đeo một cái túi của tiên nữ, căn bản là không tạo dáng gì nhưng đã đẹp như tranh vẽ. Hẳn là cô đã làm cho linh cảm của nhiếp ảnh gia được bùng phát cho nên tiếng chụp ảnh không hề được dừng lại.

"Gò má, đúng đúng."

"Xoay qua chỗ khác rồi cử động một chút."

"Cứ vậy nhé..."

Từng bộ từng bộ quần áo như thế cuối cùng đã qua mấy giờ đồng hồ.

Cuối cùng là một bộ váy nhỏ có thắt lưng, Thượng Từ Từ còn chuẩn bị thêm một cái tai thỏ để phối hợp, lúc Ngu Trà mang vào còn cảm thấy có chút xấu hổ.

Cô sờ sờ tai thỏ, tai thỏ liền chuyển động. Cô thử dài, lúc đi ra ngoài không nhìn được mà ra nơi đất trống dạo một vòng.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một bóng người.

Lâm Thu Thu thấy cô dừng lại, "Sao thế?"

Ngu Trà xách váy, ngờ vực nói: "Hình như người mới vừa đi tới kia là Ngu Minh Nhã."

"Không phải đâu." Lâm Thu Thu cũng nhìn theo nhưng chỉ thấy được một đôi tình nhân, "Tớ không thấy, chắc là cậu nhìn lầm rồi."

Ngu Trà không nói gì, chỉ là âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Sau khi chụp xong, nhiếp ảnh gia cho các cô xem ảnh, không nhìn được mà tán thưởng: "Nhìn vào tôi còn muốn mua, rất đẹp."

Có rất nhiều người ở bên ngoài đẹp hơn trong ảnh hoặc là ở trong ảnh đẹp hơn bên ngoài. Nhưng người có hai cái đều đẹp hẳn là không nhiều. Khuôn mặt nhỏ tinh xảo này giống như trứng gà được lột vỏ, làm cho người ta phải nghĩ đến.

"Quá khen rồi." Ngu Trà đỏ mặt.

Mọi người vui mừng cùng nhau đi về gian phòng. Đi được nửa đường đã thấy cửa phòng bị mở toang ra, sắc mặt liền thay đổi, khoá cửa cũng đã bị hỏng.

Thượng Từ Từ là người đầu tiên xông vào, đập vào mắt đều là những mảnh vụn của quần áo, từng mảnh từng mảnh, ngay cả giá áo cũng bị ngã ở trên sàn.

Cô hét lên một tiếng: "Quần áo bị phá hết rồi!"

Ngu Trà nhanh chóng chạy đến, nhìn cảnh tượng trên đất sợ hết hồn: "Là sau khi chúng ta đi có người nào đó đã vào đây."

Chỉ là người nào sẽ cố ý cắt quần áo?

Gian phòng này được khoá cẩn thận, hơn nữa người nào đẩy cửa vào không được sẽ tự đi chỗ khác. Lúc các cô thay bộ váy cuối cùng bên trong vẫn còn rất tốt, bây giờ lại xảy ra vấn đề rồi.

Ít nhất cũng không vượt quá một giờ đồng hồ.

"Người nào lại độc ác đến thế?"

"Má nó, lần đầu tớ gặp được chuyện như này, người đó cũng quá xấu xa rồi."

Bộ váy Ngu Trà mặc lúc đến đây là cái thảm nhất, căn bản là không giống như ban đầu. Không chỉ nó bị cắt ra mà còn bị nhét vào trong thùng rác.

Được đối xử với loại đặc biệt này, cô liền nghĩ đến lúc trước khi chụp ảnh thấy được người giống Ngu Minh Nhã.

Ngu Trà bình tĩnh nói: "Chúng ta đi xem theo dõi thử xem."

"Ừ, chắc là có máy quay quay lại rồi." Sắc mặt của Thượng Thần cũng đã lạnh đi, "Nhưng mà quần áo của cậu thì sao, lát nữa sao cậu về nhà được?"

Thượng Từ Từ nói: "Nếu không em mặc cái váy này đi."

"Như vậy sao được ạ." Ngu Trà lắc đầu, tai thỏ trên đầu cũng lắc lư theo, "Cũng quá... xấu hổ đi."

Lâm Thu Thu cũng nói theo: "Sao mà không được, cậu mặc đẹp như vậy hơn nữa có nhiều người mặc váy ra ngoài mà, chút nữa sẽ lấy tai thỏ xuống cho cậu."

Nhưng thật ra là không còn biện pháp nào khác.

Ngu trà suy nghĩ một chút rồi đồng ý với ý kiến này.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Tìm theo dõi cũng không phải là khó.

Mỗi nơi ở khu vui chơi này đều được lắp đặt máy theo dõi. Mặc dù trong phòng không có nhưng bên ngoài phòng và đường đi đều có, chỉ cần đối chiếu là có thể thấy được.

Vài người cùng nhau đi đến phòng giám sát.

"Hôm nay người tương đối nhiều cho nên có thể có chút khó khăn." Nhân viên phòng giám sát nói: "Hơn nữa không nhất định sẽ thấy được."

Thượng Từ Từ: "Xem rồi sẽ biết."

Ngu Trà lên tiếng: "Bắt đầu xem từ lúc chúng ta vừa vào không lâu đi."

"Xem lúc đó làm gì vậy?" Lâm Thu Thu buồn bực nói: "Khi đó cách lúc xảy ra chuyện mấy giờ đồng hồ, không biết chúng ta sẽ xem đến lúc nào đâu."

Ngu Trà lắc đầu một cái, thấp giọng nói: "Không phải hôm nay có mấy cô gái muốn vào phòng sao, tớ muốn xem thử bọn họ là ai."

Nhanh chóng đoạn phim theo dõi đã được phát lên.

Ngu Minh Nhã và bọn chị em ăn mặc trang điểm lộng lẫy đứng ở trước cửa phòng, trong đó có một cô gái đi lên đẩy cửa rồi sau đó là hình ảnh mở cửa của cô gái hậu kỳ.

Thật sự chị ta đã đến đây.

Lúc đó Ngu Trà còn nghĩ rằng là mình nhìn lầm nhưng không ngờ lại là thật. Ngu Minh Nhã trùng hợp xuất hiện ở đây hẳn là sẽ không đơn giản như vậy.

Rất nhanh đã đến hình ảnh các cô rời đi sau khi thay bộ quần áo cuối cùng.

Hình ảnh là một đoàn người đi tới rồi mãi cho đến mười mấy phút sau, có một cô gái đang che dù lên lên lút lút đi đến cửa, dừng lại một lúc rồi đi vào trong phòng.

Điều trùng hợp chính là một cái máy quay khác đang nghiêng về phía phòng này, quay được cảnh cô gái đó xé rách quần áo với một động tác cực kỳ thô lỗ và ác độc.

Khoảng chừng năm phút sau, cô gái đó đi ra ngoài lần hai, lúc này đã dùng ô che lại nửa người.

Ngu Trà biết cái túi đeo lưng của cô ta, cái túi này là hàng giới hạn. Lúc đó cô ta mua xong thì quay vài cái video, hơn nữa còn khoe khoang rất nhiều lần thậm chí là còn đăng lên Weibo.

Vì thế chị ta tạo ra một hình ảnh bạch phú mỹ cho bản thân rồi sau đó bọn người marketing đào ra gia cảnh hào môn của cô ta, rất nhanh đã lên được hot search Weibo thu hút được rất nhiều fans.

"Chính là cậu ta đã làm ra chuyện này!"

"Làm vậy cũng quá là độc ác."

"Bên ngoài thì Ngu Minh Nhã tỏ ra ôn hoà, thật không biết xấu hổ, Trà Trà cậu ở cùng cậu ta lâu như vậy cũng thật là quá thảm."

"May là bây giờ cậu đã rời đi."

Chỉ là dùng ô che chắn như thế nào đi nữa thì lúc xoay người vẫn sẽ để lộ ra, gương mặt đó của Ngu Minh Nhã vẫn có thể thấy rõ.

Ngu Trà tức giận nắm chặt tay.

Thượng Từ Từ nói: "Báo cảnh sát đi."

"Đúng vậy, báo cảnh sát đi." Thượng Thần gật đầu phụ hoạ nói: "Váy của chúng ta nhiều như vậy, mỗi bộ cũng hơn mấy trăm, gộp tất cả lại cũng hơn mấy nghìn. Hơn nữa còn có váy của Trà Trà, như thế cũng có thể lập án đúng không?"

Ngu Trà bình tĩnh nói: "Ừ, báo cảnh sát đi."

Lúc đợi cảnh sát đến cô xin nhân viên giám sát cái video kia, vốn là không dễ dàng lấy được nhưng cô đã trả một ít tiền để lấy nó.

Trực giác mách bảo cô nên giữ lại cái video này, có thể sau này sẽ có tác dụng.

Rất nhanh cảnh sát đã tới, sau khi hỏi một số chi tiết nhỏ liền ghi chép lại, sau đó các cô mới ra về.

"Trước đây tớ mất cái di động giá mấy nghìn nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được gì." Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Có lúc bọn họ lười thật."

"Lần này lấy được cả người lẫn tang vật, hẳn là sẽ không như vậy đâu."

Cái này không phải là cái Ngu Trà lo lắng, chuyện này đối với bản thân cô không phải là chuyện gì lớn thậm chí là không cần giữ lại. Nhà họ Ngu chuẩn bị một chút là có thể giải quyết được, đến lúc đó chắc chắn Thượng Từ Từ cũng chỉ có thể tiếp nhận bồi thường.

Ngu Trà nghĩ đến đoạn video trong điện thoại của mình.

Sau này Ngu Minh Nhã muốn nổi tiếng, trở thành nhân vật của công chúng. Hơn nữa với hình ảnh bạch phú mỹ của cô ta, đối với cô ta mà nói quá khứ đen tối như thế cũng là một chuyện khá là nghiêm trọng.

Nếu như cô ta tiếp tục làm cái gì thì cô sẽ không lại hạ thủ lưu tình.

Sống lại một lần, Ngu Trà không phải là quả hồng mềm mại cho nhiều người nhào nắn. Cô đắn đo nhiều năm như vậy rồi nên cũng cần phải tỉnh táo.

-

Sau khi ra khỏi khu vui chơi, mọi người chuẩn bị tách ra.

Thượng Từ Từ nói: "Cái tai thỏ này chị giữ lại cũng không có làm gì, em mang về nhà đi, em xem bộ quần áo này rất hợp với cái đơn điệu này nha."

Ngu Trà không tin lời của cô, "Em không mang đâu."

Có điều cuối cùng cô cũng lấy xuống bỏ vào trong túi. Cái túi này là di Giang đưa tới, tất cả đồ dùng của cô đều được nhà họ Lục sắp xếp, căn bản sẽ không cần lo lắng cái gì khác.

Lúc quay về nhà họ Lục, sắc trời đã tối đi.

Ngu Trà mặc một cái váy lolita kiểu xoè, đi chậm từ cổng vào nhà nhỏ, nhìn đông nhìn tây như là sợ gặp được người nào.

"Trà Trà thật hoạt bát."

Giang Nguyệt Tinh đứng ở cửa sổ của nhà nhỏ, quay sang người bên cạnh nói: "Ban đầu mẹ còn nghĩ rằng con bé sẽ sợ con, không nghĩ đến..."

Không nghĩ đến còn có thể ở chung.

"Con đừng không nói gì, còn trẻ mà làm như là lão cán bộ vậy, như thế sẽ dọa sợ cô gái nhỏ." Giang Nguyệt Tinh dong dài lẩm nhẩm: "Ôi, sao lúc đầu mẹ không sinh một đứa con gái, mặc váy nhìn thật là đáng yêu."

Lục Dĩ Hoài không lên tiếng, chỉ là ánh mắt yên lặng nhìn cô gái đang đi trên đường nhỏ kia. Váy nhỏ tinh xảo xinh đẹp được mặc trên người cô, giống như nàng Alice được chú thỏ đưa vào thế giới thần kỳ, làm cho người khác si mê.

Chỉ là nơi này của anh không phải là tiền cảnh.

Ngu Trà mang túi chạy lên lầu như một làn khói, lúc đang chuẩn bị cẩn thận đi vào phòng mình thì đột nhiên cửa phòng bên cạnh mở ra.

Cô cả kinh: "Dì... dì Giang."

Giang Nguyệt Tinh nhẹ nhàng cười, đưa tay sờ tóc cô, "Về rồi, hôm nay ra ngoài chơi vui không con?"

Ngu Trà dụi dụi mắt nói: "Dạ, vui ạ."

Ngoại trừ chuyện của Ngu Minh Nhã thì tất nhiên là cô rất vui.

Ngu Trà liếc nhìn Lục Dĩ Hoài đang ngồi trên xe lăn kia. Ánh đèn trong phòng chiếu ra, chiếu vào một nửa gương mặt anh, đáng vẻ không hề có cảm xúc có chút dọa người.

"Vui là được rồi, dì Giang đi trước."

Giang Nguyệt Tinh lại quay đầu dặn dò vài câu sau đó rời khỏi nhà nhỏ.

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, trên đùi có đặt một quyển sách mỏng, nhìn vô cùng cứng ngắc, mỗi lần đầu ngón tay đặt trên đó đều sẽ phát ra tiếng gõ.

Khó trách làm cho người ta căng thẳng.

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói, "Váy ở đâu ra vậy?"

"..." Ngu Trà nhỏ giọng nói: "Váy không cẩn thận bị phá hỏng, cái này là của cửa hàng chị gái Thượng Thần, tôi mặc nó về."

Cô nắm lấy làn váy, có chút sốt sắng.

Thiếu nữ mặc váy nhỏ đáng yêu, làn da trắng nõn mềm mại được ánh đèn chiếu vào, khuôn mặt tinh xảo được trang điểm có một chút căng thẳng, vô cố làm cho người sinh ra một chút dục vọng không tên.

Lục Dĩ Hoài dời tầm mắt đi chỗ khác, "Trong túi có cái gì?"

Ngu Trà chần chờ một chút rồi mới mở túi ra. Thực ra bởi vì tai thỏ khá lớn nên nó không nằm hết vào trong túi, vì thế nó thoải mái mà hiện ra trước ánh đèn.

Cô đưa cho Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài nhận lấy, ngón tay thon dài xoa qua xoa lại cái tai thỏ ấy, cảm xúc lại khó lường. Ngu Trà nhìn vào cảm thấy cả lòng đều run sợ, cô luôn cảm giác sẽ có chuyện gì không hay xảy ra.

Anh đang cúi đầu cho nên Ngu Trà không nhìn thấy được đôi mắt ấy có sóng lớn nổi lên từ bốn phía.

"Trên mặt dơ cả rồi, nhanh đi rửa đi." Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài giương mắt lên rồi mở miệng nói: "Cho cậu ba phút."

Ngu Trà vội vã chui vào phòng mình.

Tháo trang sức đều luống cuống tay chân, sau khi rửa mặt xong đã là ba phút sau. Sau khi mở cửa cô phát hiện Lục Dĩ Hoài đã biến mất, cửa phòng sát vách cũng đóng chặt, không biết là anh ở dưới lầu hay trên lầu.

"Tiểu thư, con đứng ở đây làm gì vậy?"

Đột nhiên mẹ Vương lên lầu đi đến đây.

Ngu Trà sợ hết hồn, "Con nhìn thử thôi ạ."

"Bà muốn đi đưa thuốc cho thiếu gia, con có muốn đi không?" Mẹ Vương cũng không thấy không đứng chỗ nào, "Váy này của tiểu thư thật là đẹp, đẹp tựa như búp bê Barbie vậy đó."

Bà đã thấy một ít búp bê ở nhà nào có em bé, cũng mặc loại váy này nhưng không nghĩ đến người thật mặc vào sẽ như vậy.

"Cảm ơn mẹ Vương, con về phòng trước đây ạ." Ngu Trà cười cười, làm cho hai cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện ra.

Hôm nay chụp ảnh cả một buổi trưa, tạo dáng cũng rất mệt, cô chưa thay quần áo mà đã nằm ở trên giường.

Chưa đến vài phút đã ngủ rồi.

-

Buổi tối nhà họ Ngu đèn đuốc sáng trưng.

Trần Mẫn Quyên đang nói chuyện phiếm qua video với mấy bà phu nhân khác, "Hôm nay vận may của Khương phu nhân thật tốt nha, nhưng tôi cũng chỉ liên hồ bài mấy lần mà thôi."

"Nếu con trai của tôi không về thì chúng ta còn có thể chơi thêm một giờ nữa, có điều cái này làm cho người ta nghiện thật."

"Ngày mai tôi muốn đi thẩm mỹ viện, cái việc bảo dưỡng này ấy à, một ngày không làm là không được, Mẫn Quyên à cái lần trước chị nói ----"

Người hỏi chính là Khương phu nhân, chồng của bà ấy ngồi ở vị trí cao. Nhà mẹ đẻ của mình cũng có tiếng, đẳng cấp cũng hơn nhà họ Ngu mấy bậc.

Trần Mẫn Quyên tổ chức đánh bài cũng là vì lấy lòng bà ấy, thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện như bây giờ, bà ta tuyệt đối phải bước lên đứng đầu cái vòng tròn này.

Bà ta vội vã trả lời: "Cái thẩm mỹ viện kia được rất nhiều người ưa chuộng, lần trước tôi hẹn trước đã lâu nhưng mà lần này tôi hẹn trước là ngày mai, đến lúc đó Khương phu nhân có thể cùng tôi đi xem thử."

"Mẹ, con về rồi."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Ngu Minh Nhã.

Trần Mẫn Quyên ngẩng đầu lên nhìn một chút, "Đến đây chào hỏi đi con."

Tất nhiên Ngu Minh Nhã biết rõ bà ta có ý gì, lúc này cô ta làm bộ dáng dịu dàng, cười tươi đi đến nói: "Dì Vương, dì Khương, chào buổi tối ạ, hôm nay nhìn các dì thật trẻ nha, con cũng muốn ước được như vậy rồi."

Mấy người phu nhân được khen dĩ nhiên là sẽ vui vẻ.

Từ nhỏ đến lớn Ngu Minh Nhã đều biết làm thế nào mới có thể thu được kết quả có lợi cho bản thân mình. Thổi phồng chuyện hay là trước lạ sau quen, bây giờ cô ta đã hết sức quen thuộc, hơn nữa với tiếng tăm trước đây không ai sẽ cảm thấy không tốt.

Đúng lúc này, đột nhiên người hầu lại đây ----

"Phu nhân, bên ngoài có cảnh sát bảo là muốn hỏi một ít chuyện của tiểu thư."

Khuôn mặt tươi cười của Trần Mẫn Quyên lập tức đã cứng lại rồi. Bà ta nhìn về phía Ngu Minh Nhã, phát hiện sắc mặt của cô ta cũng không đúng lắm.

Tiếng nói này không nhỏ, người trong video cũng có thể nghe được.

Lúc này mấy người phu nhân đều tự tìm có tất video.

"Sao lại thế này?" Trần Mẫn Quyên tức giận đến đầu đều đau, "Thật vất vả mới có cơ hội, vì thế khả năng này sẽ không còn nữa, con đã làm ra chuyện gì rồi?"

Ngu Minh Nhã nói: "Mẹ, mẹ không tin con sao?"

"Mẹ tin con thì có tác dụng gì không?" Trần Mẫn Quyên phát tay, "Để cho bọn họ vào, nếu như con thật sự không làm cái gì thì tốt."

Tìm Ngu Minh Nhã bắt đầu đáp nhanh.

Hôm nay nhìn thấy Ngu Trà ở trong màn ảnh xinh đẹp đến mức không thể tưởng tượng được, đột nhiên trong lòng cô ta nảy lên một suy nghĩ đen tối, cuối cùng là tìm có đi vào phòng phá hủy hết quần áo, lúc rời khỏi đó tâm trạng của cô ta đã thoải mái hơn nhiều.

Bây giờ bị cảnh sát tìm tới cửa, cô ta cũng bắt đầu lo sợ, không khỏi nghĩ đến lúc trước bản thân mình sao có thể xúc động đến như vậy.

"Có người báo cảnh sát nói cô Ngu Minh Nhã phá hoại tài sản của người khác."

Trần Mẫn Quyên bình tĩnh phủ nhận nói: "Con gái tôi sẽ không làm ra chuyện như vậy, e là các người tìm nhầm người rồi, bây giờ đã muộn như vậy nên tôi cũng sẽ không so đo."

Một nữ cảnh sát trừng mắt nói: "Chị xem video này một chút trước đi."

Trong video rõ ràng có quay được gương mặt lộ ra của Ngu Minh Nhã, có điều chỉ có mấy giây nhưng cũng đủ để chứng minh tất cả.

Sắc mặt Ngu Minh Nhã trắng bệch, "Mẹ... con không có cố ý, hơn nữa chỉ có mấy bộ quần áo, cùng lắm chỉ cần bồi thường là được, con sẽ không ngồi tù đúng không mẹ?"

Trần Mẫn Quyên cũng thăm mắng con gái ngu xuẩn.

Cũng may việc này cũng không nghiêm trọng lắm, bà ta bỏ chút tiền rồi tìm cách liên lạc với đối phương, quyết định bồi thường bao nhiêu rồi im việc này xuống.

Sau khi đưa cảnh sát đi, Trần Mẫn Quyên trực tiếp ném đi động xuống.

"Sao con lại làm việc không chú ý chút nào hết vậy? Không có bản lĩnh thì đừng học người ta đi làm chuyện xấu, lại còn bị người ta tìm tới cửa, quả thực là đã ném hết mặt mũi của mẹ đi rồi!"

Ngu Minh Nhã nghiêm mặt, ngồi phịch trên ghế salon, nói: "Con... con chỉ là kích động trong lúc nhất thời. Mẹ, con sai rồi, con sẽ không bao giờ làm như vậy nữa đâu."

"Không phải mẹ nói con sai." Trần Mẫn Quyên chột trán cô ta, "Sao con không lợi dụng người khác? Sao lại để lại nhược điểm rõ ràng như vậy?"

Ngu Minh Nhã không dám trả lời.

Trần Mẫn Quyên ngồi xuống, "Con nên mừng vì bọn họ không giữ đoạn video lại, nếu bị người khác thấy được sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, nhiều năm gây dựng lại bị huỷ hoại trong một ngày, như vậy còn ai sẽ muốn con được gả sang."

"Bọn họ sẽ không giữ lại video." Ngu Minh Nhã vội vàng lắc đầu, "Toàn là đám con nít ranh."

Nói thì nói như vậy thôi chứ thật ra trong lòng cô ta rất bất an.

Ngu Minh Nhã cũng bắt đầu hối hận, sớm biết mình không nên kích động là được rồi, bây giờ cái gì cũng không tìm được mà còn phải bồi thường cho người ta.

-

Lúc Ngu Trà tỉnh dậy là đã hơn tám giờ.

Com tối cô chưa ăn lại ngủ hơn một giờ, bây giờ còn có chút đói bụng. Cô đang muốn ngồi dậy tìm chút gì đó để ăn nhưng đã bị nửa bóng người trên giường làm cho sợ hãi đến kêu thành tiếng: "A---"

Trong phòng tối, bóng người ngồi yên trên giường không nhúc nhích tựa như là một ác ma, lại không thấy rõ mặt.

"Gọi là gì?" Bóng đen lên tiếng.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Ngu Trà vỗ ngực, không nhận được nói: "Cậu làm gì mà không lên tiếng vậy... tối như thế làm tôi sợ."

Cô ngồi dậy, cảm giác được trên đầu mình có gì khác liền đưa tay mò mẫm. Cô phát hiện là cái tai thỏ cô mang về, không biết từ lúc nào mà lại nằm ở trên đầu cô rồi.

Ngu Trà muốn lấy xuống nhưng tay lại bị bắt được.

Trong bóng tối, người thiếu niên kề sát mặt cô, lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào chóp mũi.

"Lấy xuống thì đêm nay cậu chết chắc."

Tác giả có lời muốn nói: Ngu Alice Trà run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13

Lúc chạng vạng sau khi tan học, Ngu Trà và mấy người Lâm Thu Thu cùng nhau đi ra ngoài ăn, dù sao hôm nay Weibo kia được lên hot search nên các cô muốn chúc mừng một chút.

Bình thường các cô rất ít khi ra ngoài ăn bởi vì nhà ăn của trường rất ngon, nhưng cũng sẽ không có món ăn tối như các quán ăn ở ngoài kia.

Vừa mới ra khỏi lớp, cô gái đi ở phía trước liền xoay người, hưng phấn hỏi: "Cậu có phải là Weibo tên Trà Trà kia không?"

Ngu Trà hỏi lại: "Cái gì?"

Sao cậu ấy lại biết cô là người đó?

Cô gái vội vã mở di động ra, đăng nhập vào Weibo rồi nói: "Cậu xem, chính là cái Weibo này này, cậu với cô gái trong hình giống y như đúc, định vị lại ở

Nhất Trung Ninh Thành, trưởng của chúng ta cũng không có người sinh đôi với cậu nha."

Cô không nghĩ đến nhanh như vậy mà cô đã bị phát hiện rồi.

Vốn là bạn học trong lớp định đến tiết tự học tối rồi đến lớp năm xem thử, kết quả vừa mới xuống lầu lại gặp được Ngu Trà.

Trong lòng Ngu Trà cả kinh, phát hiện mình không có tất định vị.

Cô cứ như vậy mà bại lộ rồi!

Chẳng lẽ truyện tranh kia của cô cũng bị tất cả mọi người thấy được rồi?

"Đúng rồi, khi nào truyện tranh của cậu mới có chương mới vậy?" Cô gái lại hỏi: "Tớ đã theo dõi rồi, cậu hãy về nhanh một chút nha."

Ngu Trà nghi ngờ nhìn cô.

Sao lại giống với cảm giác không hồi trước Lục Dĩ Hoài, chẳng lẽ do cô đánh số quá dày nên các cô ấy không có thấy số ư?

Có điều như thế cũng tốt.

Ngu Trà nói: "Tớ sẽ cố gắng, cảm ơn cậu."

Cô nhanh chóng đăng nhập Weibo của mình, xóa cái định vị kia đi. Mặc dù có chút trễ nhưng dù sao thì vẫn tốt hơn là để đó.

Sau khi cô gái ấy đi nơi khác thì lại có người khác đến đây dò hỏi.

Mãi cho đến khi đi đến phía ngoài của quán ăn, các cô mới ngồi xuống.

Lâm Thu Thu nói: "Có phải mấy người đó đến hỏi cậu chuyện Weibo Trà Trà kia không, xem ra bọn họ cũng rất quan tâm đến cậu."

Ngu Trà vẫn đang nghĩ thầm chuyện của Lục Dĩ Hoài trong lòng, hỏi: "Tớ hỏi các cậu chuyện này, mấy người Lục Dĩ Hoài có chơi Weibo không?"

"Chắc không chơi đâu," Thượng Thần nghĩ, "Nếu có chơi thì phỏng chừng mấy cô gái trong trường đã sớm hỏi thăm được ID Weibo của cậu ấy rồi, nhưng mà hơn hai năm nay tớ chưa từng nghe nói Lục Dĩ Hoài chơi Weibo."

Đương nhiên cũng có thể là người khác hỏi thăm không được.

Một nửa người trong trường học có chơi Weibo còn nửa kia thì lại không, người quan tâm việc này cũng chỉ có một nửa người cho nên qua mấy ngày nữa bọn họ sẽ quên mất.

Nhận lấy ánh mắt của vài người, rất nhanh Ngu Trà đã ăn xong.

Ba người trực tiếp quay về phòng học, kết quả không nghĩ đến có một vài người đi rồi lại đến, ẩn hiện ở trước cửa lớp năm.

Bạn học trong lớp tập trung lại chỗ này rồi nói: "Lần này Ngu Trà đúng là nổi tiếng, cậu xem bạn học nam kia đi, cậu ta đi ngang qua lớp mình mười lần rồi!"

Ngu Trà: "..."

Cũng may không biết lần thứ mười một bạn nam kia đã nhìn thấy cái gì, sắc mặt đã tái nhợt rồi cũng nhanh chóng bỏ đi.

Lâm Thu Thu đang nói chuyện phiếm với mấy bạn tốt ở lớp khác, đột nhiên nhận được một liên kết của Weibo ----- [là Trà Trà vừa mới nổi tiếng lên kia, có quá khứ đen tối cực nhiều!]

Xém chút nữa cô đã làm rơi điện thoại, "Trà Trà, cậu xem người này là ai vậy, người này gửi bài nói quá khứ đen tối đây, cậu có cái quá khứ đen tối nào vậy ta?"

Ngu Trà nói: "Tớ cũng muốn biết lắm"

Lâm Thu Thu chia sẻ liên kết cho mấy người trong diễn đàn.

Bài viết Weibo này được đăng hơn mười phút trước, tuy rằng lượt chia sẻ chỉ mới hai nghìn người nhưng bình luận đã vượt qua mười nghìn, cũng không biết sao lại có nhiều người mọc lên như vậy.

Blogger này là một blogger biết cách ẩn giấu, nội dung bài đăng đều do người khác gửi đến, người gửi bài đánh số dày đặc, sau đó còn gửi thêm một bức ảnh Ngu Trà đang đi bộ.

"Gửi bài: Hôm nay vừa mới có một Trà Trà nổi tiếng trên Weibo, người đó học ở trường của chúng tôi. Bình thường đều ra vẻ giả tạo, chúng tôi đều biết

cô ta không giống như trong ảnh chụp, lại còn có rất nhiều quá khứ đen tối."

Bức ảnh là nội dung của người gửi bài, là ảnh chụp màn hình lại.

Lúc chiều tối xấu gì bức ảnh của Ngu Trà cũng lên hot search hai ba giờ đồng hồ, rất nhiều cư dân mạng trên Weibo đều biết "Trà Trà" là ai, nhìn thấy bài bóc phốt này liền cực kỳ kích động bình luận và chia sẻ đi.

Mọi người muốn nhìn để bàn tán, đều có ham muốn cá nhân mà dòm ngó.

Lâm Thu Thu xem nội dung của ảnh: "Nói là cậu hút máu trong nhà, chính là một con sâu hút máu, chỉ biết giả vờ giả vịt. Ngày thường hay quát mắng chị gái mình... người gửi bài này chắc là Ngu Minh Nhã ấy nhỉ?"

"Ha ha ha ha ha." Thượng Thần không nhịn được cười, "Đúng đúng đúng, Ngu Minh Nhã rất phù hợp để gửi bài này."

Các cô đều biết bộ mặt thật của Ngu Minh Nhã.

Lâm Thu Thu lại đọc tiếp: "Cái này còn nói cậu quyến rũ nam thần của trường học, người ta tàn tật cậu cũng không buông tha, nhưng thật ra là để ý tiền của người ta, là một cô gái háms giàu... người này gửi bài có ý gì thế?"

Cô xem đều thấy giận.

Hơn nữa tấm ảnh kia vừa nhìn là biết chụp trộm, cũng không biết là cố ý hay không mà kỹ thuật chụp ảnh cực kém, làm cho người ta trở nên thấp đi, một mét sáu bị chụp thành một mét rưỡi, nhưng khuôn mặt ấy vẫn tinh xảo.

Ngu Trà không nghĩ đến sẽ có loại bài viết như thế.

Cô hỏi: "Nội dung này có thể báo cáo được không?"

Lâm Thu Thu mở bình luận ra, đột nhiên sắc mặt lại trở nên kỳ quái, "Ha ha ha ha ha, cậu xem bình luận đang nói cái gì này."

Một nửa bình luận đều đang nói đến tấm hình đẹp nằm ở bình luận cuối cùng, không có chỉnh sửa qua, giống y như đúc với bức ảnh kia.

Còn có người mắng tại sao người gửi bài lại cố ý làm cho người ta thấp đi.

Có điều có một bình luận được đứng đầu bài viết: [Nghe nói cô ta có một người chị gái, người đó mới thật sự là một nữ thần, người đẹp lại tốt bụng mà hơn nữa còn là học bá.]

Rất nhanh Weibo của Ngu Minh Nhã đã được phát hiện.

Vốn dĩ bài viết nói về cô kết quả là Ngu Minh Nhã có thêm fans, nếu như trong này không có cố ý, cô thật sự không tin.

Ngu Trà nhú mày.

Bài Weibo này còn liên quan đến Lục Di Hoài.

Ngu Trà gửi riêng một tin nhắn cho đối phương, nhưng không nghĩ đến cô mới gửi tin nhắn được một phút liền phát hiện cô đã bị kéo vào danh sách đen.

"Mẹ nó, tên blogger này cố ý đúng không?" Lâm Thu Thu vỗ bàn một cái, "Lại còn đăng một bài Weibo đá xéo cậu nữa!"

- ----- [Người nào đó gửi tin nhắn riêng nói tôi cất xén nội dung không đúng sự thật, tôi nghĩ thử xem thì thấy không có gì là không thật nha, phòng chừng là tôi sắp bị tố cáo rồi đúng không?]

"Cái này là chột dạ rồi này."

"Dù sao người ta cũng muốn đi vào nhà có quyền thế nên cũng không để cái loại quá khứ đen tối này tồn tại, bằng không sẽ bị hăng mất."

"Có thể nhìn chị gái của mình mà học tập một chút được không?"

"Tôi đã làm fans của chị gái, có đưa em gái như thế khiến người ta cảm thấy thật buồn nôn."

Mặc dù Lâm Thu Thu không có nghe Ngu Trà nhắc đến chuyện liên quan đến nhà họ Ngu và cô nhưng cái gì tối thiểu thì cô cũng biết. Đến nhà họ Lục cũng là nhà họ Ngu đưa cô đến vì để thay thế cho Ngu Minh Nhã, cái này nói cô háms giàu thì đầu cô cũng sẽ biết cười.

Cô tức giận lên Weibo cãi nhau với bọn họ.

Kết quả là lúc bị bôi đen đến đỉnh điểm, trái lại bọn cư dân mạng đã bị mắng cảm thấy chuyện này là sự thật nên lại bắt đầu bàn luận sôi nổi, hoài nghi cô là tài khoản phụ của Trà Trà.

Ngũ Trà an ủi nói: "Không sao đâu, tớ không có bước chân vào giới giải trí."

Lâm Thu Thu nói: "Vậy thì cũng không nên để người ta mắng chửi như thế chứ, tớ còn cảm thấy oan ức thay cậu, còn cái gì mà nữ thần Ngũ Minh Nhã, nghe mà mắc ói."

Ngũ Trà khẽ mỉm cười, "Đừng nóng vội."

-

Qua cuộc âm thầm như thế, hơn nữa còn có tài khoản marketing.

Ngũ Minh Nhã trực tiếp được đẩy lên hot search của Weibo.

Lúc Ngũ Trà đăng nhập vào có lên hot search để xem thử thì phát hiện cái hot search thứ năm có liên quan đến Ngũ Minh Nhã, vừa mở ra thì thấy đều là mấy tài khoản marketing đăng bài với nội dung -----

[Bát quái giới điện ảnh và truyền hình: Một khi website bộ phim vườn trường "Thanh Xuân Mười Tám Tuổi" một khi được ra mắt thì lượt click đã hơn một trăm triệu, làm cho hình ảnh của nữ chính Ngũ Minh Nhã tốt lên. Theo như tiểu biên biết, Ngũ Minh Nhã vẫn còn đang học lớp mười hai nhưng thật sự là một học bá, đi thi đấu cũng nhận được giải thưởng. #hình ảnh #hình ảnh #hình ảnh]

Mới vừa bôi đen mà chị ta đã bắt đầu thiết lập lại hình ảnh cho bản thân mình rồi?

Ngũ Trà không nghĩ đến Ngũ Minh Nhã lại thiếu kiên nhẫn đến thế.

Có thể là thấy cô lên hot search nên tức giận.

Đời trước mãi cho đến giai đoạn giữa, Ngũ Minh Nhã mới mua hot search cho mình để nhiều người qua đường nghĩ là trong lúc lơ đãng mới bị lộ ra, vì thế thiện cảm càng ngày càng nhiều.

Ngũ Trà ấn vào liên kết đi đến Weibo của Ngũ Minh Nhã.

Lúc trưa nay Ngũ Minh Nhã đã đăng một bài Weibo: "Cảm ơn mọi người đã chống đỡ giúp tôi, chuyện của em gái tôi sẽ chú ý. Là một người học sinh, Minh Nhã sẽ không lơ là thành tích của mình, nhất định trong kỳ thi tháng này phải tiếp tục nằm trong mười vị trí đầu #hình ảnh."

Trong bức ảnh là cô ta đang cầm sách rồi tự chụp một nửa mặt, khung cảnh là ở trong phòng học, Ngũ Minh Nhã mặc đồng phục và xoa tóc, có ánh đèn hơn nữa còn sử dụng filter, thoát nhìn thì giống như là nữ thần của vườn trường.

Bình luận đều là cổ vũ -----

"Bảo bối Ngũ Minh Nhã thật là ưu tú, thật thương em phải quản một đứa em gái như thế."

"Không nghĩ đến tôi lại làm fans của một học bá!"

"Đây mới là học bá thật, chứ có người cứ giả vờ giả vịt làm tôi lười mắng chửi."

"Minh Nhã cũng thật là xinh đẹp, đây là mối tình đầu nha, cười lên thật là dịu dàng quá đi à a a!"

"..."

Ngũ Trà xem xong liền rời khỏi đó.

Bây giờ thiết lập hình ảnh hoàn mỹ như thế, sau này sẽ càng té xuống thảm hại.

Đời trước Ngũ Minh Nhã thừa dịp Lục Dĩ Hoài không có ở nhà đã xông vào nhà họ Lục, lừa gạt cô ra ngoài. Đến nay cô vẫn nhớ đến những cái đau đớn kia trên cơ thể của mình.

Làm lại một lần nữa, cô sẽ không làm một con người đơn thuần ngu ngốc nữa.

-

Trước khi bắt đầu tiết tự học buổi tối, Ngũ Trà đi ra ngoài lấy nước.

Bên ngoài phòng lấy nước có mấy cô gái đang đứng cầm ly nước nói chuyện phiếm. Hơn nữa vừa lúc lại nói đến chuyện hôm nay của Ngũ Trà, bọn họ cũng đều nhìn thấy ở Weibo.

"Loại gửi bài này có thật có giả, nhưng tất cả cũng không thể là giả, không phải là lần trước Ngũ Trà đi ăn cơm với Lục Dĩ Hoài sao -----"

Cô gái bị đụng một cái, mắt lại liếc nhìn về phía ngũ trà đang ôm bình nước đứng đó, biểu cảm vẫn lạnh nhạt như là không thèm để ý đến bọn họ, cho

nên cô ta liền ngậm miệng lại.

Là cô gái cột tóc đuôi ngựa, lúc đi ra ngoài thì kéo Ngu Trà lại, không nhịn được nói: "Ôi Ngu Trà, trên Weibo nói là thật sao? Cậu được nhà họ Ngu nhận nuôi mà còn không biết cảm ơn, không biết xấu hổ mà vu vạ hút máu nhà họ à?"

Ngu Trà xoay người: "Không liên quan gì đến cậu."

"Sao lại không liên quan cơ chứ." Cô gái tóc đuôi ngựa nghĩ đến nội dung của bài viết kia: "Còn nữa sao cậu lại có liên quan đến Lục Dĩ Hoài, loại người như cậu có thể chạm đến cậu ấy sao?"

Cô ta nghĩ đến lần trước Lục Dĩ Hoài vì bảo vệ Ngu Trà mà trực tiếp cho Đường Hiểu Thanh xin nghỉ cuốn gói về nhà, đổ kị trong lòng giống như là có đại, rất nhanh đã mọc nhiều lên.

Cô ta lạnh giọng hỏi: "Cậu ở nhà họ Lục đúng không?"

Ngu Trà nói: "Tôi ở đâu thì mắc mớ gì phải nói với cậu."

Cô gái tóc đuôi ngựa còn muốn nói cái gì thì cô gái bên cạnh đã nhắc nhở: "Cậu chớ đừng đắc tội với người của Lục Dĩ Hoài, chuyện của Đường Hiểu Thanh cậu đã quên rồi sao? Còn có lời đồn trước cửa trường học kia...."

Vừa nói vậy có mấy người đã sợ hãi, chuyện lúc trước bọn họ cũng đã thấy qua, hơn nữa còn nghe nói ném đi chìa khoá của Ngu Minh Nhã rồi phát giận ở trong lớp.

Tuy rằng không biết có liên quan đến Ngu Trà hay không nhưng bọn họ lại liên tưởng đến phương diện phía trên.

Bởi vậy, Ngu Trà giống như đã trở thành người không thể tới gần được.

Thấy bọn họ vì sự tưởng tượng của mình mà mặt đã trắng bệch, Ngu Trà thẳng thắn nói: "Đừng nên nghe gió mà biến thành mưa."

Cô lấy nước xong, lúc trước khi đi còn nghe được tiếng thở dài của bọn họ.

Hắn là sợ cô đi cáo trạng rồi.

Ngu Trà nghĩ lúc về lớp nên hỏi Lâm Thu Thu một chút, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì mà làm cho người ta kiêng kị cô như thế, chẳng lẽ là Lục Dĩ Hoài làm cái gì rồi sao?

Còn chưa đi đến cùphòng học, Lâm Thu Thu đã nhanh chóng nhào tới: "Trà Trà, Lục Dĩ Hoài cậu ấy----"

Lời của edit: Lục Lục như thế nào vậy ta?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Dáng vẻ hoang mang rối loạn này của Lâm Thu Thu làm cho Ngu Trà cũng bắt đầu căng thẳng, "Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện gì sao?"

"Cậu biết chuyện cái weibo kia chưa, đột nhiên blogger xoá hết toàn bộ bài, cũng xoá hết mấy bài Weibo trước đây, chắc là chuẩn bị đi sống ẩn rồi."

Lâm Thu Thu nói hết một hơi: "Còn có thể là ai làm ra cái này, ngoại trừ Lục Dĩ Hoài thì còn có thể là ai nữa?"

Hôm nay cô chỉ tập trung lướt Weibo cho nên khi blogger kia có động tĩnh gì là sẽ thấy được ngay. Vốn cô nghĩ blogger đó đã tìm ra lương tâm của mình, sau đó lại nhìn thấy toàn bộ bài viết Weibo đều bị xoá đi giống như là chuẩn bị bỏ tài khoản này vậy.

Tìm Ngu Trà đập lờ một nhịp.

Thế nhưng cô không thể ngừng suy nghĩ được, bởi vì với tốc độ nhanh như thế mà Lâm Thu Thu đoán cũng không sai, khả năng lớn nhất là Lục Dĩ Hoài đã ra tay.

Cũng chỉ có anh mới có thể làm vậy.

Ngu Trà vào Weibo xem thử.

Bài viết Weibo của blogger đã bị mất sạch thay vào đó là một bài bôi đen, là chứng cứ nói blogger này bịa đặt.

Giống như là người khác đã hack tài khoản của họ vậy.

Sau đó mới đăng lên một bài viết Weibo mới nhất: "Rất xin lỗi về việc tôi đăng tin không đúng sự thật, liên quan đến bài viết kia, tôi không có xét duyệt trước mà đăng lên, đó là vì ham nổi tiếng. Rất xin lỗi mọi người và cũng xin lỗi Ngu Trà, sau này tài khoản này sẽ không dùng nữa, quay về cuộc sống hiện thực, hi vọng mọi người không đồn đãi nữa."

Dưới phần bình luận rực rỡ sắc màu ----

"Cái quỷ gì vậy, blogger mị làm fans năm sáu năm mà lại đăng bài với nội dung bịa đặt, thật sự làm cho mị cực kỳ thất vọng!"

"Nhiều bài viết đều là giả, thế nhưng lại dám đăng lên công khai!"

"Cho nên trước đây họ đăng bài với chế độ xét duyệt, kỳ thật đều là đánh rắm!"

"Sao đột nhiên lại bắt đầu như thế, đã xảy ra cái gì rồi?"

Blogger ở nhà liên tục làm mới lại bảng tin Weibo thấy được một cái bình luận mới, tức giận đến đau tim nhưng vẫn không thể đáp lại, xem như đáp lại thì cũng chỉ có thể là xin lỗi.

Đôi mắt của anh ta đã đỏ ngầu.

Sao hôm nay anh ta nhận tiền đăng Weibo bôi đen Ngu trà, sớm biết có hậu quả này, lúc đó anh ta đã trực tiếp ném tiền vào mặt của người đưa tiền kia.

Mẹ kiếp má nó dễ vượt mặt, lại còn có marketing.

Lần này thì được rồi, bản thân anh ta phải bỏ tài khoản này. Còn không được cho phép có hành vi tương tự ở trên Weibo, nói cách khác chính là anh ta sẽ không bao giờ có thể tiếp tục làm blogger được nữa.

...

Lâm Thu Thu kéo cô vào lớp rồi nói: "Câu nói cái việc này thử xem, tớ còn nghĩ rằng phải đợi đến hai ba ngày nữa mới xoay chuyển được tình thế, không nghĩ đến không bao lâu mà đã nhanh chóng kết thúc rồi."

Ngu Trà nói: "Tớ biết rồi."

Lâm Thu Thu hỏi: "Câu biết cái gì hả?"

Ngu Trà không trả lời cô, ngược lại là đi đến lớp Một. Bởi vì chưa đến tiết tự học buổi tối cho nên người trong lớp cũng không nhiều.

Bạn học ngồi bên cửa sổ biết cô, hỏi: "Ồi, cậu là người có Weibo tên là Trà trà đúng không, mấy câu nói trên weibo đều là giả, cậu cũng đừng để trong lòng."

"Cảm ơn." Ngu Trà không nghĩ đến một người xa lạ sẽ an ủi cô.

"Cậu đến lớp một tìm người sao?"

"Lục Dĩ Hoài có ở lớp không vậy?"

"Không có, hình như còn chưa có trở về."

Ngu Trà đứng ở cửa lớp Một đợi một chút rồi sau đó mới đi về lớp mình. Bây giờ cũng không cần vội vàng hỏi, thời gian vẫn còn dài.

Chỉ là không nghĩ đến lúc trên đường về lớp thì cô lại gặp Đường Hiểu Thanh đang đi trên lầu xuống, hai người lại đụng mặt nhau.

Đường Hiểu Thanh mới quay lại trường, xem ra cũng không khác gì với trước kia. Ngoan ngoãn mặc đồ học sinh, tóc đen dài thẳng đẹp hơn trước đây rất nhiều.

Nhưng mà Ngu Trà lại cảm thấy cô ta lạ ở chỗ nào.

Đường Hiểu Thanh lên tiếng: "Ngu Trà."

Ngu Trà dừng lại, "Có chuyện gì sao?"

"Chuyện lần trước là tớ không đúng." Đường Hiểu Thanh cười, "Mong cậu không phiền, bây giờ tớ đã nghĩ thông rồi."

Ngu Trà yên lặng nhìn cô ta.

Hôm nay Lâm Thu Thu có đề cập qua với cô, sau khi Đường Hiểu Thanh quay lại trường đã thay đổi đáng kể, không biết là bị cái gì kích thích và cũng không có đi đến cửa lớp Một về nữa.

Trái lại, làm như vậy độ nổi tiếng của Đường Hiểu Thanh lại tăng mạnh, rất nhiều bạn nam từ Ngũ Minh Nhã chuyển sang mê luyến cô ta, hai ngày nay đang bỏ phiếu trên Tieba về chủ đề "Rốt cuộc ai mới là hoa khôi của trường Nhất Trung?", dường như các mối quan hệ lại bắt đầu thay đổi.

Đường Hiểu Thanh dịu dàng mở miệng nói: "Tớ không nên kích thích Lục Dĩ Hoài, lúc đó là tớ vô ý nói như vậy thôi. Đây là bánh Cookie tớ tự làm, hi vọng cậu có thể giúp tớ đưa cho Lục Dĩ Hoài, là quà tớ xin lỗi cậu ấy."

Hộp quà tinh xảo được đưa đến.

Ngũ Trà không đưa tay nhận lấy.

Cô cong môi nói: "Cậu xin lỗi Lục Dĩ Hoài thì không có liên quan đến tôi, tự cậu đi đi, tôi sẽ không nhúng tay."

Trong nháy mắt Đường Hiểu Thanh có chút ngây người.

Sao Ngũ Trà lại không mắc lừa?!

Cô ta nghĩ đến rất nhiều khả năng nhưng mà không hề nghĩ đến cái này. Dù sao cô ta cũng không biết nhiều về Ngũ Trà, nếu như trước khi Ngũ Trà trọng sinh thì còn có thể nhưng Ngũ Trà sau khi trọng sinh thì cô ta không biết gì cả.

Ngũ Trà nhìn cô ta chăm chăm, đúng như dự đoán trong mắt cô ta loé lên sự dữ tợn, cô nghĩ thâm quái nhiên là vậy.

Đường Hiểu Thanh chưa từng thay đổi.

Mà chỉ là thay đổi phương thức mà thôi.

Ngũ Trà không hề nhìn cô ta, quay người trực tiếp ra khỏi cửa cầu thang, để lại một mình Đường Hiểu Thanh cầm hộp bánh quy đứng ở nơi đó.

Rất nhanh có cô gái xuống lầu hỏi: "Hiểu Thanh, cậu thành công không?"

Đường Hiểu Thanh tức muốn học máu ném bánh quy vào thùng rác, "Thành công mà tớ còn đứng chỗ này à?"

"Chuyện này..."

Đường Hiểu Thanh nhìn chăm chăm bóng lưng đang đi xa trên hành lang kia, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi chuyện đó xảy ra, nhà họ Lục lên tiếng làm cho cô ta đi đến bệnh viện kiểm tra đầu óc. Ba mẹ nhà họ Đường nhát gan, không dám đắc tội nhà họ Lục nên cô ta bị ba mẹ đưa đến bệnh viện tổng hợp, bệnh viện đa khoa rồi sau đó đến bệnh viện tâm thần ở chừng mấy ngày.

Người ở đó đều điên, cô ta ở cùng người điên mấy ngày cũng cảm thấy mình sắp điên rồi, cuối cùng là dùng việc tự sát uy hiếp ba mẹ mình.

Lúc này cô ta mới đi ra ngoài.

Đường Hiểu Thanh thở dài một hơi.

Thật sự cô ta không muốn nhớ lại cuộc sống ở bệnh viện tâm thần, ở cùng người bệnh như vậy thì bản thân cô ta cũng sẽ biến thành như thế.

Đường Hiểu Thanh không ngoài ý muốn chút nào, nếu như nói thêm cái gì khác nữa, chắc chắn Lục Dĩ Hoài sẽ không nhẹ tay với cô ta.

Lục Dĩ Hoài chính là một tên ác ma.

-

Gần đến tiết tự học buổi tối, bầu trời đã dần tối đi, đèn đường cũng đã sáng, cũng không ít học sinh đi vào trong trường.

"Đã xử lý xong rồi."

Lục Dĩ Hoài giặt tay, "Ừ, cảm ơn."

"Cảm ơn cái gì, vốn là làm công cho nhà cậu mà vả lại việc này cũng không có gì khó." Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại cười một cái, "Có điều chuyện nhỏ như vậy sao cậu lại để tôi ra tay, hay là cậu quá xem thường tôi rồi?"

Lục Dĩ Hoài nhấp môi cười, "Không phải là xem thường mà là tín nhiệm."

"Được rồi, tôi biết rồi, sau này có chuyện đơn giản như vậy thì cứ tiếp tục tìm tôi, còn lấy tiền lương thì tôi sẽ không nương tay ha ha ha."

Người đàn ông cúp điện thoại rồi lại tiếp tục suy nghĩ về câu nói vừa rồi kia.

Tin nhiệm? Trong nháy mắt đầu óc của anh đã được khai sáng.

Là muốn giải quyết chuyện này một cách triệt để mà người khác thì cậu ta lại không yên lòng. Luật sư nhanh chóng tò mò, sao việc này lại làm cho Lục Dĩ Hoài dễ bụng đến thế.

Trước đây cũng không xảy ra chuyện như vậy.

Tần Du và Tô Ngọc ngồi đối diện với Lục Dĩ Hoài, không biết làm sao mà Lục Dĩ Hoài lại gọi điện ra ngoài.

Hai người buồn bực nói: "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Lục Dĩ Hoài xoắn tay áo lên, lấy muỗng khuấy khuấy trong ly rồi nhấp một ngụm cà phê, "Không có gì đâu."

Càng nói vậy là càng có chuyện.

Nhưng mà anh không nói thì bọn họ cũng không hỏi được.

Tần Du lại nghĩ đến Weibo mình nhìn thấy vào hôm nay, "Đúng rồi Lục ca, hôm nay tớ xem truyện tranh trên weibo, hình như chị dâu nhỏ vẽ có nhắc đến người cắt quần áo của các cậu ấy, cũng không biết là thật hay giả."

Lúc cậu nhìn thấy còn kêu quý mấy lần.

"Chắc là giả rồi." Tô Ngọc không nghĩ nhiều lắm, "Còn có người dùng thủ đoạn cắt quần áo ư, đều là trò trẻ con thôi."

Rất nhanh chủ đề đã được xoay chuyển.

-

Trước khi tiết tự học bắt đầu năm phút, Ngu Trà đi đến lớp Một thêm lần nữa.

Lúc trước cô không muốn có liên quan đến Lục Dĩ Hoài nhiều lắm, ngay cả Wechat cô cũng không thêm, ngược lại bây giờ lại trở nên có chút trói buộc.

Vừa mới đi đến cửa lớp Hai thì có một giọng nói vang lên từ phía sau cô: "Ngu Trà?"

Ngu Trà quay đầu lại, phát hiện là bạn học nam đi qua trước cửa lớp cô mười lần, cô biết người này học ở lớp Sáu trên lầu, tên là Ôn Hạc Hoa, phòng học của họ cũng nằm ở phía trên.

Ôn Hạc Hoa ôm quyển sách đứng đối diện với cô, dáng dấp dễ nhìn, mặc đồng phục học sinh. Nhìn vào thì cũng là đáng vẽ được nhiều người chú ý, trên gương mặt kèm theo một nụ cười: "Ngu Trà, chào cậu, mình là lớp sáu Ôn Hạc Hoa."

Cậu ta dùng đôi mắt tùy tiện đánh giá Ngu Trà xong xuôi, càng lúc trong lòng càng thoải mái. Cậu ta cảm thấy mấy thằng bạn của mình không đáng ghét đến như vậy.

Xế chiều hôm nay bọn họ ngồi chơi trò chơi ở phía sau phòng học, người nào thua thì phải đi làm một chuyện. Vừa lúc người thua là cậu ta và cũng vừa lúc đó bọn họ thấy được bức ảnh của Ngu Trà trên weibo, sau đó đề Ôn Hạc Hoa lại đây.

Thời hạn trong một tháng phải đuổi kịp Ngu Trà.

Đuổi không kịp thì phải mời khách.

Đuổi kịp thì một tháng sau sẽ chia tay, còn nhất định phải đăng chuyện này lên Weibo và Tieba.

Ánh mắt của Ngu Trà rất sâu, không đáp lại lời cậu ta giới thiệu bản thân mình.

Đương nhiên cô có nhớ được người tên Ôn Hạc Hoa này.

Đời trước cô vì muốn thoát khỏi Lục Dĩ Hoài mà biết được một Ôn Hạc Hoa dịu dàng, chỉ là lúc đó cô không có tâm trạng để yêu đương. Sau khi Ôn Hạc Hoa nghe cô nói xong thì nhanh chóng nói có thể đưa cô rời khỏi nhà họ Lục, vì thế Ngu Trà xem cậu ta như là cơ hội để thoát ly khỏi Lục Dĩ Hoài.

Ở trong trường học cũng có không ít cô gái thích Ôn Hạc Hoa, dù sao thì đáng vẽ cũng không tệ, kết quả học tập lại tốt, bởi có nhiều cô gái rất thích ưu điểm này.

Chỉ là không nghĩ đến một tháng sau, trên Tieba của trường Nhất Trung có một vài bức ảnh của Ngu Trà. Mặc dù không có gì nhưng đối với học sinh mà nói thì rất dễ dàng bị thay đổi suy nghĩ.

Dáng vẻ cô uể oải suy sụp bị nói thành hút chích, lúc gào khóc bị chụp được, từng cái từng cái bình luận đều nói cô như vậy là bởi vì không nhận được nghiệp.

Uông Học Hoa lại xuất hiện trước mặt cô, giả nhân giả nghĩa nói: "Xin lỗi nha, cậu không nên hút chích, vì thế có lẽ tớ không giúp cậu được nữa."

Sau đó Ngu Trà ở nhà họ Lục nửa năm không có đi học, sau khi quay lại trường thì muốn giết Uông Học Hoa nhưng lúc đó phát hiện Uông Học Hoa đã không còn nữa.

Nghiện ma túy, bị bắt vì huyết giết người.

"Ngu Trà?" Uông Học Hoa gọi một tiếng.

Ngu Trà lấy lại tinh thần, cũng không muốn nhìn gương mặt làm người buồn nôn kia, trực tiếp xoay người đi khỏi.

Uông Học Hoa bị cô nhìn đến mức sợ hết hồn, thấy cô muốn đi thì nhanh chóng đưa tay ra bắt lại, "Bạn học Ngu Trà, cậu nghe tôi nói đi ----"

Đột nhiên cậu ta rút tay lại, không thể tin được mà nhìn Ngu Trà.

Ngu Trà cầm bút máy, lạnh lùng nói: "Xin lỗi, tôi không thích người khác chạm vào tôi cho nên tự vệ một chút."

Sau khi sự kiện kia xảy ra cô đều mang bút máy trên người, chuẩn bị với bất kỳ tình huống nào, không nghĩ đến hôm nay lại dùng đến.

Uông Học Hoa: "???"

Trong trường học mà còn tự vệ, tự vệ cái rắm ấy!

Cậu ta nhìn tay của mình, bị đâm vào một chút. Tuy rằng không nghiêm trọng nhưng đã có máu chảy ra, đau chết đi được.

Uông Học Hoa nói: "Ngu Trà cậu có ý gì, tớ cũng chỉ là muốn làm quen với cậu một chút, sao cậu lại có thể làm tớ bị thương, thật không ngờ đến cậu là người như vậy."

Ngu Trà lạnh nhạt: "Tôi không muốn quen biết với cậu."

Vốn Uông Học Hoa muốn nổi nóng nhưng lại nghĩ đến cá cược của mình thì kiên nhẫn nói: "Bạn học Ngu Trà, lúc trước tớ có nghe nói đến cậu, hôm nay đến đây là muốn hỏi cậu có muốn làm bạn gái của tớ không."

Không ít người trong phòng học đi ra ngoài vây xem.

Nhìn thấy nơi này, trong lúc nhất thời có mấy bạn nam ồn ào lên ----

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

"Trực tiếp như vậy rồi, đồng ý đi."

Phía xa xa bọn người Tần Du và Tô Ngọc đang đi về lớp, sau đó nhìn thấy một đồng người đứng ở cửa lớp Hai. Ngu Trà nhỏ con, bị che ở bên trong nên bọn họ không có nhìn thấy.

Tần Du cười nói: "Có người đang tỏ tình đó nha."

Tô Ngọc nói: "Không sợ bị giám thị gọi đến văn phòng à, để tớ đi xem người nào lại to gan đến vậy, vây hết cửa của lớp Một rồi lại chặn hết cả đường đi."

Đúng lúc này, tất cả mọi người nghe được một giọng nữ vang lên ở bên trong: "Bạn học Uông, cậu đánh cược với bạn bè của mình đi mời chài người lạ, cậu thấy như vậy có được không?"

Lúc này người xem xung quanh bắt đầu bàn tán sôi nổi.

"Đánh cược cái gì?"

"Mẹ nó cũng thật là nham hiểm quá đi, đánh cược đi theo đuổi người ta, nghe thật buồn nôn."

"Trước đây tớ còn có thiện cảm với Uông Học Hoa, không nghĩ cậu ta lại là người như thế, thật đáng sợ."

"Quá đáng sợ, cậu ta cho rằng con gái là cái gì?"

Tần Du sợ hết hồn: "Là tỏ tình với chị dâu nhỏ... Uông Học Hoa này là cái quỷ gì, lại còn đánh cược nữa chứ, Lục ca!"

Ánh mắt của Lục Dĩ Hoài rất lạnh lùng.

Uông Học Hoa thấy hoảng sợ khi bị mọi người chỉ trích, cậu ta nghĩ là bạn trong lớp tiết lộ tin tức này, giả vờ trấn định nói: "Bạn học Ngu Trà, sao cậu lại có thể nói xấu người khác như vậy."

Tần Du nghe đến đây thì nhanh chóng liếc nhìn lại, thấy sắc mặt của Lục Dĩ Hoài đã lạnh đi, yên lặng tặng cho Uông Học Hoa mấy cây nến ở trong lòng.

"Không ngờ rằng cậu là người độc ác đến vậy." Uông Học Hoa càng nói càng nghiến, "Cậu còn không bằng một góc của chị gái mình ----"

Cậu ta đưa tay kéo Ngu Trà lại.

Ngu Trà né sang một bên nhưng suất nữa đã ngã xuống đất, may là có một bạn gái ở phía sau đưa tay đỡ lấy mới đứng vững được.

Tay của Uông Học Hoa để ở giữa không trung, chưa kịp nói xong thì cả người đã nằm bò trên đất, cảm đập xuống đất máu tươi lẫn vào răng chảy ra ngoài.

Toàn bộ người ở lầu một đều yên tĩnh lại, không một ai dám động đậy.

Uông Học Hoa kêu thảm thiết: "Đau... đau... cứu mạng với..."

Bạn học vây xem thấy Lục Dĩ Hoài xuất hiện ở chỗ trống không người kia, trong đầu đều nghĩ đến một suy nghĩ.

Lục Dĩ Hoài ra tay không hề nhẹ, trên tay là cây gậy ở cửa cầu thang, đang nhắm ngay vào mặt của Uông Học Hoa, thiếu chút nữa là đã đụng vào mắt.

"Nói tiếp đi, tôi cũng muốn nghe một chút."

Lời của edit: Lại ăn giấm rồi nha =))

Các cô sang wp của t đọc ủng hộ t với, nhìn bên đó thật là vắng vẻ và cô đơn. Cảm ơn các cô rất nhiều:)))

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Trên mặt đất, Uông Học Hoa thấy trước mắt mình toàn là ngôi sao rồi lại choáng váng, trong miệng máu me đầm đìa, chóp mũi đều là mùi máu tanh. Đây là lần đầu tiên cậu ta trải qua chuyện như thế này, có cảm giác như bản thân mình sắp chết vậy.

"... Cậu... cậu không thể giết người..." Cậu ta bò lên phía trước, khó khăn mở miệng nói: "Cậu không dám giết tôi..."

Uông Học Hoa chưa từng đối đầu trực tiếp với Lục Dĩ Hoài, chỉ nghe người khác nói anh hùng tàn bạo. Cậu ta cũng không tin là thật mà cảm thấy đó là do nhà họ Lục chống lưng nên người khác không dám đắc tội thôi.

Giờ khắc này Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, từ trên cao nhìn xuống cậu ta, khí thế rất dọa người giống như ác quỷ từ địa ngục trong bóng đêm, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Suýt nữa Uông Học Hoa đã không thở nổi.

"Cậu có thể nói lại lần nữa."

Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài cong môi mang theo một chút nguy hiểm, dùng gậy đụng lên mặt Uông Học Hoa một cái.

Cái lạnh lẽo kích thích cho cả người Uông Học Hoa run lên.

Ngu Trà phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng đi đến nắm chặt cây gậy kia, giọng nói có chút run rẩy nhưng cô vẫn cố nói cho đầy đủ câu: "Không cần đâu."

Không muốn vì người như thế mà tay phải nhuộm máu tươi.

Đời này cô muốn bù đắp cho Lục Dĩ Hoài, chỉ là một tên cận bã mà thôi nên có rất nhiều biện pháp để trừng trị, loại thương tích này cho kẻ địch tự hủy diệt mười nghìn tình huống chính là kẻ sách tốt nhất.

Lục Dĩ Hoài yên lặng nhìn cô một cái.

"Lục ca, đừng kích động đừng kích động." Tần Du ở phía sau chen lên phía trên, "Có nhiều thời gian để giáo huấn tên tiểu tử này, cậu đừng quá kích động."

Tô Ngọc cũng lấy cây gậy ném ra phía xa rồi quát lớn mấy người vây xem: "Có gì đáng xem không, về lớp hết cho tôi, nếu các người lại nhìn đến chỗ này thì các người cũng có thể ném thử mùi vị này."

Cậu đe dọa như thế nên bạn học vây xem đều dồn dập chạy đi xa.

Chắc là động tĩnh của nơi này quá lớn nên thầy cô cũng nghe được, lúc đi đến đây thì nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Uông Học Hoa, nhanh chóng gọi lên: "Nhanh gọi 120 đi! Còn có các em, đứng lại đó!"

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: "Cậu ta chỉ té xuống một cái."

Thầy giáo cũng là người nghe người khác kể lại, tất nhiên là sẽ không tin anh, "Lục Dĩ Hoài, trò đang ở trường học nên không thể phách lối như vậy, nếu như đụng đến mạng người thì nhà họ Lục cũng ----"

Tần Du đá Uông Học Hoa đang nằm trên đất: "Này, không phải là té xuống một cái thôi sao, rằng chỉ bị gãy thôi mà lại còn nằm trên đấy, cậu muốn chết à?"

Giọng điệu của cậu mang ý nhắc nhở.

Uông Học Hoa ngồi dậy, sắc mặt cực kỳ trắng bệch, nửa khuôn mặt đều dính máu, nhìn qua vừa bẩn vừa khó nhìn.

"Vị bạn học này, trước hết trò đến phòng y tế đi." Thầy giáo ôn hoà nói: "Chuyện này thầy sẽ điều tra cho rõ ràng."

Lục Dĩ Hoài hừ lạnh một tiếng.

Uông Học Hoa lại bắt đầu kinh hãi, vội vàng nói: "Thầy ơi, là em tự ngã xuống... không có liên quan đến bạn học Lục, bọn họ không có làm gì cả, là do em không nhìn đường..."

Cậu ta không dám đắc tội đến Lục Dĩ Hoài điên cuồng này nữa.

Lúc trước nghe nói một bạn nam có chức vụ cao ở trường bên cạnh chặn đường, bây giờ mấy bạn nam đó còn đang ở trong cục cảnh sát. Hơn nữa còn bị đánh một trận, tuy rằng không biết là ai nhưng bọn họ đều kêu gào là Lục Dĩ Hoài ra tay, bởi vì lúc đó bọn họ muốn đánh cướp em gái của cậu ta.

Loại đồn đại này rất dễ dàng được truyền ra.

Trước đây Uông Học Hoa không xem chuyện này là to tát, bây giờ thì có chút sợ. Nếu như Lục Dĩ Hoài muốn xuống tay với cậu ta, chỉ cần một vài chuyện thì cậu sẽ không thể xoay người được nữa.

"Sao bạn học Uông không nói rõ chuyện này một chút." Lục Dĩ Hoài lên tiếng, đuôi lông mày giương lên, "Người nào đánh cược với cậu?"

Thầy giáo càng nghe càng hồ đồ, rốt cuộc chuyện này là thế nào. Ông xem dáng vẻ của Uông Học Hoa, không giống là bị uy hiếp, nhưng cũng không có nói thật.

Ngu Trà đi lên một bước: "Thầy ạ, cậu ấy đánh cược với người khác, chuẩn bị đi lừa dối tình cảm của các bạn nữ khác, ảnh hưởng đến việc học hành."

Vừa nói như thế, lúc này ánh mắt của thầy giáo nhìn Uông Học Hoa đã bắt đầu trở nên không đúng.

Ảnh hưởng đến học tập là chuyện lớn, nhất là lớp mười hai, việc học mà bị ảnh hưởng thì cả đời này có khả năng sẽ bị phá huỷ.

Uông Học Hoa mở miệng muốn phản bác, nhưng miệng cực kỳ đau nên một chữ cũng nói không được, dù sao thì lời Ngu Trà nói xác thật là lời nói thật.

"Được rồi, thầy sẽ điều tra việc này." Cuối cùng thầy giáo kết luận: "Vị bạn học này đến phòng y tế kiểm tra, còn các em sẽ do giáo viên chủ nhiệm xử lý, đừng nghĩ sẽ nói dối."

Ngu Trà nhìn về phía Lục Dĩ Hoài, trong ánh mắt đều là sự lo lắng.

"Chỉ dẫu nhỏ hãy yên tâm" Thầy giáo vừa đi, Tần Du liền cọt nhả, "Không có chuyện gì đâu."

Ngu Trà gật đầu, lấy mấy viên kẹo ở trong túi ra, bỏ vào tay anh rồi nói: "Lần sau không nên làm vậy nữa."

Lục Dĩ Hoài không có đồng ý với cô, mà là nói: "Cậu về lớp đi."

Ngu Trà suy nghĩ một chút, "Ừ."

Bọn Tần Du nhìn thấy mấy viên kẹo này, mở to mắt nhìn. Thì ra trước đây không cho bọn họ ăn là vì đây là Ngu Trà cho, khó trách lại xem như là bảo

bối.

Tính chiếm hữu cũng thật là mạnh.

-

Có rất nhiều người nhìn thấy chuyện xảy ra ở lâu một cho nên khi tiết tự học tối chưa kết thúc mà cả trường đã biết hết rồi.

Có điều, theo lời bọn họ truyền ra thì chuyện đó đã biến thành một phiên bản mới.

Theo lời đồn, Ưông Học Hoa bị Lục Dĩ Hoài đánh cho gần chết, máu chảy đầy đất, mất nửa cái mạng. Sau đó còn có bằng chứng xe cấp cứu 120 đến đây, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Sau lần này, hình tượng của Lục Dĩ Hoài lại trở nên đáng sợ hơn, còn thâm sâu hơn so với lúc chưa tàn tật, thậm chí bọn họ cảm thấy có khả năng anh đã bị bóp méo tâm lý.

Đương nhiên là bọn họ không dám nói ra những lời này mà chỉ có thể nghi ngờ và thăm nghĩ.

Có một bài đăng nặc danh trên Tieba có liên quan đến việc này, nhưng cũng có mấy người lớn mật bắt đầu đánh giá việc này.

"Nghe nói là Ưông Học Hoa tự mình tìm chỗ chết, đúng thật là đáng đời."

"Nhưng mà cũng không cần phải độc ác đến thế, 120 cũng đã đến rồi..."

"Tớ gặp được Ưông Học Hoa ở phòng y tế, trên mặt cậu ấy đều là máu, nhìn rất đáng sợ, làm tớ sợ muốn chết."

"Như thế thì chúng ta sẽ không bị trả thù đấy chứ?"

Đến đây thì bài đăng im bật đi, tuy rằng bọn họ nặc danh nhưng vẫn sợ bị trả thù. Cuối cùng chủ topic đứng ra xóa bài đăng, còn nói sau này không sử dụng tài khoản này nữa.

Ở trong phòng học, Ngu Minh Nhã cũng nghe được hết toàn bộ quá trình.

Mới vừa tan học, bọn chị em lại bắt đầu bàn tán với nhau: "Lục Dĩ Hoài cũng thật tàn nhẫn, cũng may chúng ta không có làm gì với cậu ấy, thật là đáng sợ."

"Cái tớ tò mò là Ưông Học Hoa ra tay với Ngu Trà thì không có liên quan đến Lục Dĩ Hoài, nhưng mà sao cậu ấy lại tức giận đến vậy."

"Chẳng lẽ Ngu Trà đã câu được Lục Dĩ Hoài rồi." Trương Tuyết nói xong rồi nhìn về phía Ngu Minh Nhã, "Minh Nhã, cậu biết gì không?"

Về mặt Ngu Minh Nhã nhàn nhạt, "Tớ cũng không biết."

Bàn tay cô ta đặt dưới bàn đã siết chặt thành nắm đấm, không ngờ hôm nay Lục Dĩ Hoài lại ra mặt vì Ngu Trà. Nếu như lúc trước người đi nhà họ Lục là cô ta thì có thể cô ta đã được bảo vệ rồi không?

Ngư Minh Nhã lại nghĩ đến vết thương trên cổ tay của Ngu Trà, rất nhanh đã bỏ qua suy nghĩ này. Không được, Lục Dĩ Hoài vẫn là một tên điên.

Cô ta không thể làm hồng tương lai của chính mình.

Ngư Minh Nhã suy nghĩ một chút rồi lấy đồ ăn mới mua hôm nay trong học bàn ra, sau đó nói với Trương Tuyết: "Tớ muốn đi xem em gái, các cậu đi không?"

"Minh Nhã cậu cũng thật tốt quá." Trương Tuyết nhanh chóng nói: "Tớ đi, tớ sẽ giúp cậu chụp ảnh rồi đăng lên Weibo, cho người khác thấy được bộ mặt thật của em gái cậu."

Bọn họ biết rõ "Trà Trà" trên hot search weibo.

Đôi mắt Ngư Minh Nhã sáng ngời.

Đúng là cô ta không nghĩ đến việc này. Bởi vậy, trái lại tung ra ngoài có thể tăng được hình ảnh quan tâm em gái, đến lúc đó có thể thu hút được một làn sóng người hâm mộ mới.

Có điều Ngư Minh Nhã giả vờ từ chối, "Trương Tuyết, làm vậy là không được, em gái có xấu thì em ấy vẫn là em của tớ."

Cô ta rất rõ tính cách của Trương Tuyết, chỉ cần nói dối thì Trương Tuyết sẽ bị kích thích, nhưng thay vào đó sẽ làm theo phương án ban đầu.

Đúng như dự đoán, Trương Tuyết bấu môi nói: "Đi thôi."

Lúc hai người đi đến lớp năm, trong lớp vẫn còn không ít người. Ngu Minh Nhã thấy Ngu Trà đang ngồi nên bảo người ta gọi Ngu Trà ra ngoài.

Ngu Trà vừa quay đầu lại đã thấy cô ta, trực tiếp từ chối: "Em muốn đọc sách nên đừng quấy rầy em, chị không muốn học nhưng em thì rất muốn học."

Ngu Minh Nhã: "..."

Học tập sao?

Cô ta đứng bên ngoài có chút lúng túng, lại bị Ngu Trà chọc cho tức. Trong mắt cô ta, Ngu Trà đã không giống với Ngu Trà của lúc trước, được nhà họ Lục nuôi rất tốt, vừa trắng trẻo vừa xinh đẹp.

Bỗng nhiên Ngu Minh Nhã cả kinh.

Lúc này Ngu Trà đã xinh đẹp đến trình độ khiến người ta không thể dời mắt được. Một cái nhíu mày một nụ cười thôi cũng làm cho người ta say đắm, nhan sắc khuynh thành dần lộ ra theo năm tháng.

Trong mắt Ngu Minh Nhã tràn ngập sự đổ kỵ.

Lúc Ngu Trà được nhận nuôi về nhà, cô ta đã cảm thấy địa vị của mình sẽ bị uy hiếp. Lúc nhỏ khuôn mặt ấy đã đẹp, sau khi lớn lên còn hơn vậy, vì thế không một ai sẽ bỏ qua.

Bây giờ cũng đã phát ra rồi.

Ngu Minh Nhã hít sâu một hơi, quay lại nói với bạn học ngồi bên cửa sổ: "Bạn học, nếu em gái không muốn gặp tớ thì phiền cậu giúp tớ đưa cái này cho con bé, làm ơn cậu đấy."

Cô ta làm ra vẻ nũng nịu nhờ giúp đỡ, kết hợp với một nụ cười làm cho bạn nam ấy nhanh chóng đỏ mặt, "Được, được, tớ biết rồi."

Ngu Minh Nhã nhìn cậu đỏ mặt, trong lòng "Xi" một tiếng, sau đó mới lượn lờ đi khỏi lớp Năm quay về lớp học của mình.

Trên đường về lớp cô ta lơ đãng hỏi: "Trương Tuyết, cậu chụp được chưa?"

Trương Tuyết căm giận nói: "Ngu Trà không ra ngoài, cái gì tớ cũng chưa chụp được, đúng thật là chưa từng thấy người nào như vậy!"

Phế vật!

Ngu Minh Nhã rất muốn mắng cô ta, Ngu Trà không đi ra thì không thể ghi âm lại được à?

Lãng phí cơ hội một cách vô ích.

"Thật đúng là Ngu Minh Nhã sẽ không buông tha cho bất cứ cơ hội nào có thể làm cho bản thân cậu ta nổi tiếng." Lâm Thu Thu mắng chửi nói: "Giống như là muốn cho người ta biết cảm giác lúc nào cô ta cũng tồn tại."

Thượng Thần nói: "Ai bảo cậu ta tạo hình ảnh nữ thần đâu."

Không đào sâu vào nấy chuyện nhỏ nhặt kia một chút thì nhân cách của cô ta cũng có thể bị xem là giả tạo, đến lúc đó người hâm mộ của cô ta sẽ bỏ chạy khắp mọi nẻo đường.

Ngu Trà chia đồ ăn cho mọi người, "Các cậu ăn đi."

Lâm Thu Thu lo lắng nói: "Trong đó sẽ không có cái gì đúng không?"

Ngu Trà khẽ mỉm cười, "Không đâu, nếu Ngu Minh Nhã muốn giả vờ giả vịt thì sẽ không dám trắng trợn mà bỏ cái gì vào đâu, bị tra ra được thì chị ta lại càng thảm."

"Trà Trà, cậu thật thông minh." Lâm Thu Thu khen.

Ngu Trà mỉm môi không nói.

Nếu như cô thông minh thì đời trước cô đã không bị nhà họ Ngu xoay quanh như vậy, có điều cô chỉ sống hơn một đời so với người khác mà thôi.

Lớp Sáu, một đám cầm đầu đang lo lắng sợ hãi, sợ Uông Học Hoa sẽ khai bọn họ ra nhưng khi nghe được Uông Học Hoa không nói gì thì mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Đừng đi nói khắp nơi, bọn họ không thể biết được chúng ta." Một người trong đám con trai nhỏ giọng nói, "Ngậm mồm cho chặt lại, ai mà tiết lộ ra thì coi chừng tao."

Một bạn nam khác nom nớp lo sợ nói: "Đương nhiên rồi, ai mà dám nói ra, mong là Uông Học Hoa kín miệng một chút."

Nói là nói như vậy chứ trong lòng bọn họ vẫn không yên tâm.

Hai bạn nam đang thờ dãi chuẩn bị đi đến nhà vệ sinh, chớp mắt thấy được một bóng người ở cửa lớp thì nhanh chóng đã bắt động tại chỗ.

Không biết từ lúc nào Tần Du đã xuất hiện ở cửa sau của phòng học lớp Sáu, kéo ghế ra rồi ngồi xuống, "Mấy người đánh cược với bạn học uông học hoa là ai vậy, có thể cho tôi xem một chút được không."

Trên mặt cậu còn kèm theo một nụ cười, ngữ khí lại rất dịu dàng.

Ở trong lời đồn đãi ở trường học, bọn họ không có ấn tượng gì với Tần Du cho nên bọn họ không hiểu được tính cách thật của cậu là gì.

Phần lớn bọn họ chỉ biết cậu là người làm trò hề bên cạnh Lục Dĩ Hoài, một người cà lơ phát phơ, thay bạn gái như thay áo.

Phòng học nhanh chóng đã yên tĩnh, không một ai lên tiếng.

Tần Du vỗ tay một cái, nhìn xung quanh một vòng rồi nói: "Không có ai hết hả, nhìn dáng vẻ của Uông Học Hoa là biết cậu ta tự đánh cược với bản thân mình rồi."

Sắc mặt hai bạn nam trong góc lớp đã trắng bệch, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra.

Bọn họ không ngờ chỉ mới vừa thảo luận xong thì người đã tìm đến cửa, xem tình thế này bọn họ càng cảm thấy sắp trở nên thảm hại hơn Uông Học Hoa luôn rồi.

Tuyệt đối không thể đi ra ngoài!

Tần Du liếc mắt là đã thấy được bọn họ, chẳng qua là muốn chơi đùa một chút thôi, sau khi không còn hứng thú thì sắc mặt đã lạnh xuống, "Hai bạn kia, đi với tôi một chuyến đi."

Hai bạn nam bị chỉ vào nhanh chóng nhảy dựng lên: "Cậu là ai vậy, tôi không có quen biết cậu, tôi cũng không phải là người đánh cược với Uông Học Hoa."

"Đừng không biết xấu hổ thế chứ." Tần Du cười lạnh một tiếng, tiện tay lấy một thứ gì đó qua rồi ném đến bọn họ, "Không đi thì tôi kéo cậu đi, tôi không ngại đánh người khác, vừa lúc tôi đang bị ngứa tay."

Tần Du "a" một tiếng: "Hay là các cậu muốn tự mình Lục ca lại đây mời các cậu? Đến lúc đó thiếu tayhay gãy chân thì... tôi không bảo đảm được."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tần Du nói đi một chuyến cũng không phải là đi bây giờ, dù sao có nhiều tai mắt ở đây, nếu như là sau khi hết tiết tự học buổi tối thì lúc đó mọi người đã về hết rồi.

Đội Tần Du đi khỏi, lúc này các bạn trong lớp đều nhìn hai người kia. Các bạn nam thì lộ ra sự đồng tình còn bạn nữ thì không giống như lúc trước, đi ngang qua đều phải hừ lạnh hai tiếng.

Loại chuyện này trong trường thì không phải là chuyện bí mật, Uông Học Hoa bị Ngu Trà vạch trần chuyện đánh cược. Bình thường Uông Học Hoa chơi thân với hai người bọn họ, lúc xế chiều hôm nay còn có bạn nữ cũng từng nghe đến hai chữ đánh cược này.

Đều là con gái nên đương nhiên các cô đều ghét những chuyện như vậy.

Tiết tự học thứ hai của buổi tối Ngu Trà không có lên lớp mà là bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến phòng làm việc. Lúc cô đến thì phát hiện Uông Học Hoa và giáo viên chủ nhiệm của cậu ta cũng ở đó.

Uông Học Hoa nhìn thấy Ngu Trà thì trong lòng có chút phần nộ.

Cậu ta mới về từ phòng y tế, hồng hết hai cái răng, bây giờ đã xử lý qua nên có thể nhìn được nhưng miệng vẫn còn sưng, phần dưới khuôn mặt nhìn xấu chết đi được.

Hình tượng trước đây mà Uông Học Hoa tạo ra cũng đã không còn nữa.

Chủ nhiệm lớp Năm nói: "Ngu Trà, trò nói chuyện gì đã xảy ra một chút đi, rốt cuộc chuyện này là thế nào."

Ngu Trà nói: "Vâng."

Cô cũng không có thêm mắm dặm muối, có điều là chỉ cường điệu việc Uông Học Hoa đánh cược. Kỳ thật chủ nhiệm cũng đã nghe qua chuyện này nhưng chính tai nghe học sinh của mình nói ra thì vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Cuối cùng Ngu Trà còn bổ sung thêm: "Em không biết bạn học Uông có thù oán gì với em, không chỉ có gây xích mích cho quan hệ của em với chị gái mà còn dùng từ ngữ khó nghe để mắng em, cho nên lúc đó em kích động không cẩn thận mà ra tay."

Cô giải thích một chút nguyên nhân cô mang theo bút máy bên người.

Giáo viên chủ nhiệm lập tức gật đầu nói: "Làm vậy là đúng, con gái ra ngoài cần phải chú ý an toàn, trò có cảnh giác là không sai."

Bọn họ đã trải qua thời học sinh thì tất nhiên sẽ biết được nếu như việc này được công khai trực tiếp trên Tieba, vạn nhất còn có bức ảnh nào khác nữa thì cũng sẽ ảnh hưởng đến học sinh.

Trước đây kết quả học tập của Ngu Trà rất tốt, đời trước là tự mình vươn lên nhưng sau đó kết quả học tập xuống dốc không phanh, đời này cô vẫn là một học sinh xuất sắc.

Giáo viên chủ nhiệm luôn luôn thích cô, tất nhiên cán cân trong lòng đã lệch đi một chút.

Ngu Trà chủ động thừa nhận lỗi sai: "Xin lỗi chủ nhiệm, em không nên vì sợ cậu ấy mà dùng bút máy đâm vào cậu ấy, là do phản ứng của em quá lớn."

"Sao em lại nói thế." Giáo viên chủ nhiệm sờ đầu cô, "Chuyện này là bạn học Uông không đúng, lão Tần, ông xem việc này nên làm sao đây?"

Sắc mặt thầy Tần giáo viên chủ nhiệm của lớp Sáu cũng có chút lúng túng, trừng mắt nhìn Uông Học Hoa, "Đều là đánh cược trong lúc nóng nổi của trẻ con, không cần thiết phải làm lớn chuyện đến vậy đi."

"Nói như thế cũng thật là không phải." Chủ nhiệm lớp Năm không hài lòng, "Làm sao mà là trẻ con, đã lớp 12 rồi, cũng đã là người mười bảy mười tám tuổi đều sắp trưởng thành rồi, ông không đau lòng nhưng tôi đau lòng cho học trò của tôi."

Giáo viên chủ nhiệm lớp Sáu bị ông nói cho xấu hổ hơn.

Đương nhiên người đuối lý trong việc này là Uông Học Hoa, là do cậu ta chủ động đi trêu chọc. Hơn nữa Ngu Trà chỉ đâm cậu ta, ngoài ra thì không có làm gì nữa.

Lão Tần thở dài nói: "Chuyện này có nguyên nhân gì tôi sẽ xử lý tốt, chủ yếu là chuyện khác, bạn học Lục Dĩ Hoài..."

Bị bút máy đâm chỉ là chuyện nhỏ.

Bị Lục Dĩ Hoài đánh cho một trận mới là chuyện chính.

Ngu Trà thấy ông muốn truy cứu trách nhiệm Lục Dĩ Hoài bèn giải thích nói: "Có thể lúc đó bạn học Lục cho rằng em bị bắt nạt nên cậu ấy mới ra tay cứu em."

Uông Học Hoa nói không rõ ràng, "Tôi bắt nạt cậu lúc nào?"

Hai người giáo viên chủ nhiệm đều nhìn sang, thấy dáng vẻ của Ngu Trà như là bị cậu ta dọa sợ, lúc này ngữ khí của lão Tần đã không tốt: "Trò nói nhỏ một chút, nếu như trò không đánh cược với người khác thì bây giờ sẽ trở nên như thế này sao?"

Chủ nhiệm lớp Năm cũng mở miệng khuyên nhủ: "Chuyện bạn học Lục đã làm ra với trò chúng ta đã giám sát rồi, đến em cũng phải tự mình chịu trách nhiệm."

Uông Học Hoa mở to mắt, không nói gì.

Đương nhiên cậu ta không dám chủ động nói cho chủ nhiệm trừng phạt Lục Dĩ Hoài, dù sao bây giờ cậu ta cũng đã thấy rõ được chỗ đáng sợ của lục dĩ hoài rồi.

Lấy thái độ bây giờ của Uông Học Hoa, thiện cảm của chủ nhiệm lớp đối với cậu ta cũng đã giảm xuống, nhưng nói tóm lại cũng là học trò của mình, cậu mất mặt thì chính là ông mất mặt.

Ngu Trà đứng đó nghe hai người chủ nhiệm nói qua nói lại, nói cũng hơn nửa giờ đồng hồ, lão Tần bị chủ nhiệm lớp Năm nói đến mức muốn đổ mồ hôi lạnh.

Cuối cùng chủ nhiệm lớp Sáu và Uông Học Hoa cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Chủ nhiệm lớp Năm ôn hoà nói: "Không có chuyện gì nữa, giám sát ở đó trường sẽ xử lý tốt, trò về lớp trước đi."

Ngũ Trà dịu dàng đáp: "Cảm ơn thầy ạ."

Bản thân cô cũng không có gì lo lắng, nhiều nhất là bị phê bình một lát, chỉ sợ là trường sẽ xử lý Lục Dĩ Hoài mạnh tay mà thôi.

Người đánh cược với Uông Học Hoa chính là Thiệu Soái và Tiền Đa.

Bình thường hai người họ thích đứng ở hành lang để bình phẩm xoi mói các bạn nữ, từ ngữ cực kỳ ô uế, lúc trước còn bị các bạn nữ có tính tình nóng nảy đánh một trận.

Đơn giản hai người bọn họ là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

Nhưng đối với Lục Dĩ Hoài thì hoàn toàn không dám phản kháng.

Sau khi tan học, Tần Du lại đến đó một lần.

Vốn hai người họ cho rằng sau tiết tự học thì bọn họ sẽ quên là sẽ tránh được một kiếp, kết quả là do tự họ ảo tưởng ra mà thôi.

Lúc đi cầu thang xuống lầu, nhìn bóng dáng cà lơ phất phơ của Tần Du đi phía trước, mồ hôi lạnh túa ở sau lưng, không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Thiệu Soái nhỏ giọng năn nỉ: "Chúng tôi cũng không có làm thật, chỉ là nói miệng một chút, Lục ca có thể đừng tìm chúng tôi nữa được không?"

"Đúng đúng, đều là do Uông Học Hoa tự mình làm ra." Tiền Đa cũng đâm theo lao, "Thật ra chúng tôi chỉ chơi trò chơi thôi nhưng không nghĩ cậu ta lại đi làm thật."

Tần Du cũng không quay đầu lại, "Mấy lời này các cậu tự nói với Lục ca đi."

Cậu đang lướt Weibo, cô gái lúc trước cậu chú ý đã đăng lên một đoạn video gây dằn ghi ta. Cậu ấn thích rồi không nhìn được mà để lại một bình luận ở đó.

Thiệu Soái và Tiền Đa run sợ đi theo sát Tần Du đi đến lớp Một, trong lớp chỉ có một vài bạn nam ngồi ở cuối lớp.

Hai người họ bị đứng ở trên bục giảng.

Thường ngày vị trí này là nơi thầy cô giáo đứng, bây giờ bọn họ đứng đây thì cái gì cũng có thể nhìn thấy, không cần phải nhón chân.

Phía dưới phòng học có một chút âm nhạc vu vơ.

"Tô Ngọc cậu mở nhạc đây à, khó nghe muốn chết, nhanh đổi sang bài khác cho tớ đi, chẳng lẽ thẩm mỹ âm nhạc của cậu là nhạc Disco mà mấy người trung niên thường nghe ấy hả?"

Tô Ngọc tắt nhạc rồi nói, "Người đến rồi."

Lục Dĩ Hoài ngồi ở hàng cuối cùng đang tựa vào vách tường, đôi tay linh hoạt thường thức bật lửa màu đen nhưng không có hút thuốc -----

"Nói đi."

Thiệu Soái và Tiền Đa không dám không nghe lời, đứng trên bục giảng nuốt nước miếng.

Có một bạn nam nóng nảy, nói chuyện không khách khí: "Không nghe nói gì sao? Câm rồi? Vậy thì để lại cái lưỡi ở đây đi rồi sau này đừng nói chuyện nữa."

Hai người sợ hết hồn.

Tuy rằng chỉ là lời đe dọa nhưng nhìn dáng vẻ kia của Lục Dĩ Hoài thì dường như cái gì cũng có thể làm được.

Tuy rằng không biết họ hỏi cái gì nhưng vẫn nơm nớp lo sợ nói: "Lục ca, chúng tôi sai rồi... sau này chúng tôi sẽ không dám làm vậy nữa, không dám nữa..."

Người thiếu niên ở phía dưới lạnh lùng nhìn họ giống như đang nhìn hai người chết, cái ánh nhìn này làm cho trước mắt bọn họ đều biến thành màu đen.

Những chuyện nghe kể lúc trước... lẽ nào không phải là lời đồn?

Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích ngón tay, bật bật lửa lên, chiếu sáng ánh mắt của anh, "Người nào bày đầu đánh cược?"

Thiệu Soái nuốt một ngụm nước miếng.

Cậu ta có hút thuốc và cũng đã xem qua rất nhiều người hút thuốc, nhưng vào giờ khắc này lại phát hiện động tác này lại nguy hiểm đến như vậy.

Càng lúc lá gan Tiền Đa càng nhỏ hơn, vội vã mở miệng nói: "Không phải là tôi, là cậu ta và Uông Học Hoa, tôi không có liên quan đến chuyện này!

Sắc mặt của Thiệu Soái đã thay đổi, "Rõ ràng là cậu chủ động đưa ra tiền đánh cược là Ngu Trà, tớ chỉ đưa ra đánh cược cho người thua mà thôi ----"

Tần Du bổ sung thêm: "Đó chính là hai người đều đồng ý cả rồi."

Hai thằng con trai đang muốn âm ỉ lên, lúc này mới sừng sốt. Lời này có ý tứ rất rõ ràng, suýt chút nữa mồ hôi lạnh đã nhỏ xuống dưới đất.

Thiệu Soái hít sâu, ập a ập ứng nói: "... Lúc đầu chúng tôi chơi cờ tỷ phú, sau đó tôi nói chơi không tiền thì rất vô vị nên mới đặt cược bằng tiền. Lúc đó vừa lúc Tiền Đa nghe được người khác thảo luận Ngu Trà lớp Năm rất đẹp, còn đưa Weibo cho xem vì thế cậu ta nhanh chóng nói dùng cậu ấy làm tiền đặt cược."

"Sau đó Uông Học Hoa lên Weibo tìm kiếm ảnh chụp rồi cũng liền đồng ý, còn nói cái gì mà nhất định sẽ đuổi kịp Ngu Trà đến tay mình, lúc đó chúng tôi cũng không tin cho lắm, lúc chiều tan học Uông Học Hoa không đợi được nữa nên mới đi tới."

Thiệu Soái nói một hơi rất dài, mục đích là muốn dời mục tiêu đi nơi khác.

Tiền Đa thấy cậu ta đang tẩy trắng cho bản thân mình thì gấp muốn chết, cuối cùng suy nghĩ cái gì cũng quên đi mất: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi! Lục ca tôi thật sự không có nghĩ vậy, lúc Uông Học Hoa nhìn thấy bài viết trên Weibo còn mắng chửi Ngu Trà. Lúc đó chúng tôi chỉ nói là đi qua tò tính, là do Uông Học Hoa đưa ra phải phát sóng trực tiếp việc theo đuổi này lên trên Tieba!"

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài lạnh lẽo, "Phát sóng trực tiếp?"

Tất nhiên anh biết phát sóng trực tiếp là làm cái gì.

"Đúng, cậu ta nói đến kế hoạch phát trực tiếp, nhưng mà..." Giọng nói của Tiền Đa càng lúc càng nhỏ, "Cậu ta có thói quen chụp lên phía dưới váy của con gái rồi chia sẻ với mấy thằng khác, cho nên tôi đoán cậu ta sẽ chụp lên Ngu Trà..."

Nói ra lời này xong, bản thân cậu ta cũng thấy sợ hãi.

Chỉ là đánh cược mà thôi cũng đủ biến Uông Học Hoa thành như vậy, nếu như lại chụp lên thì Uông Học Hoa còn có thể sống sót sao?

Tô Ngọc thấy ánh mắt của Lục Dĩ Hoài đã lạnh lẽo, xen vào nói: "Ai cho các cậu bắt kính với chị dâu nhỏ vậy hả, thật là to gan."

Thiệu Soái có nỗi khổ nhưng không nói ra được.

Bọn họ nào biết Ngu Trà với Lục Dĩ Hoài có loại quan hệ này, nếu như biết thì có đánh chết cũng không dám để cô làm tiền đặt cược.

Đột nhiên Tần Du mở miệng nói: "Ày, hai người các cậu, người nào sẽ đi mang di động của Uông Học Hoa đến đây."

Đây là lấy công chuộc tội sao?

Hai người nhanh chóng mở to mắt, "Tôi đi!"

"Hai người các cậu đi đi." Tần Du cười híp mắt, "Mang về không được thì hai người các cậu cũng ----"

Còn lại thì cậu không có nói ra.

Sau khi hết tiết tự học buổi tối, Ngu Trà lại bị gọi đến văn phòng.

Chủ nhiệm lớp Năm bảo cô lúc về nhớ đi cùng với ai đó, đừng đi một mình, nhờ trên đường có thể sẽ gặp phải chuyện gì.

Tuy rằng ông không nói rõ nhưng Ngu Trà nghe hiểu được.

Lâm Thu Thu đeo cặp đứng đợi ở bên ngoài với Thượng Thần, hai người đều tựa vào lan can chơi di động, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu thì thấy được bóng dáng của Tần Du.

Thượng Thần hỏi: "Phía sau Tần Du là ai vậy?"

Lâm Thu Thu nhớ lại một chút, "Hình như là lớp Sáu, bọn họ có liên quan gì đến người của lớp Sáu? Không có nghe nói bọn họ có bạn thân ở lớp Sáu đâu."

Hôm nay lớp Sáu thật làm cho người ta chú ý.

Lâm Thu Thu cẩn thận quan sát vẻ mặt và dáng vẻ của hai người đi ở phía sau, đều cảm thấy không đúng cho lắm liền đi về phía bên đó.

Cẩn thận đi đến cửa cầu thang thì liền nghe thấy Thiệu Soái đang tự bạch, nội dung lời tự bạch làm cho cô suýt chút nữa đã đá cửa đi vào.

Khẳng định bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lâm Thu Thu ôm một bụng thắc mắc đi về lớp năm, thảo luận với Thượng Thần một lúc lâu, đợi Ngu Trà quay về thì không nhận được mà nói ra chuyện này.

"Cậu nói Lục Dĩ Hoài đang giáo huấn bọn họ?"

"Có thể sẽ chết người không vậy? Hôm nay Lục Dĩ Hoài đã ác độc với Uông Học Hoa như vậy rồi, bây giờ không có người nào ở đó thì có thể nhin xuống sao?"

Vốn Ngu Trà không có lo lắng nhưng nghe các cô nói chuyện thì cũng cau mày theo, nói: "Để tớ qua xem một chút."

"Cậu cẩn thận tí nha." Lâm Thu Thu dặn dò: "Bọn tớ ở bên ngoài đợi cậu, có việc gì thì gọi bọn tớ."

Bởi vì tan học đã một lúc lâu, ngoại trừ phòng học nào đó vẫn sáng đèn thì toàn bộ đã tối om.

Đi ở hành lang yên tĩnh lại tối đen thì có chút đáng sợ.

Ngu Trà đi đến cửa sau, bởi vì cô biết chỗ ngồi của Lục Dĩ Hoài ở phía sau, bên trong không khoá, cô đưa tay đẩy nhẹ một cái thì cửa đã mở ra.

Trong lớp chỉ có phía cuối lớp là bật đèn, bóng người của mấy người con trai đang đứng hay ngồi ở nơi đó, có một người đưa lưng về phía cô bị Lục Dĩ Hoài đẩy lên ghế tựa, cả người cậu ta đều ngồi trên đấy.

Tần Du đề cậu ta lại, sau đó đẩy ghế tựa lên phía trước, "Động đây cái gì mà động đây, cậu bị chứng động kinh à, ngàn vạn lần cậu đừng làm thế, thấy có người thì trở nên năng động sao?"

Cả người Uông Học Hoa đều đang run.

Cậu ta chỉ cách Lục Dĩ Hoài có một chút.

Lục Dĩ Hoài áp sát cậu ta, nhàn nhạt nói: "Minh đã làm ra chuyện gì thì tự mình nói hết một lần, nếu như không giống hay là che giấu cái gì thì mày sẽ cạch ----"

Ngon lửa đã nổi lên trước mắt của Uông Học Hoa.

Trong mơ hồ đã chiếu ra được đôi mắt tàn nhẫn ở phía đối diện kia.

"---- Kết."

Tác giả có lời muốn nói:

Uông Học Hoa: Hôm nay tôi sẽ biểu diễn một cái nỗ lực tận trời cao, cảm ơn mọi người đã theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cả người Uông Học Hoa đều sững sờ tại chỗ.

Cho nên vừa nghe được tiếng mở cửa ở phía sau thì nước mắt nước mũi đã ào ào chảy ra, còn nghĩ rằng là thầy cô, quay đầu lại kêu một tiếng: "Cứu ---"

Nhìn thấy là Ngu Trà thì chữ "mạng" đã nằm lại ngay trong cổ họng.

Cậu ta cảm thấy ai cũng có thể cứu cậu ta, dường như chỉ có Ngu Trà là không khả quan cho lắm vì dù sao thì việc này vốn là cậu ta đã bắt cô.

Thật ra cậu ta không có ấn tượng gì với Ngu Trà nhưng cho đến tận ngày hôm qua nhìn thấy mấy bức ảnh kia trên Weibo, đáng vẻ xinh đẹp kia nhanh chóng đã khơi gợi lên ý nghĩ này của cậu ta.

Cho nên khi Uông Học Hoa nghe đến đánh cược thì biết thời biết thế. Theo như cậu ta biết, Ngu Trà chưa yêu đương lần nào, theo đuổi một cô gái thanh thuần như vậy, nhất định sẽ rất dễ đuổi theo.

Kết quả là bị vả mặt.

Ngu Trà cũng không thèm nhìn cậu ta, trực tiếp đóng cửa lại, giọng nói cũng mềm mại, "Hôm nay thầy giáo có nói gì không vậy?"

Người cô hỏi chính là Lục Dĩ Hoài.

Uông Học Hoa lại bắt đầu khóc rống, mới vừa bị mất hai cái răng nên lúc nói chuyện liền bị đứt, mơ hồ liên tục nói lời xin lỗi rồi bị Tần Du ấn xuống một cái, nói hết toàn bộ chuyện mình từng làm ra.

Lúc này Ngu Trà mới biết cậu ta ghê tởm đến như vậy.

Lục Dĩ Hoài tựa vào ghế rồi nhìn về phía Ngu Trà, giọng nói trầm thấp dễ nghe, "Cậu nghĩ nên xử lý thế nào?"

Sao lại hỏi cô?

Ngu Trà sững sốt một chút, chưa nghĩ thông suốt nhưng vẫn đáp: "Xoá mấy ảnh chụp lên kia đi rồi công khai xin lỗi với các bạn nữ trong trường."

"Chủ ý này hay đó nha." Tần Du nhanh chóng nói.

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt liếc cậu một cái.

Tần Du nhanh miệng khen ngợi: "Đều là nhờ chị dâu nhỏ thông minh. Tô Ngọc, cậu ghi âm được chưa?"

Tô Ngọc lắc lắc di động, "Xong rồi."

Chỉ cần tung đoạn tự bạch của Uông Học Hoa ra ngoài là được, đến lúc đó cả trường đều biết, xem như là báo ứng cho những việc mà cậu ta đã từng làm.

Trước mắt Uông Học Hoa tối sầm lại, căn bản không nghĩ đến bọn họ sẽ ghi âm lại, nghĩ đến cảnh tượng của ngày sau thì chỉ muốn ngất xỉu ngay.

Tần Du trực tiếp ném cậu ta ở lại phòng học.

Ngu Trà gửi hai tin nhắn cho Lâm Thu Thu và Thượng Thần, bảo các cô về nhà sớm một chút, không cần phải đợi cô.

Thấy cô không có chuyện gì, lúc này Lâm Thu Thu mới đồng ý.

Nếu như không có kinh nghiệm của đời trước, e là khi nhìn thấy cảnh này Ngu Trà sẽ cho rằng Lục Dĩ Hoài đang ức hiếp bạn học.

Cho nên mới nói đời trước tầm mắt của cô quá hẹp.

Sau khi ra khỏi lớp học, Ngu Trà chủ động đẩy xe lăn cho Lục Dĩ Hoài. Kỳ thật thì cũng không cần đẩy bởi vì nó là xe lăn tự động.

Hai người Tần Du và Tô Ngọc đi ở phía sau, cực kỳ biết ý mà đi chậm một đoạn dài để cho hai người bọn họ đi riêng.

Đêm mùa hè, trong sân trường có chút man mát.

Tóc đen của người thiếu niên ngồi trên xe lăn bị gió thổi lên, có chút hỗn độn nhưng lại đẹp, bàn tay phải đặt trên tay vịn thon dài đẹp đẽ, rất khó để tưởng tượng ra được có bao nhiêu sức mạnh.

Ngu Trà lấy lại tinh thần, mềm giọng nói: "Cảm ơn cậu."

Vốn cô nghĩ rằng Lục Dĩ Hoài sẽ không để ý đến cô, kết quả không nghĩ đến anh nhàn nhạt ừ một tiếng, "Định cảm ơn thế nào?"

Ngu Trà suy nghĩ một chút, "Mời cậu ăn cơm được không?"

Thật sự cô không biết phải đưa cái gì, Lục Dĩ Hoài là thiếu gia nhà giàu, cái gì cũng không thiếu. Riêng bản thân cô cũng không có bao nhiêu tiền, phần lớn đều là học bổng.

"Chắc."

Ngu Trà có chút ngượng ngùng, còn chưa có phản ứng lại thì tay đã bị anh nắm lấy, cả người bị kéo lên phía trước rồi cứ như vậy mà ngã vào lòng anh.

Dưới người cô là hai chân của Lục Dĩ Hoài.

Người thiếu niên có gương mặt thanh tú đẹp trai cách cô chỉ có mấy cen-ti-mét, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có một mình cô nghe thấy: "Cậu đang chăm sóc ăn mày đấy à?"

Gió cuốn mùi hương của hai người quanh quẩn nơi chớp mũi.

Gò má Ngu Trà nóng lên, cơ hồ như không thở nổi lại không hề chớp mắt, tựa như cô đã biến thành một con rối.

Một lúc lâu sau cô mới nhỏ giọng hỏi: "Vậy cậu muốn thế nào?"

Lục Dĩ Hoài cười nhẹ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vân về mái tóc dài của cô, "Cậu muốn biết thì tự mình nghĩ đi."

Bốn mắt nhìn nhau.

Cái anh muốn còn nhiều hơn thế nữa.

Sau khi trở về nhà họ Lục thì Ngu Trà liền nhanh chóng chui vào phòng của mình, căn bản là cô không biết làm sao để đối mặt với Lục Dĩ Hoài cho nên dứt khoát trốn ở trong phòng không đi ra.

Hôm sau đoạn ghi âm lời tự bạch của Uông Học Hoa được phơi bày lên Tieba và Weibo, trên Tieba của trường học cũng xuất hiện từng cái từng cái bài đăng liên quan đến việc này.

Tần Du và Tô Ngọc không đăng ảnh lên bởi vì nếu những bức ảnh kia được tung ra thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến các bạn nữ vô tội khác, cho nên đã trực tiếp thẳng tay xóa rồi.

Hơn nữa là lời tự bạch của Uông Học Hoa thêm vào đó là một ít bạn nữ phát hiện người chụp lén là cậu ta đều nặc danh ra sức lên án.

Càng ngày càng kịch liệt.

Bởi vì phụ huynh và học sinh cùng nhau tạo áp lực, trường học không thể không mở hội nghị toàn trường để thông báo việc này.

Buổi chiều mấy ngày sau, toàn bộ thầy cô và học sinh của trường nhất định phải lên hội trường để họp.

Bởi vì lúc đi vào không có xếp hàng cho nên bọn Thượng Thần vừa đến hội trường thì thấy được mọi người đang vây quanh mấy người Ngu Minh Nhã.

Ngu Minh Nhã mặc một chiếc áo khoác đồng phục mùa thu ở bên ngoài, bên trong có thể là một cái váy liền áo đơn giản lộ ra một nửa chân, thậm chí tóc cũng đã duỗi thẳng ra, không giống với tóc xoắn thời thượng của lúc trước nữa.

"Sao hôm nay Ngu Minh Nhã lại xinh đẹp đến thế."

"Không nghĩ đến ở bên ngoài cậu ấy cũng đẹp đến vậy, quả nhiên là nữ thần của vườn trường."

"Không cần nói nữa, lần này bỏ phiếu bầu cho hoa khôi của trường tớ sẽ bình chọn cho cậu ấy, để xem kết quả sẽ là ai."

"..."

"Cậu ta lại mặc áo khoác đồng phục." Lâm Thu Thu không nhịn được nói: "Đang giữa hè mà mặc hai cái áo thì không thấy nóng à?"

Thượng Thần nói: "Mấy ngày nay Ngu Minh Nhã với bọn chị em của mình không có mặc đồng phục, ngày nào cũng như thế thì xem ra hẳn là có vấn đề."

Vừa lúc quay đầu lại, Ngu Minh Nhã cũng nhìn thấy các cô đứng cạnh Ngu Trà thì lập tức nâng cằm, dáng vẻ rất cao ngạo.

Ngu Trà cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Nhìn thấy gương mặt tươi đẹp kia, cả hàm răng Ngu Minh Nhã đều đau, ngay cả bạn học ở bên cạnh gọi cô ta cũng không nghe thấy.

Chuyện lần trước Lục Dĩ Hoài ra mặt vì nó, tuy rằng bên ngoài rất ít người bàn tán việc này nhưng trên thực tế đã ngầm truyền âm lên rồi.

Trước đây Lục Dĩ Hoài chưa từng làm cái gì vì một cô gái.

Lần này lại phá lệ.

"Minh Nhã đau quá, cậu đang làm gì vậy?" Đột nhiên có bạn nữ kinh ngạc thốt lên.

Ngu Minh Nhã thở ra một hơi, nói lỏng ngón tay ra, "Xin lỗi, tớ vừa nghĩ đến ác mộng tối hôm qua nên có chút sợ hãi."

"Không có gì..." Cô gái xoa xoa cánh tay bị Ngu Minh Nhã nắm cho đỏ của mình. Tuy rằng là nghe giải thích như thế nhưng vẫn cảm thấy oan ức.

Ban ngày ban mặt mà còn sợ ác mộng rồi còn nắm người khác.

"Để tớ tới xem thử." Thượng Thần suy đoán nói: "Chẳng lẽ là có anh chàng đẹp trai nào sắp chuyển đến đây ư?"

Lâm Thu Thu gõ chữ bùm bùm trên màn hình di động. "Tớ hỏi một chút."

Cô luôn linh thông tin tức vì cô tham gia mấy cái diễn đàn lớn, số lượng người trong mỗi diễn đàn cũng không giống nhau, ngay cả diễn đàn cán bộ lớp bên cạnh cô cũng trà trộn vào.

Sau đó có một tên con trai bí ổi gửi ảnh của các cô gái, cô mắng chửi với cậu ta rồi sau đó rời khỏi cái diễn đàn đó.

"Hỏi được rồi."

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói.

Thượng Thần là người tò mò nhất, hạ giọng nói: "Là chuyện gì?"

Lâm Thu Thu tắt di động rồi nói: "Chính là mấy ngày nay, đạo diễn Vương Thành Thuận sẽ đến đây tuyển chọn diễn viên, được tuyển là có thể đi đóng phim, hơn nữa còn được đề cử đến trường học khác."

Hai năm qua Vương Thành Thuận là đạo diễn mới có triển vọng của giới, tuy rằng có một bộ phim không lấy được giải thưởng nhưng lại được đề cử vào danh sách các giải thưởng lớn.

Hơn nữa ông có một thói quen là mỗi lần chọn diễn viên thì ông đều tự mình đi chọn, rất thích dùng người mới, tốt nhất là chưa có bị giới giải trí mài giũa.

Nhất Trung cũng có học sinh lớp nghệ thuật, tuy không nhiều bằng lớp bình thường nhưng kết quả học tập cũng tốt. Nên đối với chuyện như vậy thì đương nhiên là trường rất hoan nghênh.

Nếu có thể tạo ra một học sinh diễn viên đạt được nhiều giải thưởng lớn ở quốc tế, Nhất Trung cũng có thể được lãnh đạo cục giáo dục khen ngợi thậm chí còn có thể giảm tiền học xuống.

Tuy rằng không để lộ ra tên bộ phim mới nhưng bên truyền thông đã tiết lộ một chút chi tiết nhỏ, bây giờ đều có thể tìm kiếm trên mạng.

Thượng Thần trở mắt ngoác mồm: "Không phải là cậu ta sẽ đi tham gia tuyển chọn đấy chứ?"

"Cũng có thể nha." Lâm Thu Thu nói: "Chuyện quan trọng mà tớ có thể hỏi trong khoảng thời gian này là chuyện này đây, Trà Trà cậu nói thử xem?"

Ngu Trà mím môi cười, "Có thể là vậy."

Trên thực tế không phải là có thể mà là nhất định.

Đời trước cũng xảy ra chuyện này, Ngu Minh Nhã và đoàn chị em cùng nhau đến lớp nghệ thuật tham gia tuyển chọn diễn viên.

Cuối cùng là một học sinh lớp nghệ thuật được chọn, Ngu Minh Nhã còn cực kỳ tức giận, ở nhà hùng hống hổ hổ và cũng nguyên rủa học sinh lớp nghệ thuật kia.

Lúc đó liên tục mấy ngày, Ngu Minh Nhã(*) cũng không có sắc mặt tốt.

(*) Chỗ này tác giả viết là Ngu Trà, mình thấy nó không hợp lý nên để thành Ngu Minh Nhã, nếu có sai sót thì mình sẽ chỉnh lại.

Sau đó bởi vì học sinh lớp nghệ thuật kia bất ngờ bị thương nên không tham gia đóng phim, cuối cùng đạo diễn lại đi đến trường học ở thành phố bên cạnh chọn một diễn viên khác.

Việc này còn được lên cả hot search của Weibo.

"Minh Nhã, tớ cũng định mặc cái váy này đây." Khương Như Thiên và Ngu Minh Nhã đi song song với nhau, "Hai ngày nữa là có thể mặc được rồi."

Trong nháy mắt sắc mặt của Ngu Minh Nhã đã trở nên khó xem.

Mọi người thường nói không xấu hổ khi mặc đụng hàng, người nào xấu người nào đáng sợ. Nhưng cậu ta biết cô ta mua cái váy này rồi mà vẫn mua giống với cô ta là có ý gì.

"Ừ, lần trước mua cũng không ít." Ngu Minh Nhã đã khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng, "Có điều tớ mặc cái váy này thấy không thoải mái cho lắm."

Khương Như Thiên nói: "Nhãn hiệu này nổi tiếng về trang phục thoải mái đó nha."

"Có thể là làn da của tớ nhạy cảm quá." Ngu Minh Nhã lộ ra một nụ cười phiền não, "Các cậu cũng biết tớ thường xuyên không cẩn thận da cũng sẽ bị đỏ lên, cho nên mặc một lần không thoải mái thì mấy lần sau sẽ khó mặc được."

Khương Như Thiên dăm chiêu rồi cười nói: "Vừa lúc tớ không cần lo lắng bị đụng hàng với cậu."

Suýt chút nữa Ngu Minh Nhã đã không nhận được mà cười khẩy.

Cái váy này là cô ta đã nhìn trúng từ lâu, cũng đợi không kịp được tung ra thị trường trong nước nên nhờ người mua từ nước ngoài về, lúc đó sẽ là người đầu tiên mặc được nó.

Cả ngày hôm nay cô ta không có mặc đồng phục nên nhận được ánh mắt kinh diễm ước ao của tất cả mọi người. Điều đó làm cho cô ta vô cùng vui vẻ vì cô ta thích nhất là loại cảm giác mình đều ở trong mắt của tất cả mọi người.

Ai biết còn có chuyện như vậy, làm sao lại không hiểu bọn họ nói cái gì.

Ngu Minh Nhã không vui vẻ gì nhưng bởi vì hình ảnh của mình, không thể vô duyên vô cớ tức giận nên chỉ có thể tự mình kìm nén.

Bọn họ đi tới liền thấy được Ngu Trà ở phía trước.

Trương Tuyết nghe được nội dung các cô đang thảo luận, "Ồ, Minh Nhã, em gái cậu đang thảo luận chuyện đạo diễn Vương Thành Thuận tuyển chọn diễn viên kia, không lẽ là đi tham gia?"

Gần đây chuyện này đều được truyền ra trong vòng tròn nhỏ.

Ngu Minh Nhã còn chưa nói cho bất kỳ ai về việc cô ta muốn tham gia tuyển chọn, cô ta chuẩn bị để sau khi tuyển chọn xong mới công bố, tất nhiên đến lúc đó những người khác sẽ kinh ngạc.

Nghe nói vậy trong lòng cô ta hồi hộp một chút.

Bây giờ nhan sắc của Ngu Trà đã nảy nở ra, không kém với cô ta chút nào. Nếu như nó cũng tham gia thì tất nhiên là đối thủ mạnh của cô ta rồi.

Ngu Minh Nhã bình tĩnh nói: "Có thể là vậy."

Khương Như Thiên gật gù, "Em gái của cậu thích náo động như thế, đi tham gia cũng là điều bình thường, đến lúc đạo diễn gặp được bọn chị em các cậu thì nhất định sẽ chọn các cậu thôi."

Ngu Minh Nhã thờ dãi, "Em gái tớ nhỏ hơn tớ một chút, trước đây cũng thích so đo với tớ, có thể là vì thấy bộ phim trước của tớ nổi tiếng đi."

Cô ta vừa nói như thế, mấy người xung quanh đều nhớ đến chuyện của mấy ngày nay.

Weibo của Ngu Trà có một đợt mưa máu gió tanh cả buổi trưa, lúc tối lại xảy ra chuyện lớn ở trường như thế, có thể thấy được là không yên phận chút nào.

Trương Tuyết nói: "Cậu là nữ thần của vườn trường, cậu ta đồ kị cũng là điều bình thường."

Mấy cô gái đều cười lên, khen hôm nay cô ta trang điểm rất đẹp, còn nói là cô ta tham gia tuyển chọn nhất định sẽ thành công.

Lúc bọn họ đi ngang qua Ngu Trà, Trương Tuyết còn châm biếm nhìn Ngu Trà, "Không phải là người nào cũng đều có thể được đại đạo diễn coi trọng."

Ngu Trà nhìn sang, rất nhanh đã hiểu được.

Cô nhìn phía trước, mắt nhìn thẳng rồi trả lời vấn đề vừa rồi của Lâm Thu Thu: "Nghe nói Vương Thành Thuận chỉ thích người không quá diễn thôi."

Nghe vậy, Ngu Minh Nhã liền ngừng lại.

Cô ta coi ảo khoác đồng phục ra, một cái váy liền áo ôm sát eo, "Em gái, em muốn tham gia thì có thể nói với chị, chị có thể dạy em một ít chuyện trong giới giải trí, miễn cho em làm sai khiến cho người ta tức giận."

Bọn chị em ở phía sau Ngu Minh Nhã bắt đầu nói chuyện ----

"Minh Nhã cậu đừng hào phóng như vậy."

"Nhất định em gái cậu sẽ không cảm động đâu, làm vậy thật phí thời gian cho cậu."

"Không cần." Ngu Trà cười nhạt rồi lại làm vẻ mặt nghi hoặc: "Đúng rồi chị, váy này chị mua size nhỏ phải không?"

"Cái gì?" Ngu Minh Nhã kinh ngạc.

Ngu Trà cười nhẹ, không tiếp tục nói nữa mà vòng qua cô ta đi với bọn Lâm Thu Thu đến chỗ của lớp mình.

"Em gái cậu nói vậy là có ý gì?"

Khương Như Thiên chậm chậm nói: "Chắc là cậu ta nói... Minh Nhã, gần đây cậu có thấy mình mập lên một chút không?"

Ngư Minh Nhã từng sờ tại chỗ rồi lấy tay sờ hồng của mình.

Sau khi hội nghị bắt đầu, tiếng bàn luận nhỏ dần, hiệu trưởng nói một chút chuyện trên Tieba: "... Sau khi điều tra, đoạn ghi âm là thật."

Có người chú ý trên sân khấu có thêm một người hơi mập nhưng nghĩ rằng là lãnh đạo mới đến nên không để ý nhiều.

Dù sao đạo diễn cũng không có độ nổi tiếng bằng các ngôi sao màn bạc.

Chỉ có một ít người biết, trong đó có Ngư Minh Nhã. Ánh mắt cô ta sáng quắc nhìn Vương Thành Thuận, giống như là bắt buộc cô ta phải là nhân vật chính trong phim của ông.

"... Xét thấy việc này ảnh hưởng rất lớn và đồng thời gây tổn thương cho trò ấy, cho nên trường quyết định thôi học cho bạn học Uông Học Hoa với những gì mà trò ấy đã làm, hi vọng mọi người lấy đó làm ví dụ điển hình..."

Uông Học Hoa đã trực tiếp bị đuổi học rồi.

Kết quả như vậy khiến người ta khá hài lòng, hơn nữa không công bố bức ảnh cho nên các cô gái không có bị tổn hại danh dự, cực kỳ thoả mãn với kết quả này.

"Người như thế mà xử lý bằng việc đuổi học, thật là độc ác."

"Các thầy cũng không nói đến chuyện xảy ra vào hôm qua, xem ra cũng biết là tình huống gì rồi."

"Hoá ra Uông Học Hoa là người như vậy, Lục Dĩ Hoài cũng coi như là anh hùng cứu mỹ nhân, không hổ danh là nam thần vườn trường, thật sự trước đây tớ đã nhìn lầm."

Mấy ngày nay Uông Học Hoa cũng không đi học, mọi người còn nghĩ rằng cậu ta ở nhà dưỡng thương, không ngờ là đã bị xử lý vậy rồi.

Vừa kết thúc hội nghị, học sinh đều lục tục đi về.

Trên sân khấu, thầy hiệu trưởng tắt micro rồi quay người nói với người bên cạnh: "Đạo diễn Vương, vừa nãy ở bên phải... là lớp nghệ thuật của trường chúng tôi, đều là học sinh chăm chỉ xuất sắc, không biết ông đã vừa ý ứng viên nào chưa?"

Vương Thành Thuận nhớ lại một chút.

Xác thực là ông nhìn trúng một cô gái, nhan sắc rất đẹp, nhìn rất mềm mại nhưng ông có thể nhìn ra trên người cô gái này mang theo một sự dè dặt.

Vương Thành Thuận chỉ về một hướng, bên đó còn chưa có học sinh về hết, hỏi: "Vừa nãy nơi đó là lớp nào?"

Thầy hiệu trưởng nhin sang, "Ồ đó là lớp năm."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

"Lớp Năm? Không phải là lớp nghệ thuật sao?"

"Không phải, là lớp bình thường."

Vương Thành Thuận cũng nhớ đến kết cấu lớp học ở Nhất Trung, lập tức nói, "Lớp bình thường..."

Lớp bình thường thì hơi khó khăn.

Học sinh lớp nghệ thuật đều là muốn đi diễn xuất cho nên khoảng thời gian của lớp mười hai này có thể đi diễn, hưởng hồ thời gian quay bộ phim này của ông rất ngắn, trong năm nay là có thể quay xong.

Thế nhưng học sinh lớp bình thường việc học tập là trên hết, nếu như bỏ thời gian đi ra ngoài quay phim thì có thể sẽ không theo kịp chương trình học, sẽ bị thụt lùi lại phía sau.

Thầy chủ nhiệm thấy về mặt này của ông, cũng đã nghĩ đến cái gì, "Lớp bình thường của trường chúng tôi cũng có mấy bạn học nữ rất tốt, chi bằng đạo diễn Vương quan sát thử xem, có thích hợp hay không cũng rất khó nói."

"Ừ." Vương Thành Thuận vừa ý người lúc này nhìn trửng. "Chủ nhiệm Lưu, việc này làm phiền ông rồi, đợi hai ngày nữa sẽ bắt đầu."

"Được."

Phần lớn người đều rất hài lòng với việc xử lý này của trường.

Tất cả hành vi của Uông Học Hoa đều là tự mình tìm đường chết. Điều này khá đáng chú ý so với những gì mà Lục Dĩ Hoài đã làm lúc trước.

Mấy người lãnh đạo của trường thương lượng cả một buổi tối, quyết định là cảnh cáo Lục Dĩ Hoài. Dù sao nếu không có anh thì phòng chừng việc này nó sẽ không có xuất hiện.

Kỳ thật bọn họ cũng biết ghi âm có liên quan đến mấy người Lục Dĩ Hoài nhưng không có chứng cứ, mà Uông Học Hoa cũng không sao nên đương nhiên bọn họ sẽ không chủ động làm lớn chuyện.

Các phụ huynh cũng không biết người nào chụp lén, chỉ muốn người đó bị đuổi học nên lúc này trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Qua hai ba ngày sau, chuyện của Uông Học Hoa đã trôi vào quên lãng.

Ngu Trà nói: "Thu Thu nói rất đúng, là ở hội trường."

Lâm Thu Thu lắc lắc di động, nói với Thượng Thần: "Đừng để ý đến năng lực hóng chuyện của tớ, trong trường cũng không thiếu các bạn nữ lạng lẽ đi đến đó, chúng ta cũng đi xem một chút đi."

"Còn có tiết tự học tối đó." Thượng Thần có chút do dự, "Nếu như bị chủ nhiệm phát hiện thì sẽ bị ăn mắng."

Lâm Thu Thu nói: "Tớ nói cho cậu biết, tối nay phần lớn học sinh đều sẽ đến đó xem, đến lúc đó nhất định thầy cô sẽ không quản được."

Vốn Thượng Thần đã ngứa ngáy trong lòng, bị cô nói một lèo như thế thì rất nhanh đã mềm lòng. "Được rồi, vậy thì đi thôi, có điều Trà Trà cũng phải đi chung."

"Được." Ngu Trà cười nhẹ.

Đương nhiên là cô chuẩn bị đi, nhanh chân đến xem hôm nay Ngu Minh Nhã sẽ xảy ra chuyện gì.

Đời trước cô không đi, tin tức đều là nghe người khác nói. Biết người biết ta, lần này cô đến xem một chút, biết đâu có thể nhìn thấy cái gì.

Thượng Thần có chút không thể tin được: "Trà Trà, sao cậu lại đồng ý nhanh thế, làm tớ còn phải do dự một lúc lâu."

Cô đi xem thì có cái gì không tốt.

Lần này các bạn nữ muốn đi xem rất nhiều, đều ăn mặc thật đẹp. Học theo tác phong của Ngu Minh Nhã, mặc áo đẹp bên trong, bên ngoài mặc áo khoác đồng phục để ứng phó với Hội Học Sinh.

Hội Học Sinh vừa đi thì nhanh chóng cởi đồng phục ra.

Trường học cũng không ngăn được việc này, hơn nữa cũng không có tâm tư đi quản cái này.

Nơi tuyển chọn diễn viên là ở hội trường của trường, có hai cửa ra vào. Cửa trước là cho lãnh đạo đi, cửa phía sau mới là cho học sinh đi.

Mấy người Ngu Trà vừa mới ra khỏi lớp thì đã bị một bạn nam cao ráo ngăn cản, "Cho hỏi hội trường ở đâu vậy?"

Cậu ta mang cái túi, đeo kính, nhìn qua rất giống với học sinh.

"Không phải chứ, đến hội trường mà cậu cũng không biết nó nằm ở đâu, cậu là học sinh của trường này sao?" Lâm Thu Thu nhin không được nói: "Ồ phía bên kia."

Bạn nam bị nói nên đỏ mặt rồi lại lén lút nhìn Ngu Trà, suýt chút nữa xem đến mức sững sờ, liền hoang mang gấp rút chạy đi xa.

Cậu ta là phóng viên của giới giải trí, thường gọi là cầu từ(*). Lần này là bởi vì cậu ta là sinh viên thực tập vẫn còn có hơi thở của học sinh cho nên sẽ dễ dàng giả mạo, vì thế cậu ta liền bị cấp trên phái đến nơi này.

(*) Paparazzi

Chuyên đạo diễn Vương tuyển chọn diễn viên chỉ truyền ra trong phạm vi nhỏ, nếu như có thể chụp được một ít hình ảnh vậy thì cậu ta sẽ có tiền thưởng thật dày.

Càng lúc cậu ta chạy càng xa, các cô gái đều không hiểu rra sao.

"Ở đâu ra một lãg đầu thanh(**) thế này."

"Đi thôi, coi chừng trễ giờ, nếu như không tìm được chỗ ngồi nào tốt thì sẽ không nhìn thấy rõ được."

"Đi đi đi."

(**) Lãg Đầu Thanh chỉ những thanh niên sức trâu, những chàng trai trẻ đang sung sức.

Một bên Lâm Thu Thu giục Ngu Trà và Thượng Thần, một bên tò mò hỏi: "Ngu Minh Nhã cảm thấy cậu ta sẽ được chọn sao?"

Không biết khoe môi Ngu Trà đã cong lên từ lúc nào, nhẹ nhàng dịu dàng nói: "Vậy thì phải xem chị ta có chuẩn bị tốt hay không."

Nhưng mà đời trước thì lại thất bại.

Lúc trước Ngu Minh Nhã có diễn qua một bộ phim mạng «Thanh Xuân Mười Tám Tuổi» là một bộ phim vườn trường nhỏ, tính cách của nhân vật gần giống với tính cách của chị ta. Ừ, chẳng khác nào là tự diễn cái diện mạo vốn có của mình.

Nhưng lần này người mà Vương Thành Thuận cần không phải là chị ta.

Một người chưa trải qua cái gì thì sao có thể có loại trải nghiệm kia.

Cho nên Ngu Trà không đánh giá cao Ngu Minh Nhã, đương nhiên lời này không thể nói ra được, bằng không Ngu Minh Nhã nghe được thì không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Cô chỉ cần yên lặng đợi trò hay mở màn là được.

Cuối phòng học lớp Một.

Tần Du nhìn các cô cô trang điểm lộng lẫy ngoài cửa sổ kia, nhìn một hồi lại một hồi, buồn bực nói: "Hôm nay mặt trời mọc ở phía tây hay sao vậy, từng người từng người mặc vậy, sớm như vậy mà đã đi chụp ảnh tốt nghiệp rồi sao?"

"Cái gì mà ảnh tốt nghiệp, nào có ai chụp ảnh tốt nghiệp vào tháng này đâu." Tô Ngọc trừng mắt, "Hôm nay ở hội trường có hoạt động, bọn họ đến đó xem"

Tuy rằng lúc trước cậu không biết nhưng hai ngày nay trong trường đều truyền khắp chuyện tuyển diễn viên, là vào tối hôm nay ở hội trường.

Tần Du nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Cậu thích nhất là nơi náo nhiệt.

Tô Ngọc nói: "Không phải cậu muốn nói chuyện phiếm với tiểu khả ái trên Weibo sao? Di động cũng không muốn bỏ xuống mà lại có thời gian đến đó xem à?"

Tần Du nói: "Chỉ cần Lục ca có thì tớ có."

Cậu nhìn về Lục Dĩ Hoài đang đọc sách, để ra ánh mắt hỏi ý kiến.

Lục Dĩ Hoài cũng không ngẩng đầu lên, "Cậu muốn đi thì đi."

Tần Du không khỏi có chút thất vọng, lại đi đến nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ba cô gái đi qua, sáng mắt lên, "Giờ này chị dâu nhỏ đi ra ngoài, lẽ nào là cũng đến hội trường?"

Lúc này các cô gái đi ra ngoài đều mặc quần áo của mình, người mặc đồng phục học sinh như Ngu Trà thì cực kỳ lôi kéo được sự chú ý của người khác.

"Bụp-----"

Lục Dĩ Hoài đóng sách lại, "Đi hội trường."

"Cái gì?" Tần Du vừa mới bắt đầu trợn mắt, lập tức ngồi thẳng, "Không phải cậu nói không đi sao?"

Lục Dĩ Hoài liếc cậu một cái, "Tớ có nói à?"

Cậu chưa nói.

Tần Du cẩn thận nhớ lại một chút, tựa hồ là chưa nói, chỉ có điều câu nói kia của cậu có ý là anh không muốn đi.

Chẳng lẽ là cậu nghe lầm rồi?

Tô Ngọc cười ha ha, đập lên vai của cậu rồi nói: "Đừng mê game nữa, đi đến xem các cô gái biểu diễn một chút đi."

Cái này mà còn không hiểu, nhất định là đến xem chị dâu nhỏ rồi.

Phía sau hội trường, các cô gái đang cực kỳ căng thẳng.

"Vừa nãy nói là tất cả, sau đó từng người từng người đi lên, tớ đang rất căng thẳng, có thể là một câu tớ cũng không nói được luôn không?"

"Vậy thì cậu tèo rồi."

"Tớ cũng nghĩ vậy, xem như không thể được chọn vào vai nữ chính nhưng tối thiểu cũng phải lấy được một nhân vật nhỏ, yêu cầu của nhân vật nhỏ cũng không cao lắm đúng không?"

"Còn có mười phút, nhanh đi chuẩn bị đi."

Các cô gái có quan hệ tốt với nhau thì đang giúp đỡ lẫn nhau, nhìn váy của mình có chỗ nào bị sự cố hay không, tiếng bàn luận lúi ra lúi rít.

Nơi hậu trường thật bận rộn.

Lần tuyển diễn viên này có rất nhiều người tự mình đăng ký tham gia cho nên tất cả đều do tự mình chuẩn bị, trang điểm cũng là tự mình làm lấy.

Càng nghĩ cái gì thì muốn cái đó nên cảm thấy thử một lần cũng không có gì, nếu có duyên với diễn xuất thì sẽ được chọn.

Rất nhiều cô gái đều có kỹ thuật, giới giải trí lại như một cái sân khấu lớn muôn màu muôn vẻ, hấp dẫn được nhiều cô gái.

Giống như là đi vào giới giải trí là có thể hưởng thụ được tất cả.

Việc này khiến cho các học sinh lớp nghệ thuật không vui, dù sao cũng có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh với mình như vậy, ai là sẽ vui vẻ.

Hơn nữa còn có một đối thủ cực mạnh là Ngu Minh Nhã.

Hôm nay Ngu Minh Nhã không có mặc chiếc váy phiên bản giới hạn mà là cực kỳ khác thường mặc một cái đầm hoa nhỏ. Để lộ ra hơi thở thanh xuân của thiếu nữ, phù hợp với yêu cầu của Vương Thành Thuận.

Trong hậu trường đủ mọi màu sắc, vô cùng nổi bật.

Trước đây cô ta sẽ tự trang điểm hơn nữa cũng đã từng diễn xuất, nên lúc nghe được mấy lời ngây ngô của những người kia, không nhịn được mà cười nhạo ở trong lòng.

Đều là một đám nhà quê.

Hôm nay lúc chạng vạng, trong nhà cô ta đặc biệt mời một thợ trang điểm đến tạo hình cho cô ta. Bất kể là trang điểm hay là kiểu tóc thì đều vô cùng hoàn mỹ.

Trương Tuyết nhìn cô ta ở bên cạnh dặm lại lớp trang điểm, "Hôm nay nhất định Ngu Minh Nhã cậu sẽ là người đứng đầu, cậu xem dáng vẻ tay chân luống cuống của mấy người kia đi."

Cô ta nói không lớn, nhưng hậu trường cũng chỉ có ngần ấy, mấy cô gái gần đó đều nghe được rõ ràng, lập tức trừng mắt nhìn nhau.

"Sao cậu lại nói thế?"

Ngu Minh Nhã thấy thế là không đúng, giả vờ nói: "Trương Tuyết, không nên nói vậy, người nào cũng đều có cơ hội, tớ cũng chỉ có kinh nghiệm hơn mọi người một chút mà thôi, hôm nay là cuộc thi công bằng."

Lúc này vẻ mặt của các cô gái mới đẹp lại một chút.

"Vẫn là Ngu Minh Nhã rõ ràng."

"Hôm nay Ngu Minh Nhã cũng thật là đẹp, ôi, tớ cảm thấy không có gì hồi hộp nữa rồi."

"Nữ thần chính là nữ thần."

Nghe đến mấy người nhỏ giọng ca ngợi, lúc này Ngu Minh Nhã mới lộ ra nụ cười thoải mái.

Chính là như vậy mới phải.

Lần trước cô ta bị Ngu Trà làm cho ghen hờn, sau đó lúc về nhà vì lần chọn diễn viên này mà mỗi ngày cô ta chỉ ăn có một chút, cuối cùng vòng eo cũng giảm xuống một cen-ti-mét.

Lớn lên xinh đẹp thì lại thế nào.

Khoé môi Ngu Minh Nhã cong lên, lần nữ chính này cô ta cũng là tình thế bất buộc, còn Ngu Trà thì hãy chờ khóc đi thôi.

Cô ta vì vai diễn này lấy tiền trong nhà đứt lót cho trợ lý của Vương Thành Thuận, đến lúc đó sẽ để cho đạo diễn Vương xem thêm vài lần.

Vài lần này là thời khắc quyết định.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

"Sắp bắt đầu rồi, dựa theo thời gian đăng ký mà lên sân khấu, các bạn đã nhớ kỹ chưa, người thứ nhất lên diễn, sau khi đưa ra kết quả thì đến người thứ hai."

"Biết rồi ạ!"

Ánh đèn sân khấu sáng lên.

Ngu Trà và bọn Lâm Thu Thu ngồi ở nơi gần cuối, đèn sân khấu sáng lên là phía khán giả bắt đầu tới đi.

Do các cô đến trễ nên các chỗ ngồi phía trước đã bị chiếm hết. Bởi vì ngồi gần là có thể thấy rõ cho nên lần này không giống với lần trước phải ngồi ở phía sau.

Lâm Thu Thu kích động nói: "Oa, sắp bắt đầu rồi."

Vừa dứt lời thì có một bạn nam ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: "Bạn học, có thể thương lượng không, cậu có thể đổi chỗ với người ngồi bên cạnh mình được không?"

Lâm Thu Thu đang muốn nói không đổi nhưng nghe được giọng nói này có chút quen tai, quay đầu lại nhìn thấy Tần Du đang cười híp mắt, "Tần Du?"

Tần Du đáp một tiếng, "Đổi không?"

Vốn dáng vẻ của cậu đều phong lưu phóng khoáng, làm nũng như thế càng làm cho các bạn nữ đỏ mặt. Lâm Thu Thu không định lực được, rất nhanh đã bị mê hoặc.

"... Đổi."

Tần Du lấy được đáp án hài lòng, thấp giọng nói: "Lát nữa Lục ca muốn đến đây, bạn học Lâm Thu Thu, cậu hiểu chứ."

Lâm Thu Thu lấy lại tinh thần, "Cậu không nói sớm."

Chỗ ngồi bên cạnh cô không có ai, Ngu Trà ngồi giữa Lâm Thu Thu và Thượng Thần, nếu như Lục Dĩ Hoài lại đây thì cũng chỉ có thể làm hàng xóm với cô.

Lâm Thu Thu không muốn ngồi cùng với vị thần hung ác Lục Dĩ Hoài kia.

Đợi tần du đi khỏi, cô liền quay đầu qua nói: "Trà Trà, hai ta đổi chỗ đi."

Ngu Trà đang chuyên tâm, tập trung tinh thần xem biểu diễn nên căn bản không nghe được Lâm Thu Thu và Tần Du nói chuyện.

Cô nghi hoặc: "Sao đột nhiên muốn đổi chỗ vậy?"

"Là tớ không muốn ngồi cạnh chỗ này." Lâm Thu Thu vênh môi, "Trà Trà tốt bụng ới, cậu đổi chỗ với tớ đi được không."

Ngu Trà gật đầu, "Đổi đi."

Sau khi đổi xong, Thượng Thần quý dị nhìn cô, "Cậu đang có ý đồ gì xấu đúng không, đổi chỗ xong rồi à?"

Lâm Thu Thu cười hi hi, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt: "Vì chị em, thanh danh của tớ bị tổn hại thì có liên quan gì?"

Thượng Thần: "... " Bệnh thần kinh.

Ngồi cạnh ai cũng không sao nên Ngu Trà tiếp tục xem biểu diễn.

Bây giờ thí sinh thứ nhất đã diễn xong, có thể là quá khẩn trương, khắp khiêng nên đạo diễn Vương nhận xét cũng khá nghiêm khắc, suýt chút nữa cô gái đó đã khóc rồi.

Dường như có người ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh.

Ngu Trà cũng không nhìn sang, dù sao thì hôm nay người đến xem rất nhiều. Bên cạnh cô không có ai ngồi nên người đến đây nhất định sẽ đi đến bên này.

Mãi cho đến lúc di động của cô không cẩn thận rơi xuống, lúc cúi người nhặt lên thì mới nhìn thấy người ngồi bên cạnh mình lại là Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà bị dọa sợ giật mình một cái.

Khán phòng hơi tối nhưng có thể nhìn thấy rõ ngũ quan của Lục Dĩ Hoài, khắp người được bao phủ bằng một luồng không khí không tên, cảm giác tồn tại cực kỳ mãnh liệt. Anh không ngồi xe lăn, thoát nhìn đôi chân rất thon dài.

"Kính ngạc như vậy làm gì?"

Thấy vẻ mặt ngây ra đỏ của cô nên Lục Dĩ Hoài hỏi.

Ngu Trà lắc đầu một cái rồi nói: "Tôi cho rằng cậu không thích xem mấy loại này."

Trước đây cô không quan tâm Lục Dĩ Hoài có đến hoạt động tuyển diễn viên này không, nhưng đối với việc Lục Dĩ Hoài yêu thích cái gì thì cô vẫn hết sức rõ ràng.

Dù sao anh không thích loại chuyện này của giới giải trí.

Đời trước cũng không nghe nói Lục Dĩ Hoài thích minh tinh nào, rất nhiều người có tiền đều sẽ muốn bao dưỡng một minh tinh nhỏ, thế nhưng Lục Dĩ Hoài lại không chạm đến.

Lục Dĩ Hoài cúi đầu nhìn cô.

Tối như vậy nhưng với tình huống này vẫn có thể nhìn ra cái mũi tinh xảo đôi môi anh đào kia, lông mi dài theo cái chớp mắt run lên, trở mã đến mức động lòng người, cao quý lộng lẫy.

Không giống với trước kia.

Có Lục Dĩ Hoài ngồi bên cạnh, Ngu Trà không thể chuyên tâm xem biểu diễn, cầm di động rồi cũng không biết nói gì.

Trong hội trường đều có tiếng bàn luận nho nhỏ.

Chỉ có nơi này là dị thường yên tĩnh.

Đột nhiên Lục Dĩ Hoài mở miệng nói: "Đưa tay."

"A?" Ngu Trà không phản ứng lại, dứt khoát giấu tay ra sau lưng, "Đưa tay làm gì nha?"

Lúc cô nói như vậy làm cho lòng người ngứa ngáy.

Lục Dĩ Hoài thấy động tác này của cô, khẽ cau mày rồi đưa tay mình ra. Ngu Trà cho rằng anh muốn bắt tay cô nên nhanh chóng tựa ra sau như là muốn giấu đi cánh tay của mình.

Nhưng không nghĩ đến Lục Dĩ Hoài trở tay nắm lấy cổ tay cô, dùng lực rất mạnh. Tuy rằng không đau nhưng lại không tránh được.

Da thịt trên cổ tay tinh tế bóng loáng nhăn nhui.

Xem ra vết thương đã lành rồi.

Lần trước thấy vết thương này ở nhà họ Ngu thì anh cũng biết là Ngu Trà tự mình làm ra, nhiều ngày qua vảy đã tróc ra chỉ còn để lại một chút dấu vết màu trắng.

Vì da ngu trà trắng nên dấu vết này cũng không nổi bật lên.

Lục Dĩ Hoài cười lạnh trong lòng, hai lần trước đều nói không sợ nhưng kết quả vẫn vậy, rõ ràng là sợ.

Đúng là nói dối mà không nháp trước.

Nhưng mà hình ảnh vừa kinh hãi vừa hoảng sợ này, rồi lại đáng vẻ cố gắng muốn đến gần mâu thuẫn làm cho anh yêu thích đến mức không muốn buông tay.

"Sợ cái gì." Anh không buông tay ra mà là nhìn thẳng chằm chằm vào cô: "Tôi sẽ đánh cậu hay là làm gì sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lục nói: Tôi sẽ không bạo hành gia đình.

Lời của Edit: Lục Dĩ Hoài đóng sách lại, "Đi hội trường."

"Cái gì?" Tần Du vừa mới bắt đầu trận đấu, lập tức ngồi thẳng, "Không phải cậu nói không đi sao?"

Lục Dĩ Hoài liếc cậu một cái, "Tớ có nói à?"

Liêm sĩ gì tâm này nữa =)))

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19

"Lục ca của tớ, có thể dùng cả tính mạng để thích một người."

Trên sân khấu có một cô gái đang biểu diễn đọc diễn cảm, giọng nói qua micro vang vọng khắp hội trường, cắt đứt những tiếng động thật nhỏ.

Ngu Trà biết Lục Dĩ Hoài sẽ không đánh cô.

Đời trước cô từng làm nhiều chuyện anh không thích nhưng anh cũng không đánh cô dù chỉ một lần, cái này chính là một mặt khi cô chết đi mới nhìn rõ ràng.

Tất cả mọi thứ đều do cô ngu dốt quá mà thôi.

Ngu Trà nhớ đến ở đời trước lúc cô đang khóc có hỏi Lục Dĩ Hoài tại sao lại cứ một mực xem trọng cô, đến cùng là cô có chỗ nào lọt vào mắt xanh của anh.

Khi đó Lục Dĩ Hoài cũng không đưa ra câu trả lời nên cô vẫn cảm thấy mình chỉ là một món đồ chơi của anh mà thôi, có thể là vì sau khi anh tàn tật cô là cô gái đầu tiên xuất hiện quanh cuộc sống của anh.

Bây giờ yên lặng suy nghĩ về Lục Dĩ Hoài một chút thì dường như không phải là như vậy.

Có điều Ngu Trà lại nghĩ đến một chuyện, tuy rằng Lục Dĩ Hoài không đánh cô nhưng có thể sẽ cắn cô, đây mới chính là sự thật.

"Lục Dĩ Hoài, gần đây bác sĩ Khương có nói gì không?" Ngu Trà nói sang chuyện khác, "Người xoa bóp lần trước bác sĩ tìm thế nào?"

Đây là vấn đề cô quan tâm gần đây.

Khương bác sĩ nói với tâm thái lạc quan rằng rất nhanh là sẽ đứng lên. Tất nhiên là không nói dối, bởi vì như vậy là sẽ nhìn được Lục Dĩ Hoài có trị liệu tốt hay không.

Lục Dĩ Hoài hừ một tiếng, "Khá tốt."

Anh buông tay Ngu Trà ra, cũng không tiếp tục ép hỏi cái gì, làm cho Tần Du và Tô Ngọc ở bên cạnh không nhịn được cười.

Lúc này tảng đá lớn trong lòng ngu trà mới được gỡ xuống, mặt mày không khỏi cong lên, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên bên tai anh: "Lục Dĩ Hoài, rất nhanh là cậu sẽ có thể tốt lên rồi."

Một lần nữa đứng lên.

Một lần nữa trở thành thiếu niên bừa bãi làm càn kia.

Ánh mắt nặng nề của Lục Dĩ Hoài rơi vào mặt cô, đáy lòng có một chút ngứa, hỏi: "Lạc quan như vậy hả, nếu như cả đời này không tốt không đứng lên được thì sao đây? Cậu nghĩ làm thế nào bây giờ?"

"Sẽ không đâu." Ngu Trà an ủi nói: "Bác sĩ Khương nói sẽ có thể tốt lên, cậu nhất định phải nghe lời của bác sĩ Khương."

Lục Dĩ Hoài thấy cô nói hai câu đều không rời bác sĩ Khương, tâm trạng càng trở nên buồn bực, dứt khoát không tìm việc hỏi cô nữa.

Thình thoảng anh nhìn xuống dưới.

Đều cùng ngồi ở khán phòng, Ngu Trà dịu dàng ngoan ngoãn ngồi ở nơi đó, đôi chân thon dài gác lên nhau, dáng ngồi đoan chính, rất ưa nhìn.

Mà đôi chân của mình lại vô tri vô giác.

Hồ hấp Lục Dĩ Hoài nặng nề xuống, đây là chuyện mà anh biết sau khi xảy ra chuyện. Một tháng trước anh đã ổn định được nhưng bây giờ lại bắt đầu chán ghét lên.

Trên chiếc xe đó không chỉ có mình anh nhưng cố ý là anh chỉ bị thương hai chân, còn hai người khác... bởi vì bị thương quá nặng, tử vong tại chỗ, sinh mệnh không còn nữa.

Vậy anh may mắn hay là không may mắn?

Lúc mới xảy ra chuyện, Lục Dĩ Hoài cảm thấy mình sống còn không bằng chết. Anh từ một thiên chi kiêu tử biến thành một người tàn tật, giống như là trời đã sập xuống.

Sau đó anh quen rồi, lại trở nên trầm mặc bắt đầu tiếp nhận chuyện cười mà vận mệnh cho anh, và rồi lúc này lại lấy được một cái niềm vui bất ngờ khác.

Nhớ đến lời nói lúc trước của bác sĩ Khương, đôi mắt Lục Dĩ Hoài chột dao động.

Khoảng thời gian này anh cảm giác được thỉnh thoảng căng chân của mình sẽ ngứa, mỗi lần cũng chỉ trong nháy mắt giống như đó là ảo giác của anh.

Thời gian mấy tháng dường như cũng không dài.

-

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cũng đã đến lượt của Ngu Minh Nhã.

Cô ta sửa lại kiểu tóc của mình một chút, tao nhã đi lên sân khấu rồi nói: "Chào đạo diễn Vương, cháu tên là Ngu Minh Nhã, năm nay mười tám tuổi, đã từng diễn qua «Thanh Xuân Mười Tám Tuổi», rất vinh hạnh khi có thể được tham gia lần tuyển chọn diễn viên này."

Ánh đèn chiếu vào người cô ta, như một con khổng tước đang kiêu ngạo.

Vương Thành Thuận lật qua lật lại tư liệu do trường học cung cấp, không hề nói gì mà là đi thẳng vào chủ đề: "Ngu Minh Nhã đúng không, bạn diễn một cảnh con gái bất ngờ biết được ba mẹ mình đã qua đời, chú ý biểu đạt tình cảm."

Chủ nhiệm Lưu ở bên cạnh nói tốt cho Ngu Minh Nhã: "Đây là học sinh ưu tú của chúng tôi, mọi mặt đều xuất sắc, hơn nữa học tập cũng rất ưu tú."

"Tôi biết rồi." Ngữ khí của Vương Thành Thuận cũng không có thay đổi gì, mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu, "Còn có năm người."

Nhưng lại không có cô gái ông vừa ý lúc đó.

Nói Vương Thành Thuận không thất vọng là không thể nào vì ông chọn người đều là dựa vào cảm giác, cho nên vai chính của ông đều được người ngoài giới đánh giá rất có linh khí, giống như là ngọc thô chưa được mài dũa, sau khi đánh bóng thì sẽ phát hiện ra được ánh sáng ở bên trong.

Trên bàn nhận xét có hai cái tên được khoanh tròn, đây có thể là ứng viên, một người là học sinh lớp nghệ thuật và còn lại là lớp bình thường.

Chủ nhiệm Lưu cũng không nhìn thấy động tác này của đạo diễn Vương, trong lòng lại ôm kỳ vọng rất lớn với Ngu Minh Nhã đang ở trên sân khấu kia.

Trên sân khấu, Ngu Minh Nhã bắt đầu biểu diễn.

Tần Du ở dưới tấm tắc mấy tiếng rồi đánh giá: "Này không phải là ba mẹ qua đời, cậu ta khóc thật quá nhưc đầu."

Tô Ngọc nói: "Cái này có thể gọi là hình thức diễn khoa trương."

Tiếng nói chuyện của hai người bọn họ không lớn cũng không nhỏ, Ngu Trà đều có thể nghe rõ ràng, suýt chút nữa đã bị mấy chữ cuối cùng chọc cười.

Nói thật Ngu Minh Nhã diễn thế này người ngoài nghề nhìn vào cũng thấy là không được.

Phim được làm ra là để cho khán giả xem, khán giả không cảm nhận được thì đại khái bộ phim này đã thất bại đi một nửa rồi.

Tuy rằng cô chưa diễn qua nhưng cũng biết cách thường thức.

Đạo diễn Vương chỉ ra đề ngoài ý muốn, trong hoàn cảnh đó hẳn là khiếp sợ thậm chí là có thể xuất hiện trạng thái tâm trạng bị trì trệ, khóc lớn không nhất định là cách biểu đạt tốt nhất.

Trong chớp mắt, Ngu Minh Nhã đã biểu diễn xong.

Vương Thành Thuận không nói gì, chỉ âm thầm đánh dấu x rồi sau đó nói: "Được, người tiếp theo."

Ngu Minh Nhã thấy ông không lộ ra biểu cảm thất vọng, còn nghĩ rằng là mình đã diễn rất tốt nên mang theo một nụ cười đi xuống sân khấu.

Cô ta khóc nghiêm trọng đến thế, lớp trang điểm cũng đã trôi gần hết.

Trong hậu trường, các cô gái đều đồng loạt nhìn Ngu Minh Nhã vừa mới đi vào, thấy nụ cười trên mặt cô ta thì liền cảm thấy xong rồi.

Trương Tuyết đến tiếp đón, cười hi hi nói: "Minh Nhã, vừa nãy cậu khóc thật là lớn, nếu là tớ thì chắc chắn tớ sẽ không làm được, cậu thật quá tuyệt vời."

Ngu Minh Nhã khiêm tốn nói: "Đây là tố chất cơ bản của một diễn viên, lúc trước ở đoàn phim tớ đã luyện rất lâu, không ngờ hôm nay lại có thể dùng đến."

"Đây đều là duyên phận cả." Trương Tuyết khen ngợi nói: "Cậu xuất sắc như thế, nhất định đạo diễn vương sẽ cực kỳ bất ngờ."

Các cô gái khác đang đứng lố tai nghe đều có chút trầm mặc rồi sau đó tùm năm tùm ba lại một chỗ để khẽ bàn luận ----

"Dáng vẻ này của Ngu Minh Nhã là có khi nào đã được chọn rồi không?"

"Tớ biết nhất định tớ không có cơ hội này, cùng nhau chạy thôi."

"Ngu Minh Nhã đã từng diễn xuất nên là có kinh nghiệm hơn chúng ta một chút... thật không phục chút nào, chuyện tốt nào cũng đều bị cậu ta chiếm mất."

Ngu Minh Nhã ngồi ở trên ghế, dặm lại lớp trang điểm cho mình lần nữa, đối với việc bọn họ nói gì thì cũng không lên tiếng ngăn cản.

Đồ kị đều tôn lên cái xuất sắc của cô ta.

Các bạn nữ đã thi xong đều nói tình hình với bạn học một chút, cũng có đăng lên vòng bạn bè. Nói chung là không ít người biết Ngu Minh Nhã có thể đã được chọn rồi.

Lời nói này đi qua mấy cái miệng, hai chữ "có thể" đã bị xóa đi rồi biến thành câu nói vô cùng có tính xác thực là "đã được tuyển chọn".

Lâm Thu Thu thấy được tin tức này ở trong diễn đàn.

Cô trả lời hỏi lại: "Ngu Minh Nhã được chọn rồi hả? Sao tớ lại không biết."

Có người trả lời lại nói: "Chị của tớ có tham gia, sao mà là tin tức giả được?"

Lâm Thu Thu: "..."

Mà cũng thật là tin tức giả.

Từ đầu đến cuối đạo diễn Vương cũng không nói thích màn biểu diễn của Ngu Minh Nhã, chuyện này đều trở thành như vậy thì Ngu Minh Nhã thật sự lợi hại.

Lâm Thu Thu nói với Ngu Trà chuyện khôi hài này, "Cậu ta không sợ cuối cùng cậu ta phải đưa lưỡi ra ngoài à?"

Ngu Trà cũng hết sức kinh ngạc.

Sao Ngu Minh Nhã lại ngu xuẩn đến như vậy?

Nếu như kết quả được công bố ra là học sinh lớp nghệ thuật kia, chẳng phải là trực tiếp vả vào mặt mình sao. Đến lúc đó toàn trường đều sẽ biết nữ thần không được chọn rồi.

Ngu Trà lắc đầu một cái, "Chị ta thật sự..."

Tự mình tìm đường chết, tự mình tìm cơ hội làm mất mặt chính mình.

-

Sau khi tuyển chọn kết thúc, một lần người lục tục đi ra ngoài.

Lục Dĩ Hoài ngồi lên xe lăn, Tần Du chuẩn bị đẩy anh thì bị Tô Ngọc lôi kéo ra ngoài, "Cậu không có mắt hả, có chị dâu nhỏ ở đây thì cần đến cậu làm gì?"

"Ừ, cậu nói đúng." Tần Du thấy mình thật ngốc, cậu nói nhỏ: "Chúng ta đi chậm một chút, theo sau bọn họ đi."

Lâm Thu Thu và Thượng Thần cũng tự giác đi ở phía sau, đứng phải mấy người Tần Du rồi sau đó hai bên liền bắt đầu trao đổi tin tức với nhau.

Thượng Thần cảm khái một câu: "Bây giờ Trà Trà đang ở nhà họ Lục nên cũng không cần tiếp tục xem sắc mặt của Ngu Minh Nhã."

Suy nghĩ của Tần Du hơi động, hỏi: "Ngu Minh Nhã làm sao vậy?"

Lâm Thu Thu không thích cái chủ đề này nhưng mà vẫn nói: "Ngu Minh Nhã có thể giả vờ cũng là do bọn con trai các cậu không nhìn thấy được, ai ai cũng xem cậu ta là nữ thần nhưng thật ra người ta đều cười nhạo các cậu ở sau lưng đó thôi."

"Dừng-----"

Tần Du vội vã xua tay: "Chúng tớ không phải là mấy tên kia."

Dùng hiện trạng mà nói, bọn họ cho rằng bọn họ có năng lực giám định kỹ nữ, đối với mấy thủ đoạn nhỏ bé đó của Ngu Minh Nhã còn không được lọt vào mắt của bọn họ.

Lâm Thu Thu hơi thay đổi cái nhìn về bọn họ, khích lệ nói: "Vậy các cậu vẫn còn tốt, đừng để cho chúng tớ thất vọng."

Tô Ngọc cười hì hì.

"Các cậu gọi Trà Trà là chị dâu nhỏ, vậy Lục Dĩ Hoài đồng ý sao?" Lâm Thu Thu hỏi: "Ngày thường cậu ấy hung dữ lắm phải không?"

Tần Du nói: "Hung dữ hả? Tớ thấy không có hung dữ."

"Đúng vậy, Lục ca không có hung dữ." Tô Ngọc bĩu môi, "Do người khác không biết rồi đồn bậy đó thôi, cậu thấy có bao giờ thấy Lục ca nổi giận với chị dâu nhỏ không?"

Lâm thu thu chưa thấy qua.

Tần Du nhìn hai người trong khung cảnh yên tĩnh tốt đẹp phía trước, đột nhiên nhanh trí chụp một tấm ảnh, trong ảnh chụp nhìn hai người hết sức hài hoà.

"Bức ảnh này thật đẹp, sau này sẽ đưa cho Lục ca." Cậu lưu vào máy, "Đúng rồi, chị dâu nhỏ có nói gì với các cậu không?"

Lâm Thu Thu suy nghĩ một chút, "Không có, nhưng mà lúc người ta nói Lục Dĩ Hoài không tốt thì cậu ấy sẽ phản bác."

Ánh mắt Tần Du sáng lên, nếu như Lục ca biết được thì tốt rồi.

Lâm Thu Thu sờ cằm rồi thở dài nói: "Trước đây Trà Trà rất hướng nội, nhưng sau khi đến nhà họ Lục thì cậu ấy thay đổi rất nhiều, tự tin, cởi mở và cười tươi nhiều hơn."

Dáng vẻ này của Ngu Trà cực kỳ hút mắt người khác.

Tô Ngọc cười: "Xem ra là hai người đều có thay đổi, tớ cũng thấy Lục ca thay đổi một chút, có lẽ là do chị dâu nhỏ mang đến."

Càng trở nên dịu dàng hơn.

Tần Du nhìn ảnh chụp, giọng nói có chút nhỏ, nếu không lắng nghe thì không nghe thấy được -----

"Lục ca của tớ, có thể dùng cả tính mạng đi thích một người."

Mấy người phía sau trò chuyện, người phía trước lại không nghe thấy.

Ngu Trà đi bên cạnh Lục Dĩ Hoài, kiếm một vài chuyện để nói, bao gồm chuyện vết thương trên cổ tay lúc ở nhà họ Ngu, nhưng có điều cô cũng không nói thật.

"Cái đó là không cẩn thận nên mới bị thương."

Lục Dĩ Hoài cười nhặt một tiếng rồi cũng không vạch trần cô.

Đột nhiên ở phía sau có người gọi lên: "Bạn học phía trước đợi một chút!"

Vốn Ngu Trà không biết người đó đang gọi cô, mãi cho đến khi người đó chạy đến bên cạnh cô, thở hổn hển rồi chào hỏi.

"Bạn học này, chào bạn."

Ngu Trà nghi hoặc, Vương Thành Thuận chào hỏi với cô làm gì, nhưng mà vẫn lễ phép nói: "Chào chú ạ."

Trong đôi mắt Vương Thành Thuận hiện lên sự kinh diễm.

Khuôn mặt của thiếu nữ đứng dưới đèn đường như là phát sáng. Làn da trắng nõn, ngũ quan nhu hoà giống như một con bướm bướm vừa mới lột xác thành công, đều khoe toàn bộ sắc đẹp ra cho toàn thể giới.

Đây là một loại đẹp trong vô thức.

Lúc trước Vương Thành Thuận chỉ nhìn từ sân khấu, bây giờ nhìn ở khoảng cách gần nên trong lòng vô cùng thoả mãn.

Vương Thành Thuận đưa danh thiếp ra, "Bạn học, đây là danh thiếp của tôi, không biết là bạn đã từng nghe đến tên của tôi chưa, lần chọn diễn viên cho bộ phim này bạn không có tham gia, cũng may là tôi gặp được bạn ở trên đường."

Ngư Trà chuẩn bị đưa tay ra nhận lấy thì có một bàn tay thon dài đã cầm lấy cái danh thiếp.

Hai ngón tay Lục Dĩ Hoài kẹp danh thiếp, nhìn vào thấy tên và nghề nghiệp thì trong lòng đã có một cái suy đoán mơ hồ.

Vương Thành Thuận cũng không để ý đến việc anh nhận lấy nó, chủ động tự giới thiệu bản thân mình, "Tôi là đạo diễn, hai ngày trước ở hội nghị của trường đã chú ý đến bạn, bạn rất giống với hình tượng nữ chính của tôi..."

Vốn dĩ hôm nay ông đã từ bỏ, chuẩn bị quyết định học sinh lớp nghệ thuật trường Nhất Trung tên là Trần Khanh Vân làm nữ chính, không ngờ lại gặp được Ngư Trà ở trên đường.

Điều này thật sự là niềm vui bất ngờ.

Ngư Trà yên lặng nghe.

"Minh Nhã, bên kia có phải là mấy người Lục Dĩ Hoài không?"

Đột nhiên Trương Tuyết chỉ về phía trước rồi hỏi.

Ngư Minh Nhã nhìn theo hướng mà cô ta chỉ, thấy được người dễ nhận ra nhất là Lục Dĩ Hoài, còn bọn Tần Du thì đi ở phía sau đang nói chuyện phiếm với mấy người Lâm Thu Thu.

Cô ta biết Lâm Thu Thu và Thượng Thần bởi vì hai người này thường ở xung quanh Ngư Trà, hơn nữa cũng không cho cô ta sắc mặt tốt.

Trương Tuyết nhìn một chút rồi nhỏ giọng nói: "Minh Nhã, bên cạnh Lục Dĩ Hoài là em gái cậu đứng không? Hình như bọn họ đang nói chuyện với ai đó."

Cô ta không tham gia tuyển chọn, cũng không có thấy được trang phục hôm nay của đạo diễn Vương cho nên căn bản sẽ không nhận ra Vương Thành Thuận đứng bên cạnh bọn họ.

Ngư Minh Nhã thấy Vương Thành Thuận, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng sâu.

Chẳng lẽ là Lục Dĩ Hoài quen biết với đạo diễn Vương, gia đình anh có điều kiện như thế thì Vương Thành Thuận muốn đi nịnh bợ cũng là chuyện rất bình thường...

Đột nhiên trong lòng cô ta nảy lên một ý nghĩ, nếu như có thể được Vương Thành Thuận ưu ái thì sau này lục dĩ hoài sẽ thay đổi cái nhìn về cô ta, điều đó sẽ tốt hơn là không có gì tốt so với Ngư Trà.

Ngư Minh Nhã chuẩn bị xong nụ cười, bước nhanh nhưng vẫn tao nhã đi đến thì nghe được giọng nói của Ngư Trà -----

"Thật ngại quá, cháu không có hứng thú với cái này."

"Đạo diễn Vương, em gái cháu còn nhỏ nên nếu có nói sai cái gì thì mong ngài thông cảm cho Ngư Minh Nhã dịu dàng nói."

Vương Thành Thuận thấy người mới đi đến, "Bạn là... Ngư Minh Nhã?"

Khóc um sùm rồi lại còn chú ý hình tượng.

Ánh mắt Ngư Minh Nhã loé lên sự bất ngờ vì bản thân cô ta cũng không phải là người có triển vọng, "Đạo diễn Vương, chú vẫn còn nhớ cháu sao?"

"Đây là em gái của bạn?" Vương Thành Thuận nhìn cô ta rồi lại nhìn sang Ngư Trà, diện mạo của hai chị em gái này có chút giống nhau nhưng tính cách thì lại khác nhau một trời một vực.

Ngư Trà liếc nhìn Ngư Minh Nhã hận không thể xoè đuôi ra ngay lập tức kia, trong lòng lại cảm thấy buồn cười. Nếu như chị ta biết được mục đích của Vương Thành Thuận thì e là chị ta sẽ tức giận đến chết.

Sau mấy giây yên tĩnh thì Vương Thành Thuận cười nói: "Nếu là em gái của bạn thì bạn hãy giúp tôi khuyên em gái bạn một chút đi."

Ngư Minh Nhã cười nói: "Đạo diễn Vương cứ nói đi ạ."

"Tôi thấy em gái của bạn rất phù hợp với nữ chính của tôi." Vương Thành Thuận nói: "Nhưng mà em gái của bạn không đồng ý nên tôi đang suy nghĩ cách giải quyết."

Nụ cười trên mặt Ngư Minh Nhã nhanh chóng đã cứng lại.

CHƯƠNG SAU SẼ SET PASS.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

"Cậu đừng nói nhảm." Ngư Trà nói với cô.

Lâm Thu Thu bĩu môi, "Tớ nói nhảm chỗ nào, tớ đang chúc phúc đó nha, chúc phúc cho tương lai của cậu, chẳng lẽ cậu muốn tớ nguyên rùa cậu hả."

Ngư Trà bắt đắc dĩ, "Được rồi."

"Cậu quan tâm cậu ấy như thế, cậu nói thử xem tớ có sai chỗ nào không." Lâm Thu Thu biện giải cho mình, "Cậu cũng đừng nói hai người chỉ là bạn tốt."

Ngư Trà mới vừa chuẩn bị nói ra ba chữ thì đã bị chặn lại: "..."

"Không phải đâu, cậu chuẩn bị nói như vậy đó hả?" Lâm Thu Thu không nhịn được cười, cười hô hố, "Cậu với Lục Dĩ Hoài đó, bây giờ bạn học toàn trường đều biết quan hệ của hai người rồi."

Ngư Trà thờ dãi, "Các cậu thật sự hiểu lầm rồi."

Đời này cô và Lục Dĩ Hoài không có quan hệ thân mật như đời trước.

"Cậu không thấy bức ảnh trên Tieba hả." Lâm Thu Thu lấy di động ra, gõ bùm bùm một hồi rồi đưa màn hình di động đến: "Cậu xem ảnh mắt của cậu với Lục Dĩ Hoài lúc đối diện nhau đi."

Ngư Trà nói: "Đó là do tớ quan tâm cậu ấy."

Lâm Thu Thu cắt di động rồi cười mím nói: "Cậu quan tâm cậu ấy, cậu ấy cũng quan tâm cậu thì hẳn là không thành vấn đề."

Ngư Trà nói: "Tùy cậu nghĩ thế nào vậy."

Cô cũng không để lời nói của Lâm Thu Thu ở trong lòng, trực tiếp đi ra khỏi lớp. Sáng sớm hôm nay cô không có đi cùng với Lục Dĩ Hoài mà là đi trước một lúc lâu.

Trong lớp Một người đến lớp đã hơn một nửa, lúc Ngư Trà đi đến chỉ đi bằng cửa sau, mới sáng sớm cũng không có nhiều người chú ý đến. Nếu có chú ý đến thì cũng không thấy cô có vấn đề gì khi chạm vào bàn của Lục Dĩ Hoài.

Nhưng dù sao thì lúc trước Lục Dĩ Hoài tức giận vì người đẹp, ai cũng biết quan hệ của hai người không bình thường. Căn bản bọn họ không cần lắm miệng nói cái gì, không chừng đó là mấy tình thú nhỏ bé của người ta mà thôi.

Ngư Trà bỏ một viên kẹo vào, rồi lại thêm một bình sữa, sau đó mới nhanh chân đi về lớp Năm.

Cô nhớ rõ chuyện lúc này Lâm Thu Thu nói, lên Weibo xem thử thì không ngờ rằng truyện tranh hôm qua cô cập nhật đến ngày hôm nay đã có không ít bình luận mới, có chút không ngờ đến là do fans của Ngu Minh Nhã để lại.

"Nghe nói suýt nữa cậu đã cướp vai diễn của chị gái mình, là có thật không?"

"Nhìn dáng vẻ kia của cậu là biết blbq(*)."

"Tranh này là tự nghĩ ra à, vừa Mary Sue(**) lại vừa khó coi."

"Trà Trà vẽ tốt thật ha, đi hội trường xem kịch với đại ma vương có vui không ha ha ha ha ha."

(*) Không bao giờ từ bỏ.

(**) Mary Sue là thuật ngữ mà người viết fanfic sử dụng để nói về một nhân vật, thường là một cô gái, hoàn hảo về mọi mặt.

Bây giờ Ngu Trà đã có fans cố định, mỗi ngày có đôi mới nên hằng ngày người xem vẽ đều phỏng đoán đây được vẽ lại từ người thật.

Bởi vì nữ chính "Trà Trà" cùng tên với người chủ Weibo.

Thường thì không khó để đặt một cái tên, nhưng chủ Weibo lại không đặt nên e là đang miêu tả cuộc sống của bản thân mình.

Có thể cặp đôi ngọt ngào trong truyện tranh được pha trộn với cặp đôi ngọt ngào ở đời thật, làm cho các fans cực kỳ vui vẻ, cảm giác vui sướng khi được ăn đường là không có gì sánh bằng.

Cho nên lúc có nhiều người lộn xộn đến đây, có một vài fans sẽ đi xé với các cô ấy rồi một số cô gái nóng nảy trực tiếp mắng chửi lại bọn họ.

Ngu Trà loại một ít bình luận cho vào danh sách đen.

Cô không muốn thấy mấy người ghê tởm kia trên Weibo của mình. Vì đây là nơi cô ghi lại cuộc sống của cô, có dính dáng đến Ngu Minh Nhã thì không hay.

.....

Tần Du đến đầu tiên, theo sát phía sau là Tô Ngọc và cuối cùng là Lục Dĩ Hoài khoan thai đến muộn.

Trên bàn chõng chất một ít quà tặng và thư tình, vừa nhìn là biết do người khác bỏ vào tiết tự học tối qua, mỗi lần đều là như vậy.

"Thật là bá mết không tha." Tô Ngọc tiện tay cầm một phong thư màu hồng nhạt, "Tớ biết chữ viết trên thư này, hình như đã tặng một tháng nay rồi."

Lục Dĩ Hoài cũng không nhìn đến mà ném hết chúng đi.

Tần Du tinh mắt, thấy trong học bàn có một chút lộn xộn, "Hôm nay đồ trong học lại phong phú, nhìn những viên kẹo này xem, sao lại có nhiều đến vậy."

Lẽ nào là nghe được lần trước Lục ca không có vứt đường?

Tần Du và Tô Ngọc trở mắt nhìn Lục Dĩ Hoài khề nhúc nhích ngón tay lấy mấy viên kẹo ở bên trong ra, sau đó còn lại anh đều ném cho bọn Tần Du.

Tô Ngọc: "Tớ ăn."

Tần Du kể tai cậu nói nhỏ: "Cái đó cùng loại với lần trước, nhất định là cùng một người đưa."

Tô Ngọc tỏ vẻ cậu đã hiểu.

Buổi trưa Ngu Trà cùng bọn Lâm Thu Thu đến nhà ăn ăn cơm.

Trần Khánh Vân và bạn mình cũng đến nhà ăn, bây giờ cô đã nổi tiếng trong phạm vi nhỏ ở Nhất Trung, đi trên đường đều có thể nhận được ánh nhìn của người khác.

Đúng lúc này, phía chéch trước có ba cô gái đi ngang qua.

Trần Khánh Vân không khỏi nhìn sang, cô gái ở giữa vóc người tinh tế, gò má tinh xảo lại xinh đẹp, lúc cười lên còn có thể nhìn thấy lúm đồng tiền nhỏ ẩn hiện.

"Cô gái kia thật đẹp." Cô khích lệ nói.

"Cậu ấy là em gái của Ngu Minh Nhã." Người bạn nhỏ giọng nói: "Đến Ngu Minh Nhã còn chưa để vào mắt, cậu cũng đừng đến gần cậu ta lắm."

"Còn tốt mà." Trần Khanh Vân nghi ngờ nói: "Cá nhân tớ thấy cậu ấy thoải mái hơn chị gái mình, cậu không thấy vậy hả?"

Mấy ngày trước cô đi tham gia tuyển chọn diễn viên của Vương Thành Thuận, sau đó nghe ở hậu trường nói Ngũ Minh Nhã đã được chọn, nhìn thấy đáng về cao ngạo đắc ý của cô ta liền không thích.

Không ngờ rằng cô lại được chọn.

Đạo diễn Vương Thành Thuận trung thực nói thật với cô rằng cô là người thứ hai ông chọn. Người thứ nhất được chọn là một cô gái có tên là Ngũ Trà, chỉ là do người ta không muốn.

Trái lại Trần Khanh Vân lại không oán trách, dù gì bây giờ vai diễn này cũng là của cô.

Kỳ thật cô không quen biết Ngũ Trà, chỉ là nghe nói qua. Lúc trước kia mang danh "Em gái Ngũ Minh Nhã", còn bây giờ là "Người của Lục Dĩ Hoài".

Cho nên cô cực kỳ tò mò về Ngũ Trà.

Vừa hay các cô xếp hàng ở phía sau Ngũ Trà, Trần Khanh Vân không tự giác chú ý một chút. Nghe được giọng nói mềm mại của cô thì thiện cảm lại càng tăng thêm.

Lúc Ngũ Trà bung com xoay người thì liền đối diện với ánh mắt của Trần Khanh Vân. Đối phương bị phát hiện nhìn lên, lập tức đã đỏ mặt.

Trần Khanh Vân ảo não không thôi, sao bị phát hiện nhìn trộm lại lúng túng đến thế.

Ngũ Trà cười nhẹ rồi gật đầu với cô.

Trần Khanh Vân cũng sững sờ ngoảnh lại.

Mãi cho đến khi ra khỏi hàng, đi đến bàn thì Lâm Thu Thu mới hỏi: "Vừa nãy là Trần Khanh Vân đúng không, cậu ấy thật dễ nhìn."

Ngũ Trà nói: "Cậu ấy rất hợp với màn ảnh lớn."

Nếu không phải vậy thì Vương Thành Thuận sẽ không chọn cô ấy, gương mặt đó nhìn vào là sẽ thấy vô cùng quen thuộc, rất dễ khiến cho người ta nhớ kỹ. Có thể khiến cho người ta nhớ kỹ trong giới giải trí quả thực là tương đối khó khăn.

Trần Khanh Vân xảy ra chuyện là rất đáng tiếc.

Ngũ Trà không nhớ được ngày cô ấy xảy ra chuyện, nhưng là trong hai ngày này, bởi vì Vương Thành Thuận chưa có rời khỏi đây.

Nếu như là Ngũ Minh Nhã ra tay thì nhất định là muốn lấy được vai diễn kia một lần nữa, chắc chắn là sẽ thực hiện lúc Vương Thành Thuận còn ở đây.

Cô không phải thánh mẫu nhưng cũng không máu lạnh.

Nhắc nhở thế nào mới là vấn đề, nếu như nói thẳng rằng cậu sẽ bị nhốt trong nhà vệ sinh đội nước, hồng đi cỗ hòng thì e rằng Trần Khanh Vân mới là người đầu tiên muốn giết cô.

Ngũ Trà yên lặng ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Một buổi chiều bình yên không có chuyện gì.

Sau khi kết thúc tiết tự học tối, Ngũ Trà đi cùng mọi người ra cổng trường.

"Tối nay cậu không về chung với Lục Dĩ Hoài hả?" Lâm Thu Thu hỏi: "Tớ còn tưởng là cậu lại muốn vứt bỏ bọn tớ nữa đây."

Ngũ Trà nói: "Tớ có như vậy hồi nào đâu, đừng có nói xấu tớ."

Thượng Thần bổ sung thêm: "Lúc trước cậu như thế đó nha."

Ngũ Trà không muốn tan học cùng với Lục Dĩ Hoài, bởi vì như vậy sẽ có nhiều người nhìn vào bọn họ. Cô còn không quen với tình huống mỗi ngày đều phải bị mọi người nhìn kỹ.

Lại nói đến cổng trường cùng ngồi xe về nhà cũng không kém một đoạn đường này.

Trong đám người rộn ràng nhộn nhạo, có mấy bạn nữ tình cờ đi qua, tiếng bàn luận có thể nghe rõ ràng ----

"Tối nay Trần Khanh Vân không đi với các cậu hả, tớ còn muốn hỏi một chút khi nào cậu ấy mới bắt đầu đi quay phim."

"Không có đâu." Một bạn nữ mặt tròn nói: "Sau khi tan học cậu ấy bị một bạn nam gọi đi rồi, tớ cũng không biết là đi đâu nên mới dứt khoát gửi một tin nhắn nói tớ đi trước, cậu muốn hỏi thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội."

Một bạn nữ khác nói: "Chẳng lẽ là đang yêu đương?"

Bạn nữ mặt tròn suy đoán: "C có thể là tìm cậu ấy để tỏ tình, mấy ngày gần đây các bạn nam đứng đợi ở ngoài lớp chúng ta đã trở nên nhiều hơn."

"Trần Khánh Vân đang thăm mền lớp trưởng mà."

"Thăm mền là thăm mền còn tỏ tình là tỏ tình."

"Nói cũng đúng."

Lúc ngu trà đi ngang qua bọn họ thì nghe thấy mấy lời đó, động não liên liên tưởng đến sự kiện trong trí nhớ kia.

Cô vỗ tay của Lâm Thu Thu, "Thu Thu, tớ để quên đồ trên lớp rồi, các cậu đi trước đi, lát nữa tớ ngồi xe về nhà."

Lâm Thu Thu gật đầu, "Được rồi, vậy cậu cẩn thận một chút nha."

"Ừ."

Ngu Trà nói xong liền quay trở lại lớp học, phòng học của lớp nghệ thuật nằm ở phía sau phòng học lớp mười hai bình thường của các cô, thông qua hành lang là có thể đến, mà ở giữa hai phòng học chính là nhà vệ sinh.

Bởi vì lớp nghệ thuật chỉ có mấy lớp cho nên tất cả đều nằm ở lầu một.

Trong khoảng thời gian này tin tức của Trần Khánh Vân đều được truyền ở trong trường nên cô không cần hỏi thăm thì cũng biết.

Có mấy lớp học vẫn còn sáng đèn.

Ngu Trà đi nhẹ đến lớp của Trần Khánh Vân, tầng lầu kia cũng chỉ có một nhà vệ sinh.

Ở phía xa nhìn đến, cửa nhà vệ sinh không có ai.

Lúc đến gần, Ngu Trà ghé tai nghe một lát, thấy không có âm thanh gì, bên trong rất yên lặng giống như là không có ai.

Buổi tối đến nhà vệ sinh một mình thì rất là dọa người.

Ngu Trà đẩy cửa ra, tùy ý nhìn thì phát hiện có một buồng bị đóng cửa lại, trên tay cầm bị dây thừng buộc lại rồi thắt lên cửa sổ, không thể mở ra từ bên trong.

Bình thường sau khi hết tiết tự học tối, học sinh lớp nghệ thuật đều về hết, sẽ không có nhiều người ở trong trường vì thế Trần Khánh Vân không có ai cứu.

Ngu Trà còi dây, đẩy cửa ra thì liền nhìn thấy Trần Khánh Vân đang ngất xỉu nằm dưới đất. Cả người đều ướt đầm, hai mắt nhắm nghiền hôn mê bất tỉnh.

Cô nhanh chóng vỗ vào mặt Trần Khánh Vân.

Trần Khánh Vân cũng không có nhúc nhích.

Ngu Trà ngồi xổm tại chỗ suy nghĩ vài giây rồi quyết định gọi xe cứu thương. "... Vâng, ở đây có bạn học ngất xỉu, hôn mê bất tỉnh."

Sau khi tắt di động, cô đỡ Trần Khánh Vân đến cửa hành lang lớp mười hai, nơi này nhân viên cấp cứu đi vào tương đối gần.

Mới vừa làm xong thì di động của Ngu Trà lại vang lên.

"Ở đâu?" Giọng nói của Lục Dĩ Hoài rõ ràng là không vui.

Ngu Trà ăn ngay nói thật: Đang đợi xe cứu thương."

"Cái gì?" Trong nháy mắt Lục Dĩ Hoài có chút lơ mơ, trầm giọng hỏi: "Bây giờ cậu đang ở đâu, báo vị trí."

Ngu Trà nhỏ giọng nói: "Không phải tôi mà là có bạn học bị ngất xỉu, tôi gọi xe cứu thương, bây giờ đang đợi ở khu dạy học."

Không biết thế nào Lục Dĩ Hoài lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa lúc Trần Khánh Vân um một tiếng, Ngu Trà vội vã đi động xuống đến xem, gọi lớn cậu ấy vẫn không tỉnh nhưng nhìn vẫn còn đang rất khó chịu.

Cô đã quên di động còn chưa tắt.

Lục Dĩ Hoài ngẩng đầu nói: "Chú Trần, đi với cháu đến lớp học."

"Được." Chú Trần mở cửa xe.

Ở lại đây đã lâu nên trong trường học đã không còn ai, dọc theo đường đi vô cùng yên tĩnh. Mới vừa đi vào dãy phòng học lớp mười hai thì liền nhìn thấy được thiếu nữ đang ngồi trên bậc thang thỉnh thoảng cúi đầu xuống.

Nghe được tiếng động, Ngu Trà ngẩng đầu nhìn lên, có chút bất ngờ nói: "Sao cậu lại đến đây?"

Lục Dĩ Hoài không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tôi không thể đến à?"

"Tôi không có ý này." Ngu Trà lắc đầu một cái, "Còn một hai phút nữa là xe cứu thương đến rồi."

Nói đến liền đến, âm thanh xe cứu thương đang từ xa đến gần.

Ngu Trà vội vã đứng lên, "Hình như đã đến rồi."

Lục Dĩ Hoài liên tục nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy vẻ mặt sinh động của cô thì sắc mặt nặng nề cũng theo đó mà giãn ra.

Chú Trần vẫn luôn chú ý đến cũng không nói gì nhiều.

Rất nhanh nhân viên cấp cứu đã mang cáng lại đây mang Trần Kinh Vân lên, sau đó hỏi bọn cô có đi không.

Ngu Trà nhìn sang Lục Dĩ Hoài, "Chúng ta đi không?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Thông báo cho người nhà cậu ta đi."

Ngu Trà không nghĩ đến cái này, bởi vì cô không biết người nhà của Trần Kinh Vân. Nhưng nhà họ Lục thì khác, muốn tra cái gì cũng đều có thể tra được.

Đội xe cứu thương đi rồi, trong sân trường lại trở nên yên tĩnh.

Ngu Trà chuẩn bị hỏi Lục Dĩ Hoài đi về chưa, lúc nghiêng đầu liền đối diện với đôi mắt đen như mực của anh, Lục Dĩ Hoài trong đêm tối có sự khác biệt rất lớn so với ban ngày.

Giọng nói của cô nhỏ đi một chút: "Chúng ta đi về thôi."

Hai chữ chúng ta này rõ ràng rất êm tai.

Lục Dĩ Hoài nhìn cô rồi nói: "Đưa tay ra."

Ngu Trà ngoan ngoãn đưa tay ra, nhin không được hỏi: "Làm gì nha? Cậu muốn cắn nữa à?"

Lục Dĩ Hoài: "... Không cắn cậu."

Anh mở tay cô ra, hướng đến lòng bàn tay rồi sau đó đặt vào một viên kẹo sữa, nhẹ giọng nói: "Thường cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lục Dĩ Hoài khen thưởng cho cô bằng một viên kẹo.

Ngu Trà cúi đầu nhìn kỹ một chút thì thấy viên kẹo này khá quen, vừa nghĩ đã nhớ ra được, không phải đây là kẹo mà sáng nay cô đặt ở bàn của Lục Dĩ Hoài sao.

Lúc trước mẹ Vương cho cô một túi kẹo, lần đó cô đã ăn hết nửa túi. Sau đó mẹ Vương dọn dẹp phòng không thấy kẹo đâu, nghĩ là cô thích ăn nên thường xuyên mua, mỗi lần hương kẹo cũng khác nhau.

Lần này là túi kẹo hạnh nhân.

Chẳng lẽ Lục Dĩ Hoài đã biết người đưa kẹo là cô rồi?

"Sao đột nhiên lại đưa kẹo cho tôi." Ngu Trà có chút buồn bực, hỏi: "Thường cái gì, tôi làm gì đáng giá để được thưởng?"

Sắc mặt của Lục Dĩ Hoài vẫn bình thường, "Tự mình nghĩ đi."

Ngu Trà: "..."

Lúc Lục Dĩ Hoài quay đầu cô mới bấu môi vì cô không dám làm thế ở trước mặt anh, tuy là Lục Dĩ Hoài cũng không làm chuyện gì đáng sợ.

Ngu Trà không nghĩ nữa, dứt khoát nói: "Chúng ta về thôi."

Đêm nay ở lại đây lâu như vậy, lúc về nhà họ Lục đã muộn hơn rất nhiều so với bình thường, bác sĩ Khương đã đến rồi đang ngồi đợi trong nhà nhỏ.

Giang Nguyệt Tinh cũng đang đợi trong nhà nhỏ.

Cho nên lúc Lục Dĩ Hoài vừa mới vào cửa thì đã bị đưa lên lầu.

Trong nhà nhỏ có tổng cộng hai tầng, sau khi anh gặp chuyện, trong nhà nhỏ liền được lắp đặt thang máy. Bình thường trừ Lục Dĩ Hoài thì không có ai sử dụng, mẹ Vương và Ngu Trà đã quen đi bằng thang bộ.

"Dĩ hoài, sao hôm nay về muộn thế?" Giang Nguyệt Tinh ngồi bên cạnh hỏi: "Bác sĩ Khương đã đến đây nửa giờ rồi."

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: "Trên đường có việc ạ."

Chú Trần chưa đi đến nhà nhỏ, nhưng mỗi buổi tối đều phải báo cáo có chuyện gì xảy ra không với Giang Nguyệt Tinh, tất cả đều tốt thì chỉ cần nói vài câu là được.

Lúc này chú Trần còn chưa có báo cáo.

Giang Nguyệt Tinh thấy Ngu Trà đang ở cửa ló đầu vào, trên mặt không khỏi mang theo ý cười, "Đến rồi thì vào đi con, lên lên lút lút làm gì?"

Cô gái nhỏ này cũng thật là đáng yêu.

Lúc này Ngu Trà mới đi vào, còn có chút ngượng ngùng khi đối diện với ánh mắt của Lục Dĩ Hoài.

Có Giang Nguyệt Tinh ở đây, cô không cần phải vào phòng. Dù sao thì bọn họ là mẹ con, nhưng mà cô rất muốn nghe kết quả kiểm tra của bác sĩ Khương.

Bác sĩ Khương kiểm tra hết một lần rồi sau đó mới nói: "Tình hình không tệ, ngoài dự liệu của tôi, cứ theo trạng thái này thì thời gian hồi phục còn có thể rút ngắn."

Người xoa bóp cho Lục Dĩ Hoài là do Giang Nguyệt Tinh và bác sĩ Khương cùng nhau tìm, nhưng không có ở lại đây, mỗi tối đều sẽ đến để xoa bóp một giờ.

Ngu Trà có tình cờ gặp được một lần.

Nghe được kết quả kiểm tra của bác sĩ Khương, cô thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bây giờ càng lúc càng lạc quan nên cô rất hài lòng.

Sau khi đi ra khỏi phòng, Giang Nguyệt Tinh đuổi kịp Ngu Trà.

Bà ôn hoà hỏi: "Trà Trà, hai ngày trước chuyện Dĩ Hoài nổi giận ở trường con biết không?"

Ngu Trà cúi đầu, "Dạ biết ạ."

Bây giờ Giang Nguyệt Tinh hỏi chuyện này, có lẽ là không hài lòng với cô.

"Dĩ hi vọng chuyện này sẽ không xảy ra thêm lần thứ hai." Giang Nguyệt Tinh xác thật là không thể hài lòng, "Chuyện này không phải là lỗi của con, dĩ sẽ không trách con nhưng sau này cố gắng đừng để chuyện này xảy ra nữa."

Ngu Trà gật đầu, "Biết rồi ạ."

Giang Nguyệt Tinh còn nói: "Dĩ biết tính tình con rất mềm, tính khí của Dĩ Hoài có chút lớn nên con hãy nhân nhượng một chút..."

"Mẹ."

Đột nhiên giọng nói của Lục Dĩ Hoài vang lên ở phía sau.

Giang Nguyệt Tinh xoay người, "Xong rồi à?"

Lục Dĩ Hoài nhìn Ngu Trà một chút, "Vâng."

Bác sĩ Khương mang theo dụng cụ đến chào hỏi Giang Nguyệt Tinh rồi rời đi.

Ngu Trà cũng tìm lý do để lên trên lầu.

Cửa vừa đóng lại, Giang Nguyệt Tinh liền nói: "Bây giờ cơ thể con còn yếu, người khác không tốt thì để cho người khác giáo huấn, trong nhà cũng không phải không có ai."

Lục Dĩ Hoài nói: "Không sao ạ."

"Quên đi, có nói con cũng không nghe." Giang Nguyệt Tinh xoa xoa lông mày của mình, "Con cũng đừng quá bắt nạt cô gái nhỏ."

Lục Dĩ Hoài nhú mày, "Cô ấy cáo trạng với mẹ hả?"

Giang Nguyệt Tinh cười, "Con thấy có thể sao?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Sao mà con biết được."

"Cái tính này của con đó." Giang Nguyệt Tinh xua tay, không muốn dong dài nữa: "Không còn sớm, con nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức đêm."

Lục Dĩ Hoài vâng một tiếng.

Ngày hôm sau Trần Kinh Vân xuất viện, sau khi quay lại trường liền đi đến lớp Năm, đưa cho Ngu Trà một món quà.

"Ngu Trà, tôi hôm qua cảm ơn cậu."

Cô bị nhốt trong nhà vệ sinh, nếu không có Ngu Trà thì cả buổi tối cũng sẽ không ai phát hiện ra cô. Không chắc ngày hôm sau còn có thể sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng chưa vào thu nhưng cả người ướt đầm nằm trên sàn nhà một đêm, đến người khỏe mạnh cũng không thể chịu đựng nổi.

Sau khi tỉnh lại, cô có hỏi bác sĩ thì biết được người cứu mình là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng lại không biết tên.

Trần Kinh Vân đi đến xem giám sát của trường mới biết được.

Cô chỉ gặp được Ngu Trà một lần trong nhà ăn, tuyệt đối không nghĩ đến lại là người cứu cô.

Ngu Trà không từ chối nhận quà, "Cậu không có chuyện gì là tốt rồi."

Trần Kinh Vân nhếch miệng cười, "Chỉ là bị cảm với nóng sốt, không có vấn đề gì lớn."

"Đúng rồi." Ngu Trà giả vờ tò mò hỏi: "Sao cậu lại ngắt ở nhà vệ sinh vậy, cả người còn ướt đầm, lúc tớ đi vào còn thấy cửa bị dây thừng cột lại."

Nhắc đến việc này, sắc mặt Trần Kinh Vân liền trở nên khó xem.

Cô nhỏ giọng, "Tớ cũng không biết đã đắc tội đến người nào, xem như đã thử nghiệm được bạo lực học đường một chút, nhưng mà tớ cũng nói với ba mẹ rồi, cũng kiểm tra giám sát nên cũng xem như là có chứng cứ."

Trần Kinh Vân nhớ ra được người nào thì cũng vô dụng, có chứng cứ mới có thể lấy nó đi chất vấn.

Cô không phải là người tự làm bản thân mình thua thiệt.

Ngu Trà nhú nhú mày, đúng là không nghĩ đến khả năng này.

Mà vào giờ phút này, ở trên lầu, tâm trạng của Ngu Minh Nhã cũng không phải tốt như vậy.

Hôm qua mấy người ái mộ gặp được cô ta ở trên đường an ủi cô ta không lấy được vai diễn, Ngu Minh Nhã liền thuận theo thói quen nói vài câu, ngay lập tức các bạn nam cảm phần mắng chửi Trần Kinh Vân.

Vì hình tượng của mình, tất nhiên Ngu Minh Nhã sẽ nói như vậy là không tốt.

Thế nhưng nghĩ đến Vương Thành Thuận còn đang ở Ninh Thành, trong lòng cô ta lại nổi lên một suy nghĩ. Nếu như Trần Kinh Vân có việc ngoài ý muốn thì có phải là cô ta sẽ được đi diễn không?

Cho nên hôm qua sau khi kết thúc tiết tự học tối cô ta không về nhà ngay, cửa sổ ở lớp cô ta có thể nhìn thấy được hành lang ở dưới lầu.

Ngư Minh Nhã nhìn thấy mấy bạn nam mang Trần Khánh Vân vào trong nhà vệ sinh.

Cho đến hôm nay đến trường, cô ta mới nghe được người khác nói tối hôm qua có xe cứu thương vào trường học. Trần Khánh Vân được đưa đến bệnh viện, buổi chiều Trần Khánh Vân sẽ quay lại đi học.

Chuyện gì cũng không có xảy ra.

Ngư Minh Nhã có chút thất vọng.

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên bóng dáng của giáo viên chủ nhiệm đã xuất hiện trước cửa lớp, nói: "Ngư Minh Nhã, trò đi theo thầy một chút."

Ngư Minh Nhã cả kinh, "Có chuyện gì ạ thầy?"

"Không có gì." Sắc mặt của chủ nhiệm vẫn như bình thường, "Chỉ là có chuyện muốn hỏi một chút mà thôi."

Ngư Minh Nhã đi theo chủ nhiệm ra ngoài, không ngờ lại bị dẫn đến văn phòng của chủ nhiệm, ở bên trong còn có mấy người.

Trong đó ngoại trừ có Trần Khánh Vân thì còn lại là các bạn nam, còn có một đôi vợ chồng trung niên.

Trong lòng Ngư Minh Nhã lộp bộp.

Thầy chủ nhiệm lạnh mặt, nói hết chuyện xảy ra một lần, rồi tổng kết: "Bạn học Ngư Minh Nhã, mấy bạn này nói là bởi vì trò nên mới làm chuyện không tốt với Trần Khánh Vân."

Ngư Minh Nhã đã dự liệu đến việc này, tim trở nên đập nhanh hơn.

Cô ta không khỏi mắng thầm mấy tên này làm việc quá ngu xuẩn, lại còn để theo dõi quay được, thật sự cô ta chưa gặp được người nào ngu xuẩn đến như vậy.

May mà lúc đó cô ta không có nói rõ.

Ngư Minh Nhã nhanh nhạy, biện giải cho mình: "Thầy ạ, bọn họ làm chuyện này thì có liên quan gì đến em chứ?"

Trong văn phòng yên tĩnh vài giây.

"Là bởi vì cậu nói cậu không vui nên chúng tôi mới đi đánh Trần Khánh Vân." Một bạn nam sắc mặt không tốt nói.

Một bạn nam khác cũng nói: "Đúng vậy."

Đây là lần đầu tiên bọn họ làm chuyện như vậy, lúc bị Trần Khánh Vân kiểm tra giám sát còn không thể tin được.

Trong trường có rất nhiều máy quay nhưng vẫn không phát huy được tác dụng, vì thế có rất nhiều học sinh đều đồn cái đó chỉ để trang trí, hù dọa học sinh mà thôi.

Kết quả lại là sự thật!

Ngư Minh Nhã vô tội nói: "Em không vui nhưng em tự biết là em làm không tốt, là do bạn học Trần xuất sắc hơn em thôi ạ."

Cô ta nhìn sang thầy chủ nhiệm: "Đúng thật là hôm qua em có gặp bọn họ, nhưng em không có xúi họ đi làm chuyện bậy bạ với Trần Khánh Vân, em cũng không biết bọn họ sẽ làm như vậy."

Ngư Minh Nhã chối bỏ trách nhiệm của mình đến không còn một mống.

Thực tế thì không ai biết cô ta ở trong đó làm nhân vật gì, cô ta không có xúi khiến mà chỉ ám hiệu thôi.

Trần Khánh Vân nhìn chăm chăm liên tục vào Ngư Minh Nhã.

Vừa nãy mấy bạn nam này nói rất rõ ràng, tuy Ngư Minh Nhã không xúi khiến nhưng nếu không phải bởi vì cậu ta thì chính cô sẽ không thể gặp phải chuyện này.

Thầy chủ nhiệm nói: "Thầy cũng tin trò không phải là người như thế."

Ngư Minh Nhã cười, "Mấy bạn học này vì em mà làm ra chuyện như vậy, em rất xin lỗi. Em xin lỗi bạn học Trần, xin lỗi cậu."

Trần Khánh Vân cũng chỉ nhìn cô ta.

Ngư Minh Nhã không nghĩ rằng cô ta đã hạ thấp chính mình xuống như vậy rồi mà Trần Khánh Vân còn không có phản ứng gì với cô ta.

Cô ta bị bỏ quên ở một bên, nghe ba mẹ của Trần Khanh Vân biện luận bằng lý lẽ, nhất định phải làm cho cô ta đẹp mặt. Cuối cùng thầy chủ nhiệm nói sẽ cho bọn họ một kết quả hài lòng.

Cuối cùng lúc ba mẹ Trần Khanh Vân rời khỏi còn hừ lạnh với ngu minh nhả hai tiếng ----

Còn nhỏ tuổi mà đã biết sinh thị phi.

Chuyện Ngu Minh Nhã bị gọi đến văn phòng chủ nhiệm cũng không có bao nhiêu người quan tâm, bởi vì căn bản là vì nhiều người không biết đó là chuyện gì.

Quà Trần Khanh Vân đưa cho Ngu Trà là đồ ăn, là một hộp bánh Macaron của một nhãn hiệu rất nổi tiếng. Giá một hộp cũng hơn một nghìn, bên trong có mười sáu cái đủ mọi loại màu sắc là các hương vị khác nhau.

Ngu Trà lấy một cái màu xanh lá ra ăn, là vị matcha.

Macaron ăn ngon thì ngon thật nhưng mà lại quá ngọt.

Ngu Trà không thích ăn quá ngọt, suy nghĩ một chút thì quyết định đưa cho Lục Dĩ Hoài ăn. Hình như anh rất thích ăn kẹo, chắc là cũng thích ăn ngọt.

Không biết Lục Dĩ Hoài có muốn ăn không.

Tan học lúc chạng vạng, Tần Du lật bật đi đến cửa lớp lớp năm, "Chị dâu nhỏ, đi ăn lẩu nha, mấy chị em cũng đi luôn nha."

Ngu Trà còn chưa có đồng ý thì Lâm Thu Thu đã mở miệng nói: "Đi đi đi, tớ nhất định sẽ mang Trà Trà đến, yên tâm"

Tần Du hiểu ngầm, còn cho cô một ánh mắt làm đúng lắm.

Người đi rồi, Ngu Trà mới bắt đầu nói: "Sao cậu lại đồng ý nhanh như vậy, tớ cũng không muốn đi."

"Ăn lẩu rất náo nhiệt mà, cậu xem ba người chúng ta ăn so với sáu người cùng ăn thì đương nhiên có thêm nhiều người sẽ càng náo nhiệt hơn rồi." Lâm Thu Thu nói.

Nhưng mà đã đồng ý rồi thì còn có thể làm sao nữa.

Cuối cùng bọn họ đến một tiệm lẩu cách trường học không xa rất nổi tiếng ở Ninh Thành. Buổi tối người đến ăn rất đông nhưng chỗ ngồi của bọn họ lại rất tốt.

Học sinh ở Nhất Trung không ít, lúc đi ngang qua còn có mấy người gọi một tiếng "Lục ca" nhưng đã bị nhấn chìm vào bên trong tiếng ồn.

Bọn Tần Du gọi rượu một cách rất tự nhiên, các bạn nam mỗi người một chai còn các bạn nữ thì...

Trước đây Lâm Thu Thu không có uống qua nên trong lòng có chút ngửa ngáy, liền chủ động đưa ly sang, "Tớ cũng uống, một chút là được."

"Được nha bạn học Lâm Thu Thu." Tần Du nói.

Lâm Thu Thu nói: "Đương nhiên rồi."

Thượng Thần thì lại muốn nửa ly.

Còn lại là Ngu Trà, Tần Du chần chờ một lúc, nhớ đến chuyện lần trước Ngu Trà uống thay cho Lục ca thì cười nói: "Chị dâu nhỏ cũng uống một ly không?"

Cậu không có khái niệm gì với bạn nữ có thể uống hay không uống rượu, Lục Dĩ Hoài không thích con gái đến gần mình cho nên bọn họ cũng không có chơi với nhiều bạn gái. Mặt khác thì bạn gái của mấy anh em hoặc không chơi cùng bọn họ thì còn hào sảng hơn cả bọn họ.

Mà đều chủ động đi đến gần, đều muốn dựa vào rượu để xảy ra cái gì đó, người không uống rượu thì rất ít.

Kỳ thật Ngu Trà có thể uống rượu.

Đương nhiên đó là ở đời trước, cô bị Ngu Minh Nhã mang đi uống rượu. ngay cả rượu trắng cũng đã uống qua, tuy rằng không biết sau khi say cô là cái dạng gì nhưng tư lượng thì không phải rất kém.

Có điều đời này còn không có ai biết.

Ngu Trà không muốn làm mất hứng: "Một chút là được rồi."

"Uống bao nhiêu cũng không sao." Tần Du chuẩn bị rót rượu.

Đúng lúc này, Lục Dĩ Hoài đột nhiên đưa tay ra lấy cái ly trước mặt cô đi, để đến trước mặt mình.

Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy anh không biết từ đâu lấy ra một bình sữa, đặt vào vị trí cái ly lúc nãy.

Lục Dĩ Hoài gõ gõ bàn, "Cậu uống sữa."

Ngu Trà nhìn chăm chăm bình sữa kia.

Thật giống với bình sữa lúc sáng cô bỏ vào...

Tác giả có lời muốn nói: Con người sùng vợ đã được thiết lập!!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ở đây thường chỉ uống rượu hoặc là nước trái cây, đột nhiên lấy bình sữa ra thì hành động này vẫn thật là lạ thường.

Quan trọng là sữa này tự mang theo.

Tần Du cầm chai rượu lắc lư nửa ngày, mãi đến lúc ngồi xuống còn chưa hiểu ra, "Lục ca, cậu mang sữa đến đây lúc nào vậy?"

Tô Ngọc đang đưa đĩa về phía đồ ăn, nghe vậy cũng ngừng đĩa, "Đúng vậy, có điều ăn lâu mà uống sữa thì có sao không?"

Bọn họ còn chưa từng vừa ăn lẩu vừa uống sữa.

Lục Dĩ Hoài liếc cậu, "Cậu có thể thử xem."

"Phục vụ, cho bình sữa." Tần Du như được bừng tỉnh, chuẩn bị leo lên cái thang đó thì bị Tô Ngọc đá cho một cước.

"Uống sữa cái em gái cậu." Tô Ngọc trừng mắt, rồi trực tiếp mở một chai rượu khác ra đưa cho cậu, "Uống không hết thì đêm nay cậu đừng về."

Hai người treu qua treu lại nên bầu không khí đã trở nên sinh động hơn.

Nhân viên nghe được tiếng gọi, mang mấy bình sữa đến đây rồi cười tí mắt hỏi: "Cho hỏi bạn muốn loại nào ạ?"

Lục Dĩ Hoài tựa lưng vào ghế, không cảm xúc nhìn cậu.

Tần Du đang chuẩn bị tùy tiện chọn một bình, nhìn thấy hình ảnh này liền sợ hãi, thờ dãi nói: "Không uống không uống, bạn mang về lại đi."

Nhân viên không hiểu gì mang sữa về lại quầy.

Ngu Trà cầm ống hút vào uống một hớp, gò má hơi nâng lên. Sữa vị dâu tây, rất ngọt và thơm, là hương vị mà cô thích.

Sữa này là mẹ Vương mua cho cô, để ở trong phòng của cô. Cái này cô không nói cho Lục Dĩ Hoài vì thế hẳn là anh cũng không biết.

Nhưng mà không biết tại sao Lục Dĩ Hoài lại không uống.

Ngu Trà cầm chặt bình sữa, nghĩ tới nghĩ lui ngày mai có nên đi đưa sữa nữa không. Thùng sữa vẫn còn hơn phân nửa, nếu dứt khoát đưa là tốt rồi.

Sau khi thịt trong nồi lẩu chín thì mọi người bắt đầu động đĩa.

Ngu Trà lấy cho mình một phần cay, bỏ không ít dầu mè, ngửi vào thật thơm. Vì cô không có nhiều hứng thú với thịt nên ăn nhiều các món chay.

Tần Du và Tô Ngọc nói chuyện không có kỵ cái gì, trong trường hay ngoài trường, đủ loại đều có thể nói. Lâm Thu Thu nắm giữ rất nhiều thông tin trong diễn đàn nên cũng có thể chen vào.

Cuối cùng là trở thành hội nhiều chuyện.

Ngu Trà ngồi yên bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng lén nhìn Lục Dĩ Hoài một cái. Anh chẳng nói lời nào, chỉ có lúc bọn Tần Du hỏi thì mới đáp hai tiếng, còn không thì cao lãnh như băng.

Trong tiệm lẩu người đến người đi, bọn họ gọi món rồi lại gọi món, ăn đến khi thể ngất trời.

Sau khi ăn xong thì Ngu Trà không động đũa nữa, sữa cô cũng đã uống sắp xong, chỉ còn một vài hộp nên ngồi ôm bình sữa nghe bọn họ nói chuyện.

"No rồi?" Một giọng nói vang lên bên tai cô.

Ngu Trà chưa kịp nuốt ngụm sữa xuống, suýt chút nữa đã sặc, quay đầu lại thì thấy Lục Dĩ Hoài đang nghiêng mặt nhìn mình, ngũ quan được ánh đèn màu ấm chiếu vào trở nên cực kỳ rõ ràng.

Câu nói vừa nãy đã bị tiếng ồn che đi, chỉ nghe được mơ hồ nhưng lại không thể làm cho người ta quên được.

Ngu Trà gật đầu, "Ừ, no rồi."

Rồi cô thấy Lục Dĩ Hoài lại lấy ra một bình sữa khác, đặt ở trước mặt cô.

Bỗng dung đôi đũa trong tay Tần Du rơi xuống bàn, "bang" một tiếng, rồi lại rơi từ trên bàn xuống đất.

Mấy miếng thịt dê cuốn trong miệng Lâm Thu Thu cả nửa ngày cũng chưa được nhai, cứ như vậy mà trực tiếp nuốt xuống.

Ai mà lại ra ngoài mang theo hai bình sữa... Cũng đúng, Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, mang ở bên người thì cũng không ai thấy được.

Ngu Trà phục hồi lại tinh thần, cả người đều bối rối, lẩm bẩm nói: "Cậu làm gì mà lại mang hai bình sữa dữ vậy?"

"Hả?" Lục Dĩ Hoài làm như không có chuyện gì xảy ra hỏi lại.

Ngu Trà mấp máy môi, không hề nói gì. cô thấy trái tim mình nhảy rất nhanh nhưng lại không dám hỏi nhiều.

"Ai da, ăn xong rồi hả mọi người?"

Cuối cùng, Tần Du là người phá vỡ trầm mặc.

Mọi người đều rời khỏi tiệm hết rồi, một nhóm người cũng cùng nhau về trường vì vẫn còn có hai tiết tự học tối đang đợi bọn họ.

Lúc đang học, đột nhiên trên Tieba của trường có một bài đăng, trực tiếp đề cập đến ba chữ đại danh "Ngu Minh Nhã".

Trong chớp mắt bài đăng đã có hơn trăm lượt bình luận trả lời lại.

Tay thiện nghệ nhiều chuyện Lâm Thu Thu nhìn thấy bài đăng này thì há miệng thật to, "Trà Trà, cậu thấy chưa?"

Ngu Trà đang làm bài tập, "Thấy cái gì?"

"Ngu Minh Nhã bị bóc phốt rồi!" Lâm Thu Thu đưa bài đăng cho cô xem, "Dựa lớn nha, thì ra Trần Khanh Vân gặp chuyện là có liên quan đến Ngu Minh Nhã."

Ngu Trà ngừng bút, "Bị bóc phốt rồi?"

Nói thật là cô vẫn chưa nghĩ đến khả năng này.

Cô và Trần Khanh Vân trao đổi phương thức liên lạc cho nhau, lúc xế chiều Trần Khanh Vân đã kể hết chuyện xảy ra cho cô nghe nhưng lại không có nhắc đến Ngu Minh Nhã.

Bài đăng có nội dung là: [Không ngờ Ngu Minh Nhã tôi thích lại là người như thế, tôi nhận thua.]

Trên đầu bài đăng có một tấm ảnh chụp Ngu Minh Nhã, là chụp trộm.

Phía dưới có một chuỗi người đang "ăn dưa" bình luận "Ngu Minh Nhã sao vậy?" "Hay là tỏ tình bị từ chối rồi?"

Ngu Trà chỉ chú ý chủ topic này.

Chủ topic tự xưng là một bạn nam, hôm nay gặp phải đáng về cô đơn của Ngu Minh Nhã nên đi đến an ủi, tán gẫu với nữ thần, vì thế cực kỳ kích động. Sau khi biết Ngu Minh Nhã vì chuyện vai diễn mà đau buồn, lại còn nhắc đến Trần Khanh Vân thì bọn họ liền xúc động đi hả giận cho nữ thần.

Kết quả là hôm nay bị tra cứu ra, Ngu Minh Nhã lại không nhận trách nhiệm.

Ngu Trà lướt xuống bình luận trong bài -----

"Cho nên rốt cuộc việc này không phải do Ngu Minh Nhã xúi các người làm?"

"Bạo lực học đường đáng được truy cứu, thì ra mấy quay trong trường đều hoạt động, sau này làm việc gì cũng phải chú ý thôi."

"Việc này có liên quan đến Ngu Minh Nhã à?"

Sau mấy mươi cái bình luận, chủ topic lại đăng lên một đoạn ghi âm.

Ngu Trà mở ra xem, nhận ra là âm thanh cãi nhau của Ngu Minh Nhã với các bạn nam, nhưng bị ghi âm được.

"Chuyện do chính các người làm mà sao lại nói là tôi giật dây, hại tôi còn bị thầy mắng cho một trận."

"Cậu không nói thì chúng tôi sẽ đi làm sao?"

"Nhưng là tôi lại không để cho các cậu đi làm, là do các cậu thích tôi nên mới đồng ý đi làm. Làm ra chuyện như vậy, tôi cũng cảm thấy thật thất vọng, nếu các cậu không thích tôi thì sẽ không làm ra chuyện như vậy."

"Là do cậu nói Trần Kinh Vân có chỗ nào tốt hơn cậu, là cậu nói cậu ấy dùng những cách khác để lấy được vai diễn, chúng tôi vì cậu là chúng tôi không đúng sao?"

"Đương nhiên là các cậu không đúng ---- à là do các cậu muốn làm chứ gì?! Tôi nhắc cho các cậu nhớ, tôi là đại tiểu thư nhà họ Ngu nên các cậu muốn làm gì thì trước tiên nên cân nhắc thân phận của mình một chút đi..."

Đoạn ghi âm im bật đi.

Nghe được câu cuối cùng, Ngu Trà mới phát giác được việc này cực kỳ mơ hồ, tựa như là chó đang cắn nhau.

Cô nhìn xuống phần trả lời.

"Vốn là trước khi nghe tôi cho rằng Ngu Minh Nhã không liên quan đến việc này, mãi cho đến nghe được câu cuối cùng... ngu phê(*) nhỉ?"

"Thì ra bên trong Ngu Minh Nhã lại là người như vậy nha."

"Hình ảnh nữ thần đã sụp đổ, tôi đã sớm thấy nụ cười của cô ta rất giả, mỗi lần tôi nói như vậy thì mấy bạn nam lớp tôi lại nói tôi đồ kị, đồ kị cái đầu cậu ấy."

"Mất nhìn thật nhỏ, Trần Kinh Vân lấy được vai diễn thì làm sao, còn có cách khác mà, Ngu Minh Nhã tự cho rằng đầu óc mình hay đấy à?"

"Thật là chán."

"..."

(*) Từ ngữ mô tả hành vi hoặc sự hiểu biết của nhau về một trạng thái, chỉ ra rằng tiếng thở dài chân thành của người nói và nhiều cũng chứa sự mỉa mai. Nói theo tiếng Anh chính là f**king awesome ý J) (Nguồn Zhidao Baidu)

Ngu Trà đọc mấy bình luận này thì suýt chút nữa đã không nhịn được cười.

Lần này là Ngu Minh Nhã đã tự tìm đường chết cho mình, tuy chị ta thật sự không chủ trương nhưng bị ghi âm lại là không quá cẩn thận rồi.

Lấy hình tượng điệu dáng sẵn sốc ngày xưa của chị ta thì bây giờ đã bị sụp đổ một cách tuyệt đối rồi.

Lâm Thu Thu ở bên cạnh cười trên sự đau khổ của người khác: "Tớ cảm thấy nhất định cậu ta không vô tội, Ngu Minh Nhã thích nhất là múa mép khua môi, nhất định là người chủ trương."

"Ác giả ác báo." Ngu Trà trả di động lại cho cô.

Bây giờ cô rất thích nghe ngóng việc này.

Lâm Thu Thu gục xuống bàn, nói: "Bây giờ hình tượng đã đổ nát, tớ thấy tối nay Ngu Minh Nhã cũng bị vậy xem như con tinh tinh rồi."

Mà ở lớp bây giờ trên lầu.

Tiết tự học tối hôm nay là tiếng Anh, vì là tiết tự học nên thầy giáo không quản nghiêm. Mặc dù phần lớn là đang học nhưng thật ra là đang nghịch đi động.

Nhìn thấy bạn bè chia sẻ bài đăng nên từ đầu đến cuối mọi người đều biết cả rồi. Ánh mắt của mọi người không tự chủ được mà nhìn về Ngu Minh Nhã ngồi ở hàng thứ ba kia.

Ngu Minh Nhã đang làm bài tập, ánh mắt nóng rực tiếp nối nhau làm cho cô ta không ngó lơ được, vì thế quay đầu lại nhìn.

Sau đó là đối diện với vô số đôi mắt.

Ngư Minh Nhã cau mày, cảm giác ánh mắt của bọn họ có chút không đúng nhưng không biết là chỗ nào có vấn đề.

Các bạn học bị phát hiện nên rất nhanh dời tầm mắt, đồng loạt cúi đầu làm bộ như cái gì mình cũng không biết.

Ngư Minh Nhã càng không hiểu.

Cô ta luôn cảm thấy không đúng, đột nhiên đặt bút xuống rồi quay đầu nhìn xem, sau đó lại đối diện với ánh mắt của bọn họ.

Quá không đúng rồi.

Ngư Minh Nhã lấy di động ra, chuẩn bị xem thử là có chuyện gì.

Cô ta có tham gia vào mấy nhóm lớn, tài khoản phụ cũng ở trong các diễn đàn để tiện nghe ngóng được tin tức của mình bởi vì lúc nào cũng có người nhắc đến tên của cô ta.

Lần này cô ta trực tiếp đăng nhập vào tài khoản phụ, bởi vì vào tài khoản chính sẽ không phát hiện được gì, tài khoản phụ có thể biết được nhiều bí mật hơn.

Trong mấy diễn đàn đều đang tám chuyện với nhau, tin nhắn nhảy lên rất nhanh. Ngư Minh Nhã chỉ kịp nhìn thấy tên của mình xuất hiện ở bên trong, là đang nói về cô ta nên vội vàng nhấn vào.

"... Sớm muộn gì hình ảnh của người này cũng sụp đổ, không ngờ lại là vì chuyện này, cũng có chút nhanh, tôi cũng chưa nghĩ là sẽ vậy."

"Cậu nói thử xem sao Ngư Minh Nhã lại thảm đến thế?"

"Cậu ta còn đang tự học tối đó, nghe bạn trong lớp cậu ta nói người ta còn chưa biết việc này mà, ha ha ha ha ha."

"E là không biết mình bị ghi âm lại rồi, để xem ngày mai cậu ta sống ra sao ha ha ha ha ha."

"Nói gì thì nói cũng là tự mình làm ra, nếu không vì cậu ta thì Trần Kinh Vân đâu có bị nhốt trong nhà vệ sinh đâu."

"..."

Sắc mặt Ngư Minh Nhã liên tục thay đổi.

Ghi âm gì? Ghi âm cái gì?

Ngư Minh Nhã lướt lại mấy trăm tin nhắn ở bên trên, cuối cùng mới thấy được một liên kết, trên bài đăng trực tiếp nhắc đến tên của một người.

Cô ta ấn vào liên kết, rất nhanh nhìn thấy được chủ topic lên tiếng, mở ghi âm lên nghe được giọng nói của chính mình, nghe những câu nói trong tích tắc kia thì cả người đều ngây dại.

Ngư Minh Nhã chưa từng nghĩ đến mình sẽ gặp chuyện như vậy, lúc đó cô ta bước ra khỏi văn phòng chủ nhiệm rồi sau đó bị mấy bạn nam này tìm đến. Sợ mình bị liên lụy nên mới nói những câu kia, hơn nữa là cô ta cảm thấy mình nói như thế cũng không có gì là quá đáng.

Nhưng nhìn đến những bình luận ở phía dưới, dường như tất cả mọi người sẽ không thể tin được như thế.

Trước mắt Ngư Minh Nhã như tối sầm lại.

Sau tiết tự học tối.

Từ phòng học đến cổng trường, Ngư Trà đều nghe được vài người đang thảo luận việc hình tượng của Ngư Minh Nhã đã bị sụp đổ, có thể nói đây là sự kiện nóng hổi nhất của trường nhất trung ở ninh thành.

Lúc có người nhận ra Ngư Trà thì đến hỏi: "Ngư trà, cậu biết chuyện chị gái mình bị bóc trong Tieba của trường chưa?"

"Đúng vậy, chị của cậu và Trần Kinh Vân vì vai diễn mà mâu thuẫn với nhau, thiếu chút nữa đã làm chết người, cậu biết chuyện này không?"

Ngư Trà nói: "Không biết."

Lâm Thu Thu tiến lên, "Chuyện gì nha, Trà Trà của chúng tớ không biết cái gì cả, có việc thì tự đi hỏi Ngư Minh Nhã đi."

Cô nổi tiếng là không ưa Ngư Minh Nhã, trong trường có nhiều người biết đến, đáp trả lại như thế thì cô gái cũng chẳng dám hỏi lại mà nhanh chóng đi khỏi rồi.

Ngư Trà và Lâm Thu Thu tách nhau ở cổng trường học, sau đó lại lấy từ trong túi bình sữa mà Lục Dĩ Hoài đưa cho cô lần hai ra.

Bình thứ hai không phải là cô đưa, không biết là có phải cô gái khác đưa không. Xem như là gặp chuyện nhưng độ nổi tiếng của Lục Dĩ Hoài vẫn không giảm, hơn nữa trong khoảng thời gian này đã tăng lại rất nhiều, người hâm mộ trước đây đã quay về.

Ngu Trà cảm giác nếu như là cô gái khác đưa, cô cảm giác cầm có chút lạ lại có chút không cho vào miệng được.

Lúc đến xe, cô cũng chưa uống.

"Nghĩ cái gì?" Lục Dĩ Hoài hỏi.

Không biết tự lúc nào Ngu Trà đã ngồi lên xe, à một tiếng rồi lấy ống hút ra đâm vào, lại hỏi: "Sữa này cậu lấy ở đâu ra vậy?"

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: "Mua."

Ngu Trà hàm hồ ừ một tiếng, uống một ngụm lớn rồi nhả ống hút ra. Lúc không chú ý đến, môi dưới vẫn còn vương lại vài giọt sữa, nhìn vào có chút đáng yêu.

Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài đưa tay ra.

Chú Trần ngồi trên ghế lái chuẩn bị hỏi bây giờ đi được chưa thì đã không nhúc nhích, như là bị người khác ấn vào nút tạm dừng, rất nhanh đã thu lại ánh mắt.

Ngón tay sạch sẽ thon dài chạm lên môi cô, lục dĩ hoài nhẹ tay về mấy giọt sữa này đi. Sau khi rút tay về thì nhìn rồi lại đưa vào trong miệng mình.

"Rất ngọt."

Tác giả có lời muốn nói: Lục lục cậu nói chỗ nào ngọt?!

Lời của edit: Lục Lục cute quá đi =))

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Không chỉ chú Trần ngây người mà ngay cả Ngu Trà cũng chưa phản ứng lại được.

Tuy rằng đời trước cô và Lục Dĩ Hoài thân mật đến thế nhưng thân mật một cách ôn hoà như vậy thì vẫn rất ít, lúc bình thường cô đều cho rằng Lục Dĩ Hoài là hồng thủy mãnh thú.

Trong nháy mắt Ngu Trà nghĩ đến rất nhiều thứ, lúc bình tĩnh lại thì đưa tay ra, dịu dàng hỏi: "Cậu muốn uống lắm đúng không?"

Lục Dĩ Hoài: "..."

Anh nghĩ Ngu Trà không phải đồ ngốc nhưng hành động này sao cứ kỳ quái, bình thường thì cô sẽ không nói mấy lời này ra.

Ngu Trà nói: "Rất ngọt."

Lục Dĩ Hoài cầm lấy bình sữa, liếc mắt nhìn cô. Dưới ánh mắt sáng hoắc của Ngu Trà, anh ngậm lấy ống hút rồi sau đó hút một hớp.

Dường như là hoàn toàn không ý thức được ống hút đã bị Ngu Trà uống qua.

Lúc Ngu Trà lấy lại thì còn có chút xoắn xuýt, đợi thêm một lát sẽ không xoắn xuýt nữa, nhưng trước đây chưa từng có như vậy.

Đời trước cô và Lục Dĩ Hoài ăn chung ở chung, chỉ uống một ngụm sữa mà thôi căn bản sẽ không tính là cái gì. Xem như Lục Dĩ Hoài không để trong lòng nhưng nếu như cô để ý thì có vẻ đó là một vấn đề lớn.

Ngu Trà còn nhớ cảnh tượng lần đầu cô ăn cơm với Lục Dĩ Hoài.

Lúc đó cô đến nhà họ Lục không bao lâu, một lòng cảm thấy Lục Dĩ Hoài là người tàn bạo. Mỗi lần mẹ Vương gọi cô xuống lầu ăn cơm thì cô sẽ không ăn mà chạy trốn ở trong phòng.

Không bao lâu sau, lúc giữa trưa, Lục Dĩ Hoài trực tiếp cho người mở cửa, siết cô lại mang cô đi xuống lầu.

Thức ăn đẹp mắt được bày biện ở trên bàn, nhưng lúc đó Ngu Trà không hề có hứng thú ăn, mà mẹ Vương đã sớm đi ra phòng khách.

Cô còn nhớ ánh mắt Lục Dĩ Hoài nhìn cô lúc đó, chỉ là cô không hiểu là nó có ý gì.

Giọng nói Lục Dĩ Hoài không có gì chấp trù, "Không ăn thì tôi sẽ đút cho cậu ăn."

Ngu Trà nghe anh nói như vậy thì nom nớp lo sợ ăn một chút, lúc sau không muốn ăn nữa liền hoảng hốt ngồi yên một chỗ.

Mà Lục Dĩ Hoài lại như một bảo mẫu, lau miệng cho cô rồi sau đó dắt cô ra ngoài tản bộ, cuối cùng mới lên lầu.

Đêm hôm đó, ngu trà đang ngủ ở trong phòng.

Cô không có ngủ say nên nghe được âm thanh cửa phòng bị mở ra. Sau đó Lục Dĩ Hoài xuất hiện ở bên giường, cô có thể cảm giác được là anh đang nhìn cô.

Cuối cùng Lục Dĩ Hoài có nói một câu nhưng cô không nghe rõ, chỉ nghe được vài chữ "đợi" "khi nào" rồi sau đó nhận được một nụ hôn trên trán.

Sau đó Ngu Trà đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô còn hoài nghi chuyện này nhưng Lục Dĩ Hoài một chút cũng không có dáng vẻ từng làm việc này, nên cô cảm thấy có thể là do cô đã nghe lầm. Bởi vậy, cô mới càng cảm thấy Lục Dĩ Hoài là một người biến thái.

Bây giờ nghĩ lại, Ngu Trà còn chưa xác định được.

Rốt cuộc là cô có nhớ nhầm chuyện này hay không.

Cô uống xong ngụm sữa cuối cùng thì xe cũng đã đến nhà họ Lục. Từ đại trạch đến nhà nhỏ đều phải tự đi bộ, thỉnh thoảng hai người nói mấy câu nên không khí vô cùng hài hoà.

"Chuyện xảy ra ở trường hôm nay cậu có biết không?" Tâm trạng ngu trà không tệ, cô nói: "Trần Kinh Vân đã quay lại trường."

Lục Dĩ Hoài nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Bạn nữ tôi hôm qua?"

Ngu Trà gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là cậu ấy. Cậu ấy bị mấy bạn nam trong trường bạo lực, hôm nay đến trường liền đến xem lại theo dõi."

Nếu như đời trước cô quyết đoán như thế thì e là cuối cùng sẽ không có kết quả như vậy.

Lục Dĩ Hoài thấy tâm trạng của cô đột nhiên chùng xuống, hỏi: "Sao vậy?"

Ngu Trà lắc đầu, tìm có nói: "Không sao, nghĩ đến hai ngày thi nên có chút lo lắng."

Lục Dĩ Hoài nghĩ thầm anh là quý mới tin chuyện này.

Vừa mới đến cửa nhà, mẹ Vương đã nghênh đón, "Thiếu gia, tiểu thư đã về rồi. Đúng rồi, hôm nay phu nhân nói đến đại trạch ăn cơm, tiên sinh đã về."

Lục Dĩ Hoài gật đầu: "Con biết rồi."

Từ khi anh xảy ra chuyện thì rất ít khi ăn cơm ở đại trạch, trước kia là vì không ổn định được tâm trạng của mình, không muốn đối mặt với người nhà. Sau đó cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi nên ăn ở nhà nhỏ cũng tương đối dễ dàng.

Dù sao cũng là người nhà, đã lâu không ăn cơm cùng nhau, lại còn để cho ba mẹ lo lắng như vậy thì đích thật là anh không đúng.

Mẹ Vương vui mừng đáp, quay lại nhà bếp liền lén lút gọi cho Giang Nguyệt Tinh: "... Đúng đúng, thiếu gia đồng ý rồi! Tôi thấy dường như tâm trạng của thiếu gia rất tốt, cũng không có vấn đề gì."

"Cây thì tốt." Giang Nguyệt Tinh thờ ra một hơi.

Mẹ Vương chần chừ hỏi: "Vậy Ngu Trà tiểu thư thì sao ạ?"

Bây giờ mà nói thì thân phận của Ngu Trà ở nhà họ Lục vẫn còn có chút xấu hổ. Bên ngoài, người nhà họ Lục đối xử với cô rất khách sáo nhưng loại họp mặt gia đình này thì không nhất định có thể đi cùng được.

Giang Nguyệt Tinh suy nghĩ một chút, "Để con bé đến đây đi."

Vừa lúc có thể xem thử con bé và con trai ở chung thế nào.

Khoảng thời gian này bà đều thông qua miệng người khác mới biết được chuyện của Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài, chưa có từng tận mắt thấy được.

Nửa giờ sau, Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài cùng đi đến đại trạch.

Đại trạch và nhà nhỏ không giống nhau, tổng cộng có mấy tầng lớn nhỏ chiếm diện tích rất lớn. Dù sao thì nhà họ Lục làm bất động sản cho nên tất nhiên nhà mình sẽ hết sức xuất sắc.

Có điều Ngu Trà đến đại trạch cũng có mấy lần, là ở đời trước.

Đời trước sau khi Giang Nguyệt Tinh biết chuyện cô chạy trốn nên cực kỳ tức giận, bảo mẹ Vương cho người đưa cô đến đại trạch.

Vì thế Ngu Trà vẫn còn có chút sợ hãi khi đối mặt với Giang Nguyệt Tinh.

Nhưng mà lần bị đưa đến đó, chưa nói được mấy câu thì Lục Dĩ Hoài liền đến, âm ỉ với Giang Nguyệt Tinh một trận rồi sau đó mang cô về nhà nhỏ.

Khi đó Ngu Trà rất cẩn thận, biết nguyên nhân là vì cô nên chủ động nói: "Cậu không cần bởi vì tôi mà cãi nhau với mẹ cậu."

Giọng nói của Lục Dĩ Hoài lạnh lẽo như con người của anh, "Cậu là của tôi."

Ngu Trà bị câu nói này làm cho tức giận.

Lại nói thêm, đời trước cô thật sự rất dễ tức giận. Ngu Trà cảm thấy mình có phải là bị trúng huyết rồi không, nhưng bây giờ cô thấy những chuyện đó đã không quan trọng nữa rồi.

"Phu nhân, thiếu gia và Ngu Trà tiểu thư đến rồi ạ."

Lục Dĩ Hoài gọi: "Mẹ."

Ngu Trà cũng gọi theo: "Dì Giang."

"Nhanh đến đây đi, hôm nay làm rất nhiều món ăn." Giang Nguyệt Tinh nói với người làm: "Gọi tiên sinh xuống đi, có thể dọn thức ăn lên được rồi."

Kỳ thật đêm nay bọn họ đã ăn lẩu no rồi nhưng ít nhất vẫn phải ăn hai chén, nếu không thì nhất định sẽ không tốt.

Ba của Lục Dĩ Hoài tên là Lục Thành Học, năm nay mới bốn mươi lăm tuổi, nhìn còn rất trẻ. Bởi vì khi xưa ông kết hôn sớm, lúc sinh Lục Dĩ Hoài thì cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Tướng mạo của hai vợ chồng đều rất tốt vì thế con trai của bọn họ cũng vô cùng xuất sắc, chỉ cần gương mặt thôi đã đủ quăng người khác mấy con phỏ rồi.

Ngu Trà nghe một nhà ba người bọn họ nói chuyện, không xen vào. Thỉnh thoảng ăn một chút vì thức ăn thật ngon, hơn nữa cách lúc ăn lẩu đã qua rất lâu, thời gian đến bữa khuya cũng không còn nhiều.

Đúng lúc này, đột nhiên Giang Nguyệt Tinh hỏi: "Trà Trà sống ở đây thế nào?"

Ngu Trà đáp lại: "Rất tốt ạ, mẹ Vương và mọi người đều rất chăm sóc con."

Thấy tính tình của cô rất giống với lần đầu bà nhìn thấy, Giang Nguyệt Tinh âm thầm thoả mãn, quả nhiên con trai của bà không chọn nhầm người.

Nếu như ở đây là Ngu Minh Nhã thì không chắc bây giờ đã thành cái dạng gì.

Trong giới thượng lưu cũng không có gì là bí mật, Ngu Minh Nhã lại còn vào giới giải trí, gây ra chuyện trên mạng như thế thì người khác không thể không chú ý đến.

Lúc trước hẳn là sẽ có người suy tính để cho cô ta làm con dâu nhưng bây giờ căn bản sẽ không có, trừ khi là xuất hiện khả năng khác.

Giang Nguyệt Tinh nói: "Vậy thì tốt."

Sau khi com nước xong Ngu Trà muốn trở về cùng với Lục Dĩ Hoài, nhưng Giang Nguyệt Tinh lại dịu dàng nói: "Dĩ Hoài, để mẹ nói riêng với Trà Trà hai câu."

Gương mặt Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích, "Có cái gì mà con không thể nghe."

"..." Giang Nguyệt Tinh không nghĩ đến anh sẽ hỏi như vậy, thẳng thắn nói: "Đề tài của phụ nữ mà con cũng phải tham gia à?"

Lục Thành Học điều tiết lại không khí: "Dĩ Hoài, con theo ba đến thư phòng."

Lục Dĩ Hoài liếc mắt nhìn Ngu Trà rồi sau đó mới đi theo ông.

Sau khi hai người họ đi khỏi, Giang Nguyệt Tinh mới nói với Ngu Trà, "Khoảng thời gian này Dĩ Hoài khôi phục rất tốt, di biết con cũng cực, muốn cái gì thì cứ nói với mẹ Vương, không cần lo lắng."

Ngu Trà nói: "Con biết ạ, di Giang di yên tâm đi."

"Trà Trà, lúc con mới đến nhà họ Lục, di đã từng nói với con mấy câu con còn nhớ không?" Giang Nguyệt Tinh đổi đề tài.

Ngu Trà khẽ mỉm cười, "Nhớ ạ."

Giang Nguyệt Tinh rất hài lòng với dáng vẻ vinh nhục không kinh của cô, "Bây giờ Dĩ Hoài đang ở giai đoạn mấu chốt, di không hi vọng sẽ có chuyện gì ảnh hưởng đến nó, con với nó học cùng trường với nhau nên con chú ý một chút. Sau này... có chuyện gì nguy hiểm đừng để cho Dĩ Hoài làm, có chút tình huống di không muốn nó xuất hiện thêm lần thứ hai."

Bà ấy đang ám chỉ cái gì, không cần nói cũng biết được.

Ngu Trà mỉm môi, "Con biết ạ."

Trên lầu, trong thư phòng.

"... Hai ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của lão gia tử, con cũng nên đi." Lục Thành Học nói: "Đến lúc đó tiệc rượu sẽ có không ít người, ba tin con sẽ xử lý tốt."

Khoé môi của Lục Dĩ Hoài hơi cong lên, "Tất nhiên rồi."

Không xuất hiện trong một thời gian dài, e là cũng có người cho anh vào quên lãng, đây hẳn là thời điểm để ra ngoài.

Lục Thành Học yên tâm, lại dặn dò: "Ba đã hỏi bác sĩ Khương, một thời gian nữa là có thể đi được, trong thời gian này con cũng không nên lơ là."

Đưa con trai duy nhất của mình thì đương nhiên phải để trong lòng.

Lục Dĩ Hoài vâng một tiếng: "Không có chuyện gì nữa thì con về đây, bài tập còn chưa làm nữa."

Lúc Lục Thành Học còn muốn nói gì nữa thì Lục Dĩ Hoài đã đẩy xe lăn ra khỏi thư phòng, lại còn tốt bụng đóng cửa lại cho ông.

Lục Thành Học: "..."

Mà ở dưới lầu, khi Giang Nguyệt Tinh đang chuẩn bị mua vài thứ cho Ngu Trà thì đột nhiên nghe được giọng nói của Lục Dĩ Hoài -----

"Mẹ, bọn con về đây."

Giang Nguyệt Tinh đang nói nửa chừng, "Được rồi, không nói nữa."

Lục Dĩ Hoài làm lơ về mặt buồn bực của bà, đi ngang qua Ngu Trà rồi nói: "Đợi cái gì nữa, về thôi."

Ngu Trà à một tiếng.

Giang Nguyệt Tinh nghĩ thầm bây giờ con trai đã nói nhiều hơn trước rất nhiều.

Ban đêm, Ngu Trà đọc tiểu thuyết tiếng Anh một chút rồi lại lên mạng tìm hiểu chuyện của Ngu Minh Nhã. Trong thời gian ngắn việc này vẫn chưa được nóng lên nhưng lại cách đầu bảng không xa. Sau đó cô mới đặt đi động xuống chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Đúng lúc này mẹ Vương gõ cửa đi vào, thấp giọng nói: "Trà Trà tiểu thư, tối nay thiếu gia còn chưa uống thuốc."

Ngu Trà sững sốt một chút, vì bây giờ đã hơn mười một giờ, "Đưa cho con đi, con đi đưa."

Mẹ Vương đưa đồ cho cô xong rồi đi xuống lầu.

Ngu Trà gõ cửa, bên trong lại không có âm thanh. Đợi một lát rồi mới đẩy cửa ra, trong phòng tối om yên tĩnh đến mức một chút âm thanh cũng không có.

Chẳng lẽ không có trong phòng?

Ngu Trà đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe nhà vệ sinh truyền đến một âm thanh yếu ớt, nhìn thoáng qua tựa như là ảo giác.

Cô nhanh tay mở một bóng đèn nhỏ, bỏ nước và thuốc xuống rồi đi đến nhà vệ sinh kia, sau đó thấy được một hình ảnh làm cho người phải giật mình.

Lục Dĩ Hoài đứng ở bên cạnh bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh, hơi khom người tựa vào bồn, dường như là đang giảm bớt áp lực ở trên đùi.

Nhà vệ sinh không có bật đèn, chỉ có ánh đèn yếu ớt trong phòng chiếu qua chiếu lên một bên mặt của anh, vẻ mặt lạnh lẽo khiến người ta phải dừng lại.

"Đi ra ngoài!"

Lục Dĩ Hoài khàn giọng, nghiêng răng nhin đau.

Anh mặc đồ ngủ đi chân trần, mà xe lăn lại để ở cạnh bàn trong phòng, nói cách khác là tự đi đến nhà vệ sinh.

Tuy chỉ là một khoảng cách ngắn.

Ngu Trà giật mình ngậy người rồi sau đó vội vàng phản ứng lại, chạy đến đỡ anh: "Tôi... tôi đến đưa thuốc cho cậu."

Đã rất lâu không có đứng thẳng người, lần đầu tiên Lục Dĩ Hoài tốn rất nhiều sức, trên đùi lại đau, trên trán còn chảy ra một ít mồ hôi lạnh.

Ngu Trà nhìn anh như thế trong lòng lại run sợ, rồi sau đó kéo lấy tay anh.

Lục Dĩ Hoài nghiêm mặt, "Cậu đi ra ngoài."

Anh không muốn để cho cô nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ.

Ngu Trà lập tức từ chối: "Tôi không, bây giờ tôi không thể đi được."

Cô kinh hãi lại không khỏi kinh ngạc, "Lục Dĩ Hoài, cậu có thể đứng lên, chẳng lẽ cậu không vui sao?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Nếu như cậu ra ngoài tôi lại càng vui hơn."

"Không được." Lúc này làm thế nào cô cũng không nghe lời anh mà đỡ anh, "Tôi đỡ cậu về phòng, tôi tin là cậu có thể làm được."

Bây giờ cô đang rất căng thẳng và lo lắng.

Ngu Trà đánh giá cao sức lực của mình, có điều cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ. Bình thường lại không vận động nên căn bản là không có bao nhiêu sức lực.

Lần đầu Lục Dĩ Hoài đứng lên, nhất định phải mượn lực để chống đỡ, vì thế hơn nửa sức lực của anh đều đặt lên người của Ngu Trà.

Song, bọn họ chỉ mới ra khỏi nhà vệ sinh thì ngu trà đã đỡ không nổi nữa, sau đó hai người cùng ngã vào tấm thảm dày trên sàn.

Ban đêm Ngu Trà không có mặc nội y, cô cũng đã quên mất chuyện này, mãi cho đến bây giờ xuất hiện một bất ngờ như thế này ----

Cánh tay của Lục Dĩ Hoài lại nằm ở trên ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngu Trà có thể cảm nhận được thì tất nhiên Lục Dĩ Hoài cũng có thể cảm nhận được, cách một lớp áo ngủ mỏng manh, cảm giác mềm mại dưới cánh tay cực kỳ rõ ràng, trên người thiếu nữ còn mang theo mùi sữa tắm thơm ngát.

"Lục Dĩ Hoài!"

Ngu Trà thấy Lục Dĩ Hoài chậm chạp không phản ứng thì nhanh chóng kêu lên.

Lục Dĩ Hoài làm như không có gì xảy ra lấy tay ra khỏi, nằm dài lên sàn, bình tĩnh nói: "Cậu muốn kêu mẹ Vương lên đây luôn à?"

Đèn quá tối nên Ngu Trà không thấy được mang tai của anh đã bắt đầu ửng đỏ.

Cô ngồi xuống, khuôn mặt có chút đỏ, lại xấu hổ vì việc ngoài ý muốn lúc này, cũng không nên thẳng thừng nói là cậu ép lên ngực của tôi rồi.

Ngu Trà hít sâu mấy cái, đẩy việc này ra khỏi đầu mình, "Cậu nhanh đứng lên đi, nằm dưới sàn là thế nào đây?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Tôi mệt rồi."

Ngu Trà: "..."

Lục Dĩ Hoài không nói dối, tối hôm nay sau khi trở về từ đại trạch thì muốn thử một chút, lúc trước bác sĩ Khương không nói là không thể thử, hơn nữa kết quả kiểm tra từ trước đến nay đều cực kỳ lạc quan.

Trong khoảng thời gian này bắp chân của anh thường hay tê dại, thỉnh thoảng ngồi ở lớp sụt qua bàn cũng sẽ có cảm giác. Tất cả cảm giác đều nói cho anh biết, đây không phải là giả mà thật sự bắp chân của anh có tri giác.

Cho nên lúc tối Lục Dĩ Hoài liền thử tự mình đi đến nhà vệ sinh.

Chỉ là với khoảng cách như thế, anh phải tốn mất nửa giờ đồng hồ, từng bước từng bước đi đến, cả người mệt, trái tim cũng mệt theo.

Lục Dĩ Hoài có thể chịu đựng được, anh biết lần này nhất định phải nhịn xuống.

"Cậu có thể từ từ đi." Ngu Trà tận tình khuyên anh, "Lỡ như tối nay không ai vào, cậu lại, lại.... thì làm sao bây giờ?"

Cô ngồi bên cạnh anh, cúi đầu về phía anh, trên người mặc một cái váy ngủ rộng thùng thình, tóc bị chuyện khi nãy làm cho rối loạn, thoạt nhìn như mới bị người ta chà đạp xong.

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài dần tối đi, "Cậu đang nguyên rủa tôi sao?"

Ngu Trà nói: "Tôi làm gì có. Cậu không ngồi dậy thì tôi cũng chỉ có thể gọi mẹ Vương lên đây, mặc dù trên sàn có trải thảm nhưng không thể nằm được."

Lục Dĩ Hoài đưa tay giữ chặt tay cô, nhiệt độ trên người cô không giống với anh, nóng hầm hập. Có thể là vừa nãy dùng nhiều sức nên trương đương với vận động rồi.

Cơ thể nhỏ bé chỉ cần tùy tiện véo một cái là có thể xuất hiện dấu đỏ.

Lục Dĩ Hoài ngồi dậy, "Được."

Ngu Trà không ngờ lúc này anh lại nghe lời như vậy, nhanh chóng đứng lên dìu anh, "Hôm nay cậu không cần lộn xộn nữa, nằm yên trên giường ngủ đi."

Lục Dĩ Hoài mím môi, hơi hơi cong lên.

Người thiếu nữ không ít nói như ngày thường, giọng nói mềm mại dong dài lẳng nhặng bên tai tựa như là lông chim, từng chút từng chút cào lên đầu quả tim, làm cho người ta cảm thấy ngứa.

Sau khi đến bên giường, Ngu Trà đưa đưa thuốc cho anh, "Uống thuốc đi."

Lục Dĩ Hoài nói: "Không có sức."

Ngu Trà: "..."

Cô nghi ngờ quan sát người thiếu niên đang ngồi trên giường kia, thấy anh đã rất mệt mỏi nên mới không tiếp tục hoài nghi nữa, "Cậu há miệng, tôi mớm cho cậu uống."

Đương nhiên là mớm một cách rất bình thường.

Ngu Trà cầm chén nước đưa cho anh uống, lúc đôi môi đụng vào mép chén suýt chút nữa cô vì run tay mà vương vãi nước lên chần. Trong phòng đã mở điều hoà, cảm giác thật lạnh và thoải mái.

Đợi làm xong tất cả, cô mới nở nụ cười: "Ngủ ngon."

Lục Dĩ Hoài bình tĩnh nhìn cô.

"Ngủ ngon."

Ngày hôm sau, Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài cùng nhau đi đến trường học. Anh vẫn ngồi xe lăn, giống như là tối hôm qua chưa từng có sự kiện kia.

Ngu Trà cũng không có hỏi.

Nếu có thể đứng được một chút, vậy thì sớm muộn gì sẽ có thể đứng được, đời này và đời trước đã hoàn toàn khác nhau.

Lúc đi vào trường, vừa lúc Ngu Minh Nhã cũng đang đi vào.

Nhìn thấy Ngu Trà sắc mặt hồng hào đi bên cạnh Lục Dĩ Hoài, đáng vẻ nói cười vui vẻ thì cô ta liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Chuyện hôm qua trên Tieba của trường đã truyền đi khắp nơi, cô ta dùng mấy tài khoản phụ thay phiên nhau đáp lại, dù sao thì đoạn ghi âm này không

thể trực tiếp định đoạt cho cái chết của cuộc sống của cô ta.

Chỉ là vốn dĩ có rất nhiều người qua đường thay đổi suy nghĩ mà thôi.

Ngu Minh Nhã nhìn bóng lưng của Lục Dĩ Hoài và Ngu Trà ở phía trước, môi đã cắn thành màu trắng, cô ta phải tìm cơ hội để khôi phục lại hình tượng của mình một lần nữa mới được.

Hiện tại, trí nhớ của mọi người cũng không nhớ lâu như vậy, một chuyện rất nhanh có thể bị lãng quên, đến lúc đó cô ta sẽ lại là nữ thần hoàn mỹ của Nhất Trung ở Ninh Thành.

Rất nhanh sẽ có thể.

Lúc thầy cô đang giảng bài, Trương Tuyết hỏi Ngu Minh Nhã: "Minh Nhã, cậu biết tiệc mừng thọ lần này của ông nội Lục Dĩ Hoài không? Nghe nói lần này Đường Hiểu Thanh không thể đi được."

Ngu Minh Nhã hỏi: "Đường Hiểu Thanh sao vậy?"

"Tớ nghe cậu ta gọi điện thoại nói chuyện với người nhà nên mới biết được." Trương Tuyết nháy mắt, "Tớ đã nói với cậu, là nhà họ Lục thẳng thừng chỉ đích danh không cho cậu ta đi, cho nên cậu ta không có cơ hội rồi."

Ngu Minh Nhã lắp bắp kinh hãi.

Có thể làm cho nhà họ Lục chỉ đích danh không thích, Đường Hiểu Thanh đã làm ra chuyện gì?

Cô ta nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, rất nhiều người chính tai nghe được Đường Hiểu Thanh nói với Lục Dĩ Hoài mấy câu nói kia, bị nhà họ Lục biết được cũng là chuyện bình thường.

Cái chết không đối diện với mình là được, Ngu Minh Nhã cảm thấy cuối cùng thì trong thời gian này cũng đã có một chuyện khiến cho cô ta thoải mái.

Cô ta nói: "Đường Hiểu Thanh không đi được là do tự cậu ta làm ra chuyện quá đáng, e là bây giờ đang tức giận muốn chết rồi."

Lương Trình Trình mới ở bên ngoài trở về, nghe nói như thế thì lập tức đáp trả lại cô ta: "O, đang nói Đường Hiểu Thanh đấy à?"

Ngu Minh Nhã lập tức lạnh mặt, không thêm phản ứng với cô ấy.

Lương Trình Trình híp mắt, suy đoán từ nãy đến giờ bọn họ đang thảo luận cái gì.

Tin tức tiệc mừng thọ của lão gia nhà họ Lục đã được tung ra, không ít người sẽ tham gia. Có mấy người ở Nhất Trung Ninh Thành cũng là nhà có điều kiện, có thể đi được, không biết thì liền hỏi thăm được tin tức.

Gia cảnh của Lương Trình Trình cũng không khác với Ngu Minh Nhã là bao, do đó cũng biết việc này, hơn nữa tối hôm qua còn biết được lần này có rất nhiều tiểu bối (*) cũng có thể đi.

(*) Người vai dưới.

"Ngu Minh Nhã, em gái cậu ở nhà họ Lục, hẳn là cậu sẽ nhận được thư mời đúng không?" Cô ấy nở một nụ cười không có ý tốt.

Ngu Minh Nhã nói: "Cái này không có liên quan gì đến cậu."

Lương Trình Trình cười khê, "Sao lại không liên quan, mọi người đều là bạn cùng lớp với nhau mà, hi vọng hai ngày nữa có thể gặp được cậu ở tiệc mừng thọ của Lục lão gia nha."

Cô ấy cười thành tiếng rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Ngu Minh Nhã sững sốt một lát rồi mới hiểu cô ấy nói vậy là có ý gì, ngay lập tức trong lòng dâng lên một luồng lửa giận không tên.

Đến Lương Trình Trình còn được đi tiệc mừng thọ.

Ngu Minh Nhã còn chưa nghe ba mẹ nhắc đến, bởi vậy trong lòng không khỏi có chút hoang mang. Nếu như tiệc mừng thọ này cô ta không đi được thì tất nhiên địa vị trong giới sẽ tuột dốc không phanh.

Cô ta phải đi.

Lúc ăn trưa, Ngu Trà nhìn thấy Ngu Minh Nhã đi cùng bọn chị em đến nhà ăn, thỉnh thoảng đại tiểu thư đến nhà ăn ăn cũng là vì hình tượng.

Chỉ là hôm qua xảy ra chuyện như vậy, ánh mắt mọi người đều đặt lên người cô ta. Nhưng Ngu Minh Nhã vẫn làm như bình thường, đôi khi sẽ để lộ ra một nụ cười dịu dàng.

"Nhìn cậu ta không giống với lời đồn đại tí nào."

"Có thể đoạn ghi âm là giả không?"

"Hoặc là giả, hoặc là giả vờ, hai chọn một thôi, khả năng sẽ không nằm ngoài hai cái đó."

"Định lực tốt thật, nếu như là tớ thì có thể hôm nay tớ sẽ không đến trường, Ngu Minh Nhã cũng thật lợi hại."

"..."

Ngu Trà tìm một cái bàn trống.

Lâm Thu Thu cũng thấy được Ngu Minh Nhã, nhiều chuyện nói: "Cậu biết hôm nay Lương Trình Trình và Ngu Minh Nhã lại cãi nhau không?"

Không ít người ở lớp bây thấy được việc này, do đó rất dễ truyền ra ngoài. Hơn nữa Lương Trình Trình và Ngu Minh Nhã luôn không hợp nhau, ai cũng đều biết.

"Bọn họ cãi nhau là về tiệc mừng thọ của Lục lão gia." Lâm Thu Thu nói: "Tiệc mừng thọ Lục lão gia sắp được tổ chức rồi phải không?"

Ngu Trà gật đầu, "Ừ, là buổi tối ba ngày sau."

Lâm Thu Thu nói: "Chẳng trách, ý của Lương Trình Trình là cậu ấy có thể đi, ché giấu Ngu Minh Nhã không đi được, sau đó sắc mặt Ngu Minh Nhã liền khó xem. Đúng rồi, lần này Đường Hiểu Thanh cũng không được đi."

Ngu Trà hơi kinh ngạc, "Không được đi?"

Lâm Thu Thu đưa đoạn nói chuyện trong nhóm cho cô xem, "cậu xem, đây là một bạn học lớp bây nói, lúc trương tuyết và ngu minh nhã nói chuyện với nhau thì cậu ấy vừa vắn nghe được, nói là nhà họ lục chỉ đích danh không cho Đường Hiểu Thanh đi."

Ngu Trà thấy mấy lời nói này, trong lòng cảm thấy rất đúng.

Lúc ấy cô cũng có mặt, nếu như là cô thì cô cũng sẽ không để Đường Hiểu Thanh đi. Ché giấu cháu trai của mình, sao Lục lão gia có thể để cho cô ta đi."

Lâm Thu Thu tò mò hỏi: "Đúng rồi, tiệc mừng này cậu đi không?"

Ngu Trà nói: "Tớ không biết."

Đời trước cô có đi, là bị Lục Dĩ Hoài cưỡng ché mang đi, nhưng không biết đời này cô sẽ đi hay không.

"Tớ đoán với tính cách của Ngu Minh Nhã, cậu ta bị Lương Trình Trình đâm một nhát như thế thì tuyệt đối sẽ muốn đi, hơn nữa còn muốn hạ thấp Lương Trình Trình xuống."

Lâm Thu Thu suy đoán nói: "Chắc chắn cậu ta sẽ không từ bỏ cơ hội này."

Toàn bộ giới thượng lưu ở Ninh Thành sẽ có mặt ở tiệc mừng thọ của Lục lão gia, sao Ngu Minh Nhã có khả năng bỏ qua loại cơ hội có thể khoe khoang này được.

Ngu Trà tỉ mỉ quan sát Lâm Thu Thu, nói: "Thu Thu, có phải là cậu quá chú ý Ngu Minh Nhã rồi không?"

Lâm Thu Thu bĩu môi nói: "Này không phải do cậu ta mê hoặc lòng người quá nhiều sao, mỗi ngày tin tức trong trường nhiều đến thế, hơn một nửa đều là của cậu ta."

Ngu Trà nghĩ thầm cậu ấy nói vậy cũng đúng.

Ngu Minh Nhã là nhân vật nổi tiếng của Nhất Trung, đặc biệt là sự kiện đứng đầu hai ngày nay nên càng là nhân vật được mọi người quan tâm nhất, người không quen biết đều sẽ biết cô ta.

Sau khi ra khỏi nhà ăn thì cả người Ngu Minh Nhã đều buông lỏng.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm đến vậy, cô ta phải giả vờ dịu dàng, nhưng lại không giống ngày thường chút nào. Đều là do Trần Kinh Vân, nếu như còn ở bệnh viện thì nào có xuất hiện tình huống thế này.

May là bài đăng trên Tieba rất nhanh bị báo cáo nên xoá đi, bây giờ xem như quá khứ đen tối của cô ta đã không còn nữa.

Ngu Minh Nhã nghịch tóc rồi sau đó quay về trạng thái ban đầu.

Cô ta ngâm nga hát, tìm một chỗ gọi điện thoại về nhà: "Mẹ, là con. Tiệc mừng thọ của Lục lão gia nhà chúng ta có nhận được thư mời không?"

Trần Mẫn Quyên nói: "Có, một cái."

Là tối hôm qua nhận được, vốn bà ta đang sợ vì chuyện của Ngu Trà có thể sẽ không nhận được, không ngờ lại nhận được, vì thế mới thờ phào nhẹ nhõm.

Ngay lập tức, Ngu Minh Nhã nhẹ nhõm đi, nghe giọng điệu của Lương Trình Trình cô ta còn tưởng rằng nhà cô ta sẽ không được đi, thì ra vẫn có thể, nhà cô ta sao có thể không thể không đi.

"Vậy hai ngày nay con phải chuẩn bị lễ phục rồi." Cô ta cất cao giọng nói, "Mẹ, mẹ giúp con đi, gần đây con ----"

"Minh Nhã."

Đột nhiên Trần Mẫn Quyên lên tiếng.

Ngư Minh Nhã hỏi: "Sao vậy ạ."

Trần Mẫn Quyên có chút khó nói: "Minh Nhã, mẹ xem thư mời, thư mời lần này không có tên của con..."

Cho nên con bé không thể đi.

Ngư Minh Nhã cảm di động sững sờ tại chỗ, cả nửa ngày mới nghe được giọng nói của mình, hỏi: "Sao có thể? Con không thể đi?"

Tiệc mừng thọ lần này có rất nhiều người sẽ đi, lại còn có rất nhiều con nhà giàu. Nếu như cô ta không thể đi thì sau này làm sao có thể dung nhập vào cái giới này.

Cô ta tự mình chen vào cũng đã rất mệt và khó khăn.

Trần Mẫn Quyên cũng rất xin lỗi: "Minh Nhã, mẹ cũng mới biết chuyện này, ba con không cho mẹ nói với con, nhưng mẹ nghĩ vẫn nên nói thì hơn, con đợi ở nhà đi, không đi cũng không có chuyện gì."

"Không thể!" Ngư Minh Nhã rống lên.

Cô ta nhanh miệng nói: "Con không thể không đi, mẹ, mẹ phải nghĩ cách, tiệc mừng thọ lần này con phải đi, đi không được con chết cho mẹ xem!"

Nghe được suy nghĩ như thế của con gái, Trần Mẫn Quyên cũng rất sững sờ, "Minh Nhã, con đang nói những nói cuội gì đó, cái gì mà chết với không chết?!"

Không có tên trong thư mời, cô ta có thể làm sao?

Ngư Minh Nhã bấm lòng bàn tay, nói từng câu từng chữ: "Con mặc kệ, tiệc mừng thọ này không đi được, sau đó người khác sẽ biết rồi nhà ai sẽ muốn cưới con đây?"

Lời này chọc trúng tâm tư của Trần Mẫn Quyên.

Đúng vậy, tiệc mừng thọ của nhà họ Lục còn không đi được thì sau này nhà ai trong giới thượng lưu sẽ suy xét một đứa con dâu như vậy đây.

Trần Mẫn Quyên nói: "Đề mẹ ngắm lại xem."

Ngư Minh Nhã ừm một tiếng, lẳng lặng đợi bà ta trả lời.

Cô ta không ngờ lúc sáng cô ta còn đang cười nhạo Đường Hiểu Thanh không được đi, kết quả bây giờ nhận được tin bản thân mình cũng không được đi.

Một lát sau, đột nhiên Trần Mẫn Quyên nói: "Minh Nhã, mẹ nghĩ ra một cách, nhưng không biết có được hay không."

Ngư Minh Nhã mở to mắt, "Mẹ nói một chút thử xem."

"Không phải Ngu Trà ở cùng Lục Di Hoài sao, hỏi nó một cái thư mời hẳn là không khó." Trần Mẫn Quyên thấp giọng nói: "Tốt xấu gì cũng là người nhà họ Ngu."

Lại là Ngu Trà.

Thiếu chút nữa Trần Mẫn Quyên đã cắn gãy răng, đôi mắt đỏ ngầu, dựa vào gì mà bây giờ cô ta đi dự tiệc mừng thọ còn phải đi cầu xin Ngu Trà.

Tác giả có lời muốn nói: Cầu xin đi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Tiệc mừng thọ của Lục lão gia là ở cuối tuần, hôm nay đã là Thứ Sáu.

Thời gian nghỉ ở Nhất Trung rất bình thường, tới Thứ Sáu không cần học tiết tự học tối, vì thế sau khi tan học ngoại trừ dọn vệ sinh thì còn lại là tự giác ngồi ôn bài, do đó học sinh còn ở lại rất nhiều.

"Hôm nay đến lượt lớp chúng ta quét dọn chỗ phía trước này." Lâm Thu Thu không muốn cho lắm, "Mệt chết đi được."

Phòng học của bọn cô có hình zích-zắc, như là tứ hợp viện, các lớp thay phiên nhau quét dọn mỗi góc vuông. Sau khi quét xong thì Hội Học Sinh sẽ đi kiểm tra, vì thế không được lười biếng.

Khi còn ở nhà họ Ngu, Ngu Trà đã quen với việc quét dọn này, trong trường lại càng đơn giản, chỉ cần quét sạch là được.

Cô cười nói: "Lại bừa bãi nữa là ôm nồi dầu đó."

Suýt nữa Lâm Thu Thu đã đổ mặt, phản bác nói: "Trà Trà, sao cậu lại nói tởm như thế, tởm bừa bãi chỗ nào vậy hả."

Ngu Trà nói: "Được được được, cậu chưa làm gì cả."

Nơi này rộng nên phân cho hai bạn nữ và hai bạn nam quét dọn, vừa vặn mỗi người một góc của hình vuông, khoảng mười phút là có thể dọn dẹp xong, vì thế cũng không quá khó khăn.

"A, kia có phải là chị dâu nhỏ không."

Bọn Tần Du vừa mới ra khỏi lớp thì nhìn thấy bóng dáng một người ở bên ngoài, sau đó lại va vào Tô Ngọc đang cúi đầu chơi trò chơi.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn rồi liền cúi xuống, "Đứng rồi."

"Cậu chỉ biết lo chơi game." Tần Du mắng một câu, thấy Lục Dĩ Hoài nhìn sang nơi đó thì dứt khoát đẩy anh đến hành lang phòng học của lớp ba.

Đều là ở lâu một, rất gần.

Tần Du hô to: "Chị dâu nhỏ!"

Vừa lúc Ngu Trà đang đi đến bên này, ngẩng đầu hỏi: "Sao thế?"

"Không có sao." Tần Du cười hi hi hỏi: "Đứng rồi, tiệc mừng thọ của Lục lão gia chị dâu có đi không?"

Ngu Trà liếc sang Lục Dĩ Hoài rồi nói: "Cũng chưa biết."

Từ trước đến giờ cô không bao giờ nói những chuyện chưa chắc chắn.

Tần Du à một tiếng rồi nhìn sang Lục Dĩ Hoài.

Về mặt Lục Dĩ Hoài vẫn như cũ, nhàn nhạt nói: "Đến lúc đó sẽ biết."

Đương nhiên người chơi thân với anh như Tần Du sẽ hiểu được ý của lời này, khẳng định là sẽ đi, không có gì ngoài ý muốn.

Tần Du chưa kịp mở miệng nói thì đúng lúc có mấy bạn nữ đi ngang qua, "Cậu ấy nhất định sẽ đi tiệc mừng thọ của Lục lão gia nha Tần Du."

"Lục thiếu nhất định sẽ mời cậu ấy đi."

Ngu Trà nhìn hai bạn nữ này một chút, nhận ra là không quen biết. Có thể là từng gặp ở trên đường, cũng không biết là từ đâu chui ra.

Tần Du xoay người, "Tớ thấy các cậu rất tinh mắt."

Hai cô gái không biết Tần Du đang trêu chọc bọn họ, đỏ mặt kéo tay của lẫn nhau, "Cảm ơn đã khích lệ."

"Hai người các cậu là bạn thân hả?" Tần Du kéo dài ngữ điệu, mang theo một chút ý vị, "Vậy nếu tớ muốn hẹn một trong hai người đi chơi thì sao đây?"

Lời này vừa được nói ra, hai cô gái sững sốt một chút, rất nhanh đã buông lỏng tay của đối phương ra, từng người để lộ ra một nụ cười yêu kiều nhu mì.

Với Lục Dĩ Hoài thì các cô không có đủ can đảm nhưng mà Tần Du là người tương đối hấp dẫn, cả lo phát phờ, lúc nào cũng vui vẻ, gia thế lại tốt và tính cách cũng không tồi.

Nếu như có thể làm bạn gái của cậu thì tương đương với bước một chân vào giới này rồi.

Tần Du bị hai chị em hoa plastic(*) này chọc cho cười chết, phù một cái rồi bật cười: "Lật mặt nhanh vậy hả?"

Một trong hai bạn nữ nũng nịu nói: "Tần Du, cậu đang nói cái gì vậy."

Tần Du vẫn cười tủm tỉm nhưng lời nói ra lại rất độc: "Đi nhanh đi, tớ không có một chút hứng thú nào với chị em hoa plastic đâu."

(*) Chị em hoa plastic là ngôn ngữ mạng, hình dung tình bạn giữa người bạn thân với nhau như hoa plastic mãi không héo tàn, nhưng thật ra lại lục đục với nhau, nhìn thân mật khăng khít thế thôi nhưng bên trong lén lút nói trở mặt là trở mặt, là nghĩa xấu, nói tự giễu thì có thể coi là một kiểu châm biếm, nói ngắn gọn thì là kiểu tình chị em như bông hoa nhựa, rất giả nhưng mãi mãi tồn tại. (Nguồn Google)

Lúc này hai cô gái mới nhận ra là mình đang bị trêu, tức giận đến đỏ mặt, nhưng không dám động tay động chân, hung hăng trừng Tần Du mấy cái rồi mới chạy nhanh đi.

Tần Du nghịch nghịch tóc rồi quay mặt về khu đất trống, thờ dãi nói: "Ủây, mị lực này không ai có thể ngăn cản được."

Ngu Trà: "..."

Bị ép nhìn hết toàn bộ quá trình, cô thật sự không có cách nào tường thuật lại hết mấy cái hứng thú kỳ lạ của Tần Du.

Thậm chí đời trước Tần Du đã từng khuyên cô, có điều khi đó cô nghĩ cậu cũng không phải là người tốt, ngược lại còn mắng một trận.

Ngu Trà hỏi: "Các cậu chưa về sao?"

Nói là hỏi nhưng mắt của cô lại đang nhìn Lục Dĩ Hoài.

Tần Du nói: "Chị dâu còn ở đây, sao Lục ca lại có thể đi trước được. Đây đây đây, em gái Ngu Trà, để tớ giúp cậu quét dọn đi."

Cậu chuẩn bị nhảy qua hành lang thì bị Lục Dĩ Hoài kéo lại, cái móng đặt xuống đất, "Đứng cho đang hoàng."

Lâm Thu Thu thấy hành động thất bại này của Tần Du, vừa lòng ôm chồm, đứng cách nơi đó không xa cười ha ha ha.

Tần Du giờ trò đùa thất bại: "..."

Còn có thể làm bạn học hay là không thể đây?

Cậu chỉ sơ sẩy một lần thôi mà.

Ngu Trà cũng không nhịn được cười, "Để tớ tự làm, ai cũng đừng giúp tớ."

Cô quét dọn rất chăm chú, Lục Dĩ Hoài nhìn không chớp mắt rồi sau đó lại lạnh lùng quét mắt sang Tần Du ở bên cạnh.

Tần Du lui về sau một bước, "Tớ đi chơi game đây."

Khu đất trống quét dọn cũng rất nhanh, mấy phút sau Ngu Trà và Lâm Thu Thu đã quay lại lớp học, chuẩn bị đi rửa tay rồi sau đó về nhà.

Nhà vệ sinh nằm ở gần phòng làm việc của thầy cô, cũng chính là ở phía sau phòng học của lớp Một.

Hành lang lớp Bảy.

"Không còn cách nào sao ạ?" Ngu Minh Nhã tái xanh mặt.

"Minh Nhã, không phải là mẹ không giúp con." Trần Mẫn Quyên cũng đang gấp, "Không biết tại sao năm nay lại vậy, nghe nói con gái nhà họ Đường cũng không được đi, hơn nữa là thăng thưởng chỉ đích danh, may là con không có bị gọi tên."

Bây giờ nhà họ Đường đều bị người trong giới chê cười, bà ta có thể đoán được khi ở tiệc mừng thọ e là nhà họ Đường sẽ bị mất mặt.

Ngu Minh Nhã hít sâu một cái, chỗ này cô ta không nhìn thấy được bọn người Lục Dĩ Hoài và Tần Du, chỉ có thể nhìn thấy Ngu Trà đang đứng đó quét rác, trong mắt đều là sự phiền chán.

Sao chuyện nào cũng liên quan đến nó hết vậy?

Lúc Ngu Minh Nhã xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy Ngu Trà đến nhà vệ sinh, thở dài một hơi trong lòng, tình huống lúc này càng ít người thì càng tốt.

"Ngu Trà."

Ngu Trà mới rửa tay xong thì liền nghe được giọng nói của Ngu Minh Nhã ở sau lưng cô, xoay người lại liền thấy ngu minh nhã đang đứng tươi cười ở nơi đó.

Cô hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Ngu Minh Nhã nói: "Muốn gọi em về nhà ăn cơm thôi, nhưng chắc là em sẽ không đồng ý cho nên vẫn là thôi đi."

Ngu Trà không lên tiếng mà chỉ nhìn cô ta.

Lúc này đến tìm cô, làm sao có thể không có chuyện gì mà nói loại chuyện tẻ nhạt này.

Ngu Minh Nhã thấy cô không lên tiếng, khẽ cắn răng, "Tiệc mừng thọ của Lục lão gia, em biết đúng không, em đi thì sẽ không có lễ phục, vì thế chị đã cho người trong nhà làm riêng giúp em một cái rồi."

Cái này Trần Mẫn Quyên đã đồng ý, cũng đã tốn không ít tiền.

Lễ phục của cô ta còn chưa có, thế mà còn phải chuẩn bị cho Ngu Trà, chuyện này nói thế nào cũng khó chịu, dấy lên trong lòng cô ta từng trận từng trận đau.

Ngu Trà đúng thật là bị sự hào phóng này của cô ta làm cho kinh ngạc, nháy mắt hỏi: "Chuẩn bị lễ phục cho tôi? Chị không cần sao?"

Ngày trước Ngu Minh Nhã hận không thể để tất cả quần áo đều là của cô ta, khi đó cô còn ở nhà họ Ngu, quần áo cũng đều là tiền của nhà họ. Tất nhiên cô cũng không có lập trường đi đòi hỏi, do đó cô không có làm ầm ĩ lên mà chỉ yên lặng mặc lại đồ cũ.

Ngu Minh Nhã cười khẽ, đi lên một bước, "Nói thế nào thì em cũng là em gái của chị, chị không thể để cho người ở tiệc mừng thọ xem thường nhà họ Ngu được, tối nay em về nhà với chị xem lễ phục đi."

Một câu cô ta cũng không đề cập đến chuyện thư mời.

Ngu Minh Nhã không phải đồ ngốc, nói thẳng là thư mời thì e là sẽ khiến cho Ngu Trà cảm thấy bất mãn lại bất chệt cô ta. Nếu như vừa ý lễ phục mà còn không giúp thì cô ta không thể nào nói nổi nữa.

Ngu Trà thấy rõ những suy tính trong mắt cô ta.

Mỗi câu đều không rời được tiệc mừng thọ, e là việc này có liên quan đến nó, cô suy nghĩ cặn kẽ thì đột nhiên nghĩ ra một khả năng.

Sau khi Ngu Trà rõ ràng rồi, chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ ngây thơ, nói: "Nhưng tôi đâu có nói là tôi sẽ đi tiệc mừng thọ đâu."

"Cái gì?" Ngu Minh Nhã bật thốt lên.

Quả nhiên, Ngu Trà đoán không sai.

Kích động như thế, hẳn là giống với Đường Hiểu Thanh không được đi tiệc mừng thọ nên mới ra tay từ chỗ của cô, ngoài chuyện này ra thì cô không biết có chuyện gì mới đáng giá để chị ta đối xử tốt với cô.

Ngu Trà giương mắt, khoé môi hơi nhếch lên nhưng khi nói thì ngữ điệu lại lộ ra vẻ buồn phiền: "Chị, tôi cũng rất khổ sở, nhà họ Lục chưa nói cho tôi đi nên e là lễ phục này không mặc được nữa rồi."

Ngu Minh Nhã căn bản không hề nghĩ đến khả năng này, "Sao mày lại không đi được, không phải mày ở cùng với Lục Dĩ Hoài à? Lễ nào mày chọc cho cậu ta không vui rồi?"

Nghĩ đến nghĩ lui thì cũng là khả năng này.

Hẳn là đã làm cho nhà họ Lục chán ghét rồi, nếu không thì sao người cháu Lục Dĩ Hoài có mặt mà người được chọn lại không thể đi.

Ngu Trà nói: "Không biết."

Ngu Minh Nhã cực kỳ tức giận, không nhìn ra được vẻ mặt của Ngu Trà, có chút muốn nổ cả phổi: "Nói như vậy là mày cũng không nhận được thư mời sao?"

Ngu Trà mở to mắt, "Sao tôi lại có thư mời được chứ?"

Dường như cô đã hiểu được cái gì, "Chị à, lễ nào chị không có thư mời sao? Vậy chẳng phải là chị không được đi tiệc mừng thọ rồi hả? Bây giờ chị muốn nhờ vả tôi đúng không?"

"..." Ngu Minh Nhã bị lời này của cô làm cho tức giận đến đỏ mặt, "Năm mơ đi, mày thật vô dụng, ở nhà họ Lục lâu như vậy mà tiệc mừng thọ còn không đi được."

Cô ta muốn xoay người đi khỏi.

Ngu Trà ở phía sau không sợ chết mà châm thêm lửa: "Chị à, chị nói may lẽ phục cho tôi đúng không? Chị đừng quên đó!"

Ngu Minh Nhã cũng không quay đầu lại: "Không có lẽ phục!"

Đến thư mời còn không lấy được thì còn muốn lẽ phục cái gì, năm mơ đi.

Nhìn bóng dáng cô ta biến mất trên hành lang, rốt cuộc Ngu Trà không nhịn được cười, cô không ngờ ngu minh nhã lại còn chuẩn bị đến đây mua chuộc bản thân cô.

Thật buồn cười.

Buổi tối lúc trên đường về, Ngu Trà kể lại việc này, tò mò hỏi: "Ngu Minh Nhã và Đường Hiểu Thanh không có thư mời hả?"

Chú Trần ở phía trước cái gì cũng không nghe được.

Lục Dĩ Hoài vẫn không lên tiếng, quay sang nhìn cô, "Đường Hiểu Thanh là ai?"

Anh hơi hốt, giọng điệu lại nhạt nhẽo giống như là đang hỏi một chuyện rất đơn giản, làm cho Ngu Trà có chút không rõ anh đang thật sự không biết hay là giả vờ không biết.

Ngu Trà suy nghĩ một lát rồi nói, "Là hoa khôi của khối 12 chúng ta."

Cũng không thể nói là cô gái đã chế giễu Lục Dĩ Hoài lúc trước được.

"À." Lục Dĩ Hoài mặt lạnh, "Không quen biết."

Ngu Trà lại có chút hiếu kỳ, "Không phải bọn con trai các cậu đều luôn lén lút bàn tán về các bạn nữ xinh đẹp sao? Tần Du biết rất rõ các bạn nữ xinh đẹp của trường chúng ta đó thôi."

Lục Dĩ Hoài nói: "Đó là cậu ta."

Ngu Trà thấy mình hợp ý với anh nên hứng thú hỏi: "Nghe bọn họ nói, Tần Du thay bạn gái như thay áo, mà gần đây lại trở nên yên lặng rồi, đây là thật hả?"

Dạo này lá gan của cô đã lớn lên rất nhiều.

Lục Dĩ Hoài liếc cô một cái, "Cậu có hứng thú với cậu ta?"

"Đúng vậy." Ngu Trà không thấy câu trả lời này có vấn đề, nói: "Chỉ là tôi thấy nghe đồn có thể không thật lắm, có lẽ bây giờ cậu ấy chưa quen bạn gái mới mới là sự thật."

Thiếu nữ nhiều chuyện Lâm Thu Thu cũng nghe nói như vậy, kỳ thật cô vẫn muốn biết là có thật hay không, đời trước thì cô lại không rõ lắm.

Lục Dĩ Hoài nhăn mày, giọng nói mang theo chút lạnh: "Cậu tò mò thì tự mình đi hỏi cậu ta đi."

Ngu Trà à lên một tiếng.

Lúc cô quay đầu lại, đột nhiên Lục Dĩ Hoài đưa tay ra ấn mặt cô về lại phía mình, gần nhau đến mức không có khoảng cách.

Ngu Trà nhìn thấy con ngươi đen láy trong đôi mắt anh, dường như bên trong ẩn chứa một cảm xúc nào đó, không như sự bình tĩnh hiện trên nét mặt anh.

Nhiếp người và rung động.

Cô nghe được anh nói: "Cậu đi hỏi thử xem."

Lời của Edit: Tần Du sắp được gặp người trong lòng mình và chân của Lục Lục cũng sắp khỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Ngu ý là, nếu đi thì chết chắc.

Ngu Trà biết rất rõ tính khí của Lục Dĩ Hoài, cô chớp mắt mấy cái, lông mi dài quét lên mặt của Lục Dĩ Hoài, "Tôi đâu có đi."

Cô cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, không phải là muốn liên quan đến **(*) của người khác, cô và Tần Du không có thân quen đến như vậy.

(*)Bản Raw cũng là hai ký tự này nha. Vì không rõ là gì nên mình để theo gốc nhé.

"Không có thì tốt." Lục Dĩ Hoài lui về sau.

Chiếc xe rộng rãi bởi vì chuyện này mà trở nên hơi chật chội, lại nhiễm phải một tầng không khí khác.

Chú Trần ngồi ở ghế lái nghe được rõ ràng, chỉ là làm bản thân không nghe thấy, vì ông sẽ không báo cáo chuyện này cho Giang Nguyệt Tinh.

Có điều ông vẫn cảm thấy buồn cười với tính khí này của thiếu gia nhà mình, vừa nãy còn nói để Ngu Trà tiểu thư đi hỏi, ai dè chưa đến một phút liền đổi ý, trở mặt nhanh như kinh kịch vậy.

Thật là trẻ con.

Cả ngày thứ bảy, Ngu Trà lại đi chụp ảnh cho bộ sưu tập mới của Thượng Từ Từ.

Sau khi lần trước đạt được thành công to lớn, ngay lập tức cửa hàng của Thượng Từ Từ nhận được rất nhiều sự quan tâm, quần áo vừa ra mắt thì đã có rất nhiều người đến cọc tiền.

Vừa hay Ngu Trà rảnh rỗi nên liền đi làm mẫu.

Lần này không có gặp Ngu Minh Nhã và cũng không có xuất hiện việc quần áo bị cắt xén, cô còn nắm giữ đoạn video Ngu Minh Nhã cắt quần áo trong tay, đợi sau này lại công bố.

Lần trước người trong nhà Ngu Minh Nhã đã giải quyết việc này, lén lút thoả hiệp bằng tiền. Hơn nữa việc này không lớn lắm nên hoàn toàn không thể âm ỉ lên được.

Đó chỉ là than sườn ảm trong ngày tuyết rơi thôi.

Ngu Trà biết rõ, có một vài thứ nên tung ra ngoài đúng lúc, do đó đối diện với sự đặc ý của Ngu Minh Nhã thì cô không hề gấp gáp chút nào.

"Nên mới nói là Ngu Minh Nhã không thể đi được." Lâm Thu Thu vỗ tay tán thưởng, "Trời đất luân hồi, cậu ta và Đường Hiểu Thanh đều là một dạng người."

Biết được chuyện xảy ra ở nhà vệ sinh thì cô rất kinh ngạc.

Ngu Minh Nhã cùng đám chị em của mình cười nhạo Đường Hiểu Thanh không thể đến tiệc mừng thọ, và sau đó cô ta cũng không được mời, đây chẳng phải là chó chê mèo lắm lông sao.

"Chắc là chị ta muốn tìm tở nhờ vả." Ngu Trà nói.

Lâm Thu Thu nói: "Ha ha ha, nhất định chị ta sẽ tức chết luôn."

Bình thường với dáng vẻ của Ngu Trà, nhìn là biết cô sẽ không quan tâm quá nhiều, vì thế nếu cô ta đi nài nỉ Ngu Trà thì nhất định trong lòng sẽ tức giận đến nổi tung.

Ba người mua kem ly, đi song song với nhau, trông màu sắc rất đẹp. Cho một ngụm vào miệng, vừa lạnh lại vừa ngọt, cực kỳ dễ chịu.

Ngu Trà thoải mái hít mát, "Kỳ thật tớ nói đều là sự thật."

Thật sự lời cô nói là lời nói thật.

Có điều Ngu Minh Nhã không chấp nhận được sự thật mà thôi.

Thượng Thần ở bên cạnh nói: "Không cần phải để ý đến cậu ta, không đi tiệc thì đỡ đi cơ hội cho cậu ta làm đám, thật đáng ghét."

Lâm Thu Thu gật đầu tán thành.

Ngu Trà cười cười, nói: "Tuy là không biết tại sao chị ta lại không có thư mời, thế nhưng tớ thật sự thấy rất vui."

Đời trước Ngu Minh Nhã buộc phải đi, sau đó bởi vì người nhà họ Ngu tiến cử gây một khúc đàn dương cầm ở tiệc mừng thọ, được rất nhiều người lớn vỗ tay khích lệ, danh tiếng càng lên so với những người đồng lứa.

Đời này sẽ không giống vậy sao?

Lúc Ngu trà trở về nhà nhỏ đã là chạng vạng, mẹ Vương đang đợi ở cửa, "Ai da, tiểu thư cô về rồi, bà nôn lắm rồi này."

"Có chuyện gì xảy ra sao ạ?"

Ngu Trà nghe bà nói thì cũng hồi hộp theo.

"Tiểu thư mau về phòng xem một chút đi." Mẹ Vương không nói là chuyện gì, chỉ nhanh chóng thúc giục, "Nhanh đi xem đi con."

Ngu Trà bị bà làm cho đầu óc mơ hồ, trong lòng cũng trở nên gấp gáp. Vừa lên lầu, cô liền thấy cửa phòng sát vách đã mở ra nhưng bên trong lại không có bóng dáng của Lục Dĩ Hoài.

Sau khi mở cửa ra, rất nhanh cô đã thấy được hộp quà trên giường.

Nhìn bên ngoài hộp quà rất đơn giản, buộc ruy băng màu trắng, to đến mức một mình cô ôm không xuể, được giấu ở trong chăn, vừa nhìn là có thể biết được trọng lượng của nó.

Mẹ Vương đứng ở cửa nói: "Tiểu thư, nhanh mở ra xem đi."

Đây không phải lần đầu Ngu Trà nhìn thấy hộp quà kiểu này, đời trước đã gặp rất nhiều lần. Mà đêm đi tiệc mừng thọ đó, hộp quà lại không giống đời này.

Đời này có rất nhiều chuyện đã khác đi.

Ngu Trà mở hộp quà ra, là một bộ lễ phục được đặt chỉnh tề bên trong, tuy tay sờ là có thể biết được chất lượng rất tốt, không phải loại lễ phục bình thường kia. Váy chỉ dài đến đầu gối, trên váy thiết kế hoa văn đơn giản, lấp loè phát sáng dưới ngọn đèn, lộng lẫy như sao trời đêm.

Mẹ Vương giúp cô lấy lễ phục ra, "Nhanh thử xem"

Ngu Trà trên chốc bà, nói: "Mẹ Vương còn gấp hơn con nữa."

"Đương nhiên là phải gấp gấp rồi." Mẹ Vương mở to mắt, cười nói: "Lễ phục này được đặt làm theo yêu cầu lâu rồi, hôm nay mới vừa chuyển đến. Trước khi đi thiếu gia có nói chốc nữa thọ trang điểm sẽ đến, đêm nay nhất định phải xinh đẹp mới được."

Ngu Trà hít sâu một cái, "Vâng."

Nếu đã quyết định thì cô sẽ làm cho thật tốt.

Lễ phục này hoàn toàn được dựa theo số đo của Ngu Trà mà làm, ôm sát phần ngực và vòng eo, phác hoạ ra thân hình xinh đẹp hoàn mỹ của người thiếu nữ trưởng thành, mỗi nơi đều toát lên được sự cao quý.

"Mẹ Vương."

Ngu Trà đi ra, vừa lên tiếng thì mấy người đứng ở cửa đều kinh ngạc.

Thọ trang điểm không nói gì, chỉ cười tí mắt bắt chuyện rồi sau đó đặt Ngu Trà lên ghế, bắt đầu tạo mẫu và trang điểm.

Suýt chút nữa Ngu Trà đã ngủ quên, lúc mở mắt ra bầu trời đã tối đi nhưng ở chỗ này của cô lại sáng như ban ngày.

"Xong rồi, tiểu thư đêm nay cô thật đẹp."

Ngu Trà nhìn bản thân mình trong gương, ngũ quan tinh xảo, rõ ràng, làn da trắng nõn không tí vết, tóc được búi lên trên, lại hơi xoả mấy lọn tóc, lộ ra vẻ đẹp thanh xuân của thiếu nữ.

Đời trước, cô cũng đẹp như thế nhưng cô ăn năn hối hận, sống giả tạo bên trong lời nói dối rồi cuối cùng cũng chết trong lời nói dối.

Ngu Trà cười khẽ, "Cảm ơn."

Thọ trang điểm cũng cười theo, "Không có gì."

Đang nói thì phía cửa có tiếng động, Lục Dĩ Hoài xuất hiện ở cửa phòng, giọng nói ở trong đám người truyền vào, "Xong chưa?"

"Xong rồi xong rồi." Mẹ Vương và những người khác nhanh chóng mở cửa ra.

Lục Dĩ Hoài chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được Ngu Trà đứng ở giữa kia.

Bộ váy dài đến đầu gối phác hoạ dáng người uyển chuyển của cô, chiếc cổ thiên nga thon dài xinh đẹp lộ ra bên ngoài, xương quai xanh như ẩn như hiện, khiến cho người khác chú ý, trên trái tai cũng mang một đôi khuyên tai trang nhã xinh đẹp.

Từ lúc sống lại cho đến giờ, tất cả sự thay đổi đều được hiện lên một cách hoàn chỉnh trong đêm nay, như một đoá hoa đã nở được một nửa và cuối cùng đã nở rộ, thơm ngát nức người.

Thấy Lục Dĩ Hoài chậm chạp không lên tiếng, Ngu Trà hỏi: "Khó coi sao?"

Cô vẫn có chút thấp thòm.

"Rất đẹp." Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích hầu kết, đẩy xe lăn xoay qua chỗ khác, "Có thể đi được rồi."

Đẹp đến mức làm người nghẹt thở.

Ngu Trà cười nhạt, "Được."

Tiệc mừng thọ của Lục lão gia đương nhiên sẽ có rất nhiều người đến, là ở nhà cũ của nhà họ Lục. Sau này mấy đứa nhỏ từng người tách ra ở riêng, nhưng vẫn cách nhà cũ cũng rất gần.

Bởi vì không tổ chức ở khách sạn cho nên sẽ không có phần đi thăm đồ, phần lớn người đều là thương nhân, còn lại thì cũng chỉ có bạn gái bọn họ mang đi cùng, có thể đó là minh tinh.

Ngay ở lúc tiệc mừng thọ của Lục lão gia bắt đầu thì cuối cùng cuộc đại chiến của các fans đã được lên hot search.

Chuyện này không chỉ có fans của Ngu Minh Nhã và Vương Thành Thuận chiến nhau mà còn đồng thời mắng rất nhiều cái khác và liên lụy đến rất nhiều người.

Trước đây Vương Thành Thuận chỉ từng quay hai bộ phim điện ảnh, bởi vì quá mức sâu sắc và phòng vé cũng tốt nên có thể đánh giá được.

Sau khi bộ điện ảnh mới đây thành công thì liền hấp dẫn được sự quan tâm của nhiều người.

Fans của Ngu Minh Nhã chửi bới Vương Thành Thuận rồi sau đó tiện thể chửi luôn việc ông chẳng qua là một tên đạo diễn quay phim, phòng vé đạt được mấy trăm triệu còn không có.

Đội người phổ cập về giải thưởng thì liền nói là chỉ biết dựa vào quay phim điện ảnh đến lấy được giải đạo diễn, bây giờ thì bắt đầu xem thường người mới.

Bây giờ người xem đều không thích những diễn viên không có kỹ thuật diễn, huống chi là một Ngu Minh Nhã vừa mới xuất đạo(**), chỉ mới quay có một bộ phim mạng liền dám lên mặt với đạo diễn, ngay lập tức không chỉ có fans mà còn có người qua đường cũng bắt đầu theo đó mà trào phúng Ngu Minh Nhã.

"Dù gì đạo diễn người ta cũng là người có giải thưởng, một con gà nhỏ như cô thì sao mà so được."

"Có thời gian đi nói người khác như thế, sao không dùng thời gian đó đi rèn luyện lại kỹ thuật diễn của mình, tôi chả thấy hay tí nào."

"Toàn tự rước lấy nhục mà thôi."

"Chỉ mới quay có một bộ phim nhỏ, cái kia tôi xem rồi, với kỹ thuật đó mà đòi đi đóng phim à, trong lòng không chằm được mình được bao nhiêu điểm sao?"

"Mỗi bài đăng Weibo đều blbq(***)"

"Tôi cũng cảm thấy blbq như lâu trên, toàn là mùi trà xanh(****), chắc là cô ta rất thường xuyên uống trà xanh."

"..."

(**) Ra mắt, bắt đầu hoạt động trong giới showbiz.

(***)Kỹ nữ, nghe mùi của kỹ nữ.

(****)Thích tỏ ra mình thanh cao nhưng bên trong lại cực kỳ mưu mô.

Mà Ngu Minh Nhã lại không thể biết được cục diện đang diễn ra này ở trên mạng.

Cô ta kéo một bạn nam, trên mặt treo một nụ cười, bị phóng viên chụp được rồi sau đó đội bạn nam kiểm tra thư mời xong thì cô ta mới buông ra.

Ngu Minh Nhã cười nói: "Cảm ơn."

Bạn nam bị cô ta buông tay ra, liền tỏ ra vẻ tiếc nuối, "Minh Nhã, đêm nay em là bạn gái của anh, nên đi cùng với anh."

Sắc mặt Ngu Minh Nhã vẫn như cũ nhưng trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, dịu dàng nói, "Ba mẹ em đã đến rồi, em phải đi chào hỏi, chốc nữa lại tìm anh."

Bạn nam cũng không có hoài nghi, "Được."

Sau khi bỏ qua anh ta, Ngu Minh Nhã đứng đánh giá nhà cũ của nhà họ Lục một lát, trố mắt ngoác mồm với nhà họ Lục xa hoa này, mỗi một bức tranh trên tường đều mang giá trị ngàn vạn, đồ trang trí cũng là bảo vật vô giá, trong mắt cô ta không khỏi loé lên sự hâm mộ.

So với nhà họ Lục, nhà họ Ngu chỉ là một gia đình bình dân.

Nếu như cô ta có thể gả vào một gia đình như thế này thì thật tốt... Ngu Minh Nhã lấy lại tinh thần, từng trận kích động dâng lên trong lòng vì nghĩ đến việc Lục Dĩ Hoài bị tàn tật mà bắt đầu biến mất đi.

Người có tiền rất nhiều, không nhất thiết phải gả cho một tên tàn phế.

Ngu Minh Nhã thấy được ba mẹ của mình, nâng váy dài đi đến, giọng nói nũng nịu đến phát ngáy: "Mẹ."

Trần Mẫn Quyên thấy được cô ta thì thở phào nhẹ nhõm, "Con không nói với mẹ làm cách nào để đi được, bây giờ nhìn thấy con mẹ mới yên tâm"

"Dù sao con cũng đến rồi này." Ngu Minh Nhã kéo tay bà ta, "Con đây thông minh không, một cái thư mời thì làm sao có thể hợp sức đánh ngã con, con nhất định là người xinh đẹp nhất ngày hôm nay."

Trần Mẫn Quyên sờ mặt cô ta, "Tối nay con đẹp như vậy, nhất định sẽ sắc sảo loá mắt nhất, tất cả mọi người sẽ bị con làm cho kinh ngạc vì quá đẹp."

Hai mẹ con khen qua khen lại một chút rồi đều cười rất hài lòng.

Ngu Minh Nhã nhìn chung quanh bữa tiệc hết một lần, có rất nhiều người đến, các nữ minh tinh đua nhau khoe sắc, lớp trang điểm dày cộm cả mặt, còn có mấy người mang theo con gái đến, nhưng nhan sắc rất bình thường.

Quan trọng nhất là không có Ngu Trà.

Xem ra cô ta không có nói sai, e là bị nhà họ Lục ghét nên đến ngay cả tiệc mừng thọ cũng không cho nó đến, thật đáng thương.

Trong mắt Ngu Minh Nhã toát ra sự thoải mái, "Hôm nay Ngu Trà thật sự không đến."

Trong đầu cô ta đều suy nghĩ trong chốc nữa cô ta sẽ làm cả hội trường kinh diễm nên căn bản sẽ không chú ý đến ánh mắt của một vài nữ minh tinh nhìn cô ta không đúng.

Vừa nói xong, ở cửa lớn có tiếng động.

Ngu Minh Nhã nghe được người phụ nữ đứng cách đó không xa hỏi: "Sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì không?"

Người đàn ông đứng cạnh người phụ nữ nói: "Em bớt nghĩ nhiều đi, đây là tiệc mừng thọ của Lục lão gia, ai lại dám gây sự, chắc là Lục thiếu -----"

Còn chưa nói xong thì Lục Dĩ Hoài đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Ngu Minh Nhã thực chất còn đang xem trò vui, bỗng nhiên mở to mắt, nhìn Ngu Trà đẹp để loá mắt bên cạnh Lục Dĩ Hoài từng bước từng bước đi tới.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước bảo Trà Trà đi hỏi, Lục Lục sẽ đánh gãy chân nha! Lục Lục là người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Từng giây từng phút trôi qua, Ngu Minh Nhã như ngừng thở, không thể tin được nhìn về người phía trước.

Ngu Trà đứng bên người Lục Dĩ Hoài, đây là lần đầu nhìn thấy bên cạnh Lục thiếu có một cô gái xinh đẹp đến vậy nên mọi người đều dồn ánh mắt lên người bọn họ, thỉnh thoảng còn ghé sang người bên cạnh nói gì đó.

Không nên là như vậy.

Trong lòng Ngu Minh Nhã dâng lên từng đợt bồn chồn, có chút nhận không ra rốt cuộc Ngu Trà ở trước mặt này có phải là Ngu Trà mà cô ta đã từng biết hay không.

Lúc còn ở nhà họ Ngu, hết thấy mọi thứ trong nhà đều là của cô ta. Nhưng mà Ngu Trà ăn uống rất bình thường, quần áo mặc đều là quần áo cũ hoặc là cô ta không cần nữa, càng nói chi là đồ dùng dưỡng da, căn bản là Ngu Trà không có phần.

Nhưng hôm nay người thiếu nữ đang từ từ đi đến kia, làn da mềm mại trắng nõn, nhìn bằng mắt thường có thể thấy làn da ấy nhẵn nhụi bóng loáng. Ngu Trà lúc trước cô ta biết chỉ vâng vâng dạ dạ, còn bây giờ là một Ngu Trà không tự ti và cũng không kiêu ngạo.

Giống như là sau khi rời khỏi nhà họ Ngu thì cô liền phá kén thành bướm.

Ngu Minh Nhã không khỏi sờ vào gương mặt của mình, lúc lại nhìn về Ngu Trà thì trong mắt đều không che được sự đổ kỵ. Sự đổ kỵ này đã được nhen nhóm từ ngày đầu tiên Ngu Trà được nhận nuôi về, đến sau này cũng chưa từng biến mất.

Ngu Trà cũng nhìn thấy Ngu Minh Nhã trong đám đông nên quan sát một chút.

Hôm nay Ngu Minh Nhã mặc một chiếc váy dài, vóc dáng cô ta không cao cũng không lùn cho nên rất hiểu rõ phong cách của bản thân mình. Thế nhưng hôm nay vì muốn trở thành tâm điểm trong ánh mắt mọi người thì lại tăng thêm một chút gợi cảm.

Một học sinh cấp ba mặc theo phong cách như vậy, cộng thêm thân phận của cô ta thì hoàn toàn không phù hợp, e là bản thân cô ta còn chưa ý thức được việc này.

Đời trước Ngu Trà bị che mắt, vô tri mà đi tin tưởng nhà họ Ngu tin tưởng Ngu Minh Nhã, khờ dại sống trong lời nói dối mà bọn họ thêu dệt nên.

Vào giờ khắc này là một cuộc sống khác.

Lục Dĩ Hoài là cháu trai ruột của Lục lão gia nên tất nhiên là sẽ đi thẳng vào bên trong, Ngu Trà không đi vào mà chỉ ở lại bên ngoài.

"Không phải mày nói không thể tới à?"

Đột nhiên Ngu Minh Nhã xuất hiện bên cạnh Ngu Trà, không thân thiện hỏi cô.

Ngu Trà bình thản nói: "Tôi chỉ nói là có thể."

Lần trước cô không có nói không thể, ai bảo Ngu Minh Nhã nghe gió lại suy thành mưa, nói có một chút như thế mà lại tin rồi.

Ngu Minh Nhã nâng váy của mình, ánh mắt lại nóng rực: "Lễ phục trên người mày ở đâu ra? Là nhà họ Lục đưa cho mày?"

Cô ta nhìn thấy lễ phục trên người Ngu Trà, rõ ràng là xa hoa hơn lễ phục của cô ta rất nhiều, thậm chí ngay cả mặc không chỉnh tề còn lộng lẫy xinh đẹp hơn rất nhiều.

Người xung quanh nghe được hai người nói chuyện thì dồn dập nhìn sang, cũng không biết là xảy ra chuyện gì nên chuẩn bị xem trò vui.

Ngu Trà nhìn cô ta một cái, "Đừng rồi nha."

Thừa nhận cái này không có gì là không tốt.

Thế nhưng đời trước cô một mực không dám thừa nhận, muốn cách xa nhà họ Lục, phải sạch quan hệ như ý nguyện của một vài người.

Ngu Minh Nhã nhìn quanh, trước giờ trung tâm trong mắt mọi người đều là cô ta, nhưng là cô ta tự rút ra được. Hôm nay ánh mắt của rất nhiều người lại đặt trên người Ngu Trà, cô em gái giả bị cô ta cắt gọt giày vò mấy năm nay chẳng biết tự lúc nào đã trở nên xinh đẹp đến thế.

"Trà Trà, chị gái đang nói chuyện với con, sao con lại có thể lãnh đạm đến vậy." Trần Mẫn Quyên từ phía sau đi đến.

Ngay lập tức Ngu Minh Nhã đứng sang bên cạnh bà ta, giống như là tìm thấy tâm phúc của chính mình, "Có thể là em gái không thích con, con cũng chỉ muốn hỏi một chút chuyện mà thôi."

Hai mẹ con bọn họ người xướng người họa, đã vô cùng quen thuộc.

Ngu Trà lạnh mắt nhìn, mãi cho đến lúc bọn họ không nghe được cô trả lời, ngừng nói chuyện thì cô mới đáp: "Chị ta hỏi tôi trả lời, thế thì còn muốn tôi nói thêm cái gì nữa?"

Trong nhất thời Trần Mẫn Quyên cũng á khẩu không trả lời lại được.

Ngu Trà không muốn tiếp tục phản ứng với bọn họ, cầm một món đồ ngọt trên bàn lên, lúc đang chuẩn bị đi khỏi thì nhìn thấy một bạn nam vui mừng đi tới.

"Minh Nhã!"

Ánh mắt Ngu Minh Nhã đã biến đổi.

Ngu Trà nhạy bén nhìn ra được vẻ mặt cô ta có chút không đúng.

Bạn nam kia đi tới, say mê nhìn Ngu Minh Nhã rồi nhìn qua Trần Mẫn Quyên nói: "Bác gái, chào bác ạ, cháu là Lý Thành, bạn trai đêm nay của Minh Nhã."

Ngu Trà lập tức hiểu ra.

Lúc trước Ngu Minh Nhã không có thư mời nên tìm cô, rồi bị cô từ chối thì liền lựa chọn làm bạn gái người khác đi đến tiệc mừng thọ, đây xác thật là một biện pháp.

Chỉ là đối với Ngu Minh Nhã mà nói, nhất định sẽ rất tức giận.

Ngu Trà nhìn thấy ánh mắt hài hước này của Ngu Trà thì liền biết cô đang nghĩ gì, ánh mắt nhìn về Lý Thành lại càng khó coi, còn bạn nam đang vui lấp trong sự mê luyến đó vẫn chưa phát hiện ra được.

Ngu Trà chớp mắt mấy cái rồi lên tiếng: "Thì ra chị gái có bạn trai."

"Mày ----" Ngu Minh Nhã định nói cái gì nhưng lại dừng lại.

Tối nay cô ta tìm Lý Thành, Lý Thành là một bạn nam đã thích cô ta hơn hai năm, trong nhà cũng tạm được và đương nhiên là không lọt được vào mắt của cô ta, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể là tìm cậu ta.

Nếu bây giờ phủ nhận quan hệ, chưa chắc đêm này sẽ như thế nào.

Ngay lập tức Ngu Minh Nhã không có chỗ xả hơn con tức này.

Không bao lâu sau, Lục lão gia đã đi ra ngoài.

Làm vai chính của tiệc mừng thọ đêm nay, tất nhiên là phải nói vài lời, toàn bộ người trong bữa tiệc đều dừng hết mọi việc, đứng lên nhìn về phía trước.

Nhìn vào Lục lão gia thì thấy quen mặt nhưng không ai lại biết ông đã từng tàn nhẫn, dù cho là hiện tại cũng không phải là một ông già mặc cho người ta nhào nặn.

"... Mọi người cứ tự nhiên."

Lời này vừa nói xong, giống như là một tín hiệu, rồi cuối cùng tiệc rượu đã khôi phục lại dáng vẻ như trước, tùm năm tùm ba hoặc đứng cùng ngồi cùng giao lưu với nhau.

Thình thoảng cũng có người nhìn về phía Lục Dĩ Hoài.

Tuy rằng lúc trước đều biết Lục Dĩ Hoài tàn phế, nhưng vào giờ phút này chính mắt nhìn thấy anh ngồi trên xe lăn thì vẫn còn có chút không thể tin được, lẽ nào sau này nhà họ Lục sẽ giao gia nghiệp cho một người tàn tật?

Có rất nhiều người nãy ra nghi vấn này trong lòng nhưng lại không để lộ ra một chút nào, lúc chúc rượu nên khen ngợi thì vẫn khen ngợi.

Lục Dĩ Hoài làm như không nghe thấy bản thân cũng không có xảy ra chuyện gì.

Lúc người đã ít đi, Lục lão gia mới đi xuống, nhìn thấy Ngu Trà thì hỏi: "Đó là cô gái mà con chọn sao?"

Khi đó ông không can thiệp vào quyết định của ba mẹ Lục Dĩ Hoài, điều tra thì cũng đã điều tra, thế nhưng đây mới là lần đầu chính mắt thấy được người thật.

Lục Dĩ Hoài vâng một tiếng: "Là cô ấy."

Lục lão gia liền chú ý đến, nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của cô thì thầm gật đầu trong lòng, còn nhỏ tuổi mà không e sợ trong hoàn cảnh này, đúng là thật không tồi.

Hai người cùng đi đến thì thấy Ngu Trà đang ăn đồ ngọt.

Lục Dĩ Hoài nói: "Ngu Trà."

Ngu Trà xoay người, suy nghĩ một chút thì gọi: "Ông nội Lục."

Đêm nay trước khi đi thì Lục Dĩ Hoài bảo cô nên gọi như vậy, tuy rằng đời trước đã từng gọi như thế nhưng đời này vẫn là lần đầu tiên, có chút sợ Lục lão gia sẽ không thích.

Lục lão gia cười, "Ăn ngon không?"

Ngu Trà nói: "Ngon ạ."

Lục lão gia đang muốn hỏi cái gì thì nhìn thấy Ngu Minh Nhã và Trần Mẫn Quyên đi tới bên cạnh, hỏi: "Nhớ không lắm, đây là con gái nhà họ Ngu đúng không?"

Trần Mẫn Quyên cho là ông vừa ý Ngu Minh Nhã, mừng như điên nói: "Lục lão gia còn nhớ Minh Nhã sao ạ? Minh Nhã, nhanh chào hỏi đi!"

Ngu Minh Nhã cũng hết sức kích động, được Lục lão gia vừa ý thì tương đương với nhà họ Lục vừa ý, căn bản là tương lai sẽ thuận buồm xuôi gió.

Cô ta ngọt ngào nói: "Ông nội Lục ----"

Còn chưa nói xong thì Lục lão gia đã ngắt lời cô ta: "Tôi nhớ là trên thư mời của nhà họ Ngu không có tên của cô."

Ngu Minh Nhã liền trở nên cứng đờ.

Cô ta đang cười nhưng giờ khắc này lại cực kỳ kỳ quái, như là những khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, vẻ mặt cứ đơ đờ.

Cô ta nhìn về phía Trần Mẫn Quyên cầu cứu, trong lòng Trần Mẫn Quyên cũng nặng nề, nhỏ nhẹ giải thích: "Lục lão gia, là thế này, vừa lúc bạn học của Minh Nhã thiếu bạn gái nên đi cùng nhau ạ."

Lục lão gia không lên tiếng, chỉ là quan sát Ngu Minh Nhã thêm một chút.

Ngu Minh Nhã bị ông nhìn đến mức sau lưng đổ mồ hôi lạnh, cô ta chột dạ, lúc này chỉ cảm thấy bản thân xui xẻo mà bị nhớ kỹ.

Động tĩnh ở bên này cũng hấp dẫn sự chú ý của một vài người.

Ngu Trà nhích gần về phía Lục Dĩ Hoài một chút, chưa kịp làm gì thì tay đã bị vỗ nhẹ.

Lục Dĩ Hoài nói: "Đừng lộn xộn."

Ngu Trà nhỏ giọng a một tiếng.

Cô cảm giác được tay mình bị mân mê, lúc nhìn sang thì lại thấy Lục Dĩ Hoài vẫn bình tĩnh, giống như là mình chưa hề làm gì cả.

Nụ cười trên mặt Lục lão gia biến mất, khí thế liền thay đổi, đứng trên cao liếc mắt một cái là có thể thấy rõ mồn một, nhìn hai người trước mặt nói: "Tôi cho rằng không mời thì hẳn các người nên biết rõ là tại sao."

Nháy mắt tiệc rượu đã yên tĩnh.

Lục lão gia nói tiếp: "Già rồi, thích xem náo nhiệt nên mới mời rất nhiều tiểu bối(*) đến đây. Thế nhưng có một vài tiểu bối đức hạnh lại thiếu sót, tôi không đề cho người ta viết tên. Ngu Minh Nhã đúng không, cô đã làm gì thì tôi cũng không muốn nói, không ngờ là còn dùng đường tắt để đi vào."

(*)Người vai dưới.

Thực chất là ông không có giữ lại mặt mũi cho bọn họ.

Ngu Minh Nhã không thể tin được, hai bên tai cứ ơng ơng, ngược mắt thì đều nhìn thấy tất cả mọi người đang ngó chừng cô ta, lẩm bầm nói: "Cháu không có..."

Lục lão gia hừ lạnh, cũng không hề phản ứng cô ta.

Âm nhạc trong tiệc rượu lại tiếp tục vang lên, như thể biến cố vừa nãy chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Mặc dù Lục lão gia không cho người đuổi Ngu Minh Nhã ra ngoài thế nhưng đã biểu đạt ý đó ra trước mặt mọi người.

Toàn bộ khách mời trong tiệc rượu đều biết Ngu Minh Nhã, hình tượng dọ dàng trước kia cũng từ từ đổ nát.

Đội Lục lão gia đi khỏi, rất lâu sau Ngu Minh Nhã mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt xấu hổ, gần như là đứng không vững.

Cô ta nhìn về Ngu Trà, "Là mày đúng không?"

"..." Ngu Trà không nói gì: "Chị nghĩ nhiều rồi."

Ngu Minh Nhã đỏ mắt nhìn cô, nói: "Nếu không phải là mày thì làm sao Lục lão gia sẽ không cho tao tham dự tiệc mừng thọ này! Đều do mày làm cho tao mất mặt, làm nhà họ Ngu mất mặt!"

Ngu Trà nhàn nhạt nói: "Tự chị đã làm gì thì tự chị rõ ràng, tôi không cần phải nói. Hơn nữa cách chị bước vào đây đêm nay thì cũng tự chị biết rõ. Có phải là đường tắt, có phải là sự thật hay không thì chị hiểu rõ hơn ai hết."

"Hơn nữa ----" Cô nhìn về Ngu Minh Nhã đang tức giận ở phía đối diện, "Để nhà họ Ngu mất mặt chính là bản thân chị."

Trần Mẫn Quyên đang chuẩn bị chất vấn thì bị câu nói này của cô làm cho sững sờ.

Trong lòng bọn họ chỉ có Ngu Minh Nhã, thế nhưng lúc này Lục lão gia nói, tất cả đều chia mũi về phía Ngu Minh Nhã, một câu cũng không nhắc đến Ngu Trà, nên vì thế không thể trách cô được.

Ngu Lập Hoa ở trong đám người bên kia không biết chuyện gì đã xảy ra, mãi cho đến cuối cùng mấy người đang nói chuyện vui về thay đổi sắc mặt thì ông ta mới phát hiện có gì không đúng.

Cũng may còn có người nói cho ông ta biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế ông ta mới biết chuyện Ngu Minh Nhã bị Lục lão gia chỉ trích trước mặt tất cả mọi người.

"Ngu tổng, có thật là Quý thiên kim đã làm vậy không?"

"Ngu tổng, chuyện chúng ta vừa đàm luận có thể phải trao đổi lại một lần nữa."

"Tôi còn có việc, đi trước."

Vốn tiệc rượu là nơi dễ bọn họ hợp tác với nhau, lúc này dường như trong chớp mắt tất cả nỗ lực đều đã thoáng như mây bay.

Suýt nữa hai mắt Ngu Lập Hoa đã tối sầm.

Mà giờ phút này Ngu Minh Nhã như chim sợ cành cong, nhìn ai cũng đều cảm thấy họ đang giễu cợt cô ta, chỉ cần có người nhìn cô ta thì liền trừng mắt nhìn lại.

"Trà trà, vừa nãy sao con không giải thích giúp chị gái, chị của con là hạng người gì thì chẳng lẽ con không rõ sao?" Trần Mẫn Quyên gây thêm chuyện, "Con đã làm cho mẹ quá thất vọng, lòng dạ như thế sao có thể ở cạnh giúp đỡ Lục thiếu được."

Bà ta nhìn sang Lục Dĩ Hoài thì phát hiện anh chỉ đang nhìn Ngu Trà.

Hạng người gì à?

Đương nhiên Ngu Trà hiểu rõ, nói: "Tôi và chị ta không phải sinh đôi, chị ta làm việc gì đều không thích hỏi tôi nên cái gì tôi cũng không biết."

Ngu Minh Nhã trừng mắt: "Mày ----"

"Đù rồi!" Không biết Ngu Lập Hoa đã đến từ lúc nào, kéo tay Ngu Minh Nhã lại, nhỏ giọng trách mắng: "Còn chưa đủ mất mặt sao?"

Ngu Minh Nhã thấy cực kỳ đau nên đã thanh tỉnh một chút.

Ngu Lập Hoa quát tháo nói: "Lục lão gia chưa đuổi con đi, con lại muốn náo loạn, không sợ sẽ đuổi con ra ngoài ngay bây giờ à!"

Lúc này hai mẹ con mới yên tĩnh lại.

Ngu Trà nghe được thì thấy thật buồn cười, không muốn tiếp tục đối phó với người một nhà này, xoay người đi với Lục Dĩ Hoài ra chỗ khác.

Cho đến khi đi xa chỗ đó, Lục Dĩ Hoài mới hỏi: "Vui lắm à?"

Ngu Trà đang nhớ lại sắc mặt khó nhìn khi nãy của Ngu Minh Nhã, vô thức đáp lại: "Rất vui."

Cô có nghĩ tới Ngu Minh Nhã sẽ đến tiệc mừng thọ, nhưng lại không nghĩ phát triển đến mức này. Lục lão gia quá là cường thế, đời trước không có xảy ra chuyện này, lúc đó Lục lão gia không được khoẻ, xuất hiện trong tiệc mừng thọ mấy phút thì liền quay trở về.

"Lục Dĩ Hoài." Ngu Trà dịu dàng gọi, mắt sáng kích lệ nói: "Lục lão gia thật là lợi hại."

Lục Dĩ Hoài nhìn về phía cô, "Cậu nên gọi là ông nội."

Tác giả có lời muốn nói: Sau này sẽ là ông nội.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lục Dĩ Hoài nói thế, Ngu Trà không thấy kỳ lạ chỗ nào, cô đáp: "Lúc này tôi gọi rồi mà."

Có điều cô không thường gặp Lục lão gia, chỉ có một lần nói chuyện như vậy mới gọi là ông nội Lục, ngược lại gọi quá nhiều sẽ ra vẻ là cô quá ân cần rồi.

Nhưng thật ra Ngu Trà có chút sợ Lục lão gia.

Hiện tại chuyện sống lại này chỉ là bí mật của một mình cô, Lục lão gia thông minh như vậy nên cô sợ mình sẽ bị phát hiện ra cái gì.

Nghĩ đến đây, Ngu Trà có chút lo lắng.

Nhưng mà nghĩ đến hôm nay Ngu Minh Nhã bị trách cứ đến như vậy, đúng thật là cô không nghĩ tới, mà cũng cảm thấy vô cùng hả giận, loại này với loại tự mình làm mất mặt thì vẫn có sự khác biệt.

Đột nhiên Ngu Trà nhớ tới một chuyện, hỏi: "Ông nội Lục có biết cậu đi được không? Cậu có nói không vậy?"

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, "Vẫn chưa nói."

Cách thời gian anh trị liệu đã hơn một tháng, thành quả lại rất rõ rệt. Lúc anh mới xảy ra chuyện, anh cho rằng cả đời này sẽ không đứng dậy được nữa. Mà bây giờ, hết thấy mọi thứ đều đi theo phương hướng mà anh mong muốn nhất.

Tất cả mọi người cho là anh sẽ không đứng lên được.

Nhưng anh không phải vậy.

Ngu Trà đặt tay lên tay vịn phía sau xe lăn, nói: "Nếu qua một thời gian nữa, nhìn thấy cậu đứng ở trước mặt ông thì e là ông nội Lục sẽ cực kỳ vui vẻ."

Mặc dù đời trước cô không quan tâm đến nhà họ Lục, nhưng cũng biết Lục lão gia thích nhất là người cháu này, có thể nói là sau khi Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện thì ông cực kỳ đau lòng.

Nhà họ Lục không chỉ có một mình Lục Dĩ Hoài là cháu, anh xảy ra chuyện thì đại diện cho việc quyền thừa kế không vững chắc. Cho nên không có nhiều người nguyện ý nhìn anh hoàn hảo vô khuyết.

Lục Dĩ Hoài ngừng xe lăn, hỏi: "Cậu thì sao?"

Anh nâng cằm lên, nghiêng đến gần nhìn chăm chăm vào mắt của Ngu Trà.

Ngu Trà va vào đôi mắt của anh, hơi thở như cứng lại, đã lâu cô không cảm nhận được loại cảm giác bị anh tóm lấy không tha này, cô lấy lại tinh thần, "Đương nhiên là tôi cũng rất vui."

Lục Dĩ Hoài hỏi lại lần hai: "Thật không?"

Ngu Trà sợ anh không tin, lại nói thêm một lần nữa: "Tôi nói đều là nói thật, nếu như có thể tôi hi vọng ngày mai cậu có thể đứng lên được. Tất nhiên việc này không thể nóng vội, tôi tin là không lâu nữa đâu."

Cô vẫn còn nhớ lời bác sĩ Khương đã nói.

Nghe được câu trả lời của cô, khoe môi Lục Dĩ Hoài hơi cong lên, trầm giọng ừm một tiếng, xem như là đồng ý với lời của cô.

Hai người cùng nhau đi trong tiệc rượu, tất cả mọi người làm bộ lơ đãng liếc nhìn bọn họ, trong lòng lại nổi lên các loại suy đoán.

"Đây là con gái nuôi nhà họ Ngu phải không?"

"Nhìn rất ngoan ngoãn, có phải vừa này Lục lão gia còn nói mấy lời với cô ấy đúng không, hẳn là rất thích."

"Xem ra đại tiểu thư nhà họ Ngu không có phân lượng nào rồi."

Đủ loại bàn tán truyền đi khắp tiệc rượu, chuyện xảy ra đêm nay làm cho trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng của mình.

Tiệc rượu ăn uống linh đình, ai nấy đều có người ngồi nói chuyện, không một ai chú ý đến trong góc còn có người.

Ngu Minh Nhã đang ngồi trong góc.

Lúc này cô ta hoàn toàn như chim sợ cành cong, không dám đi lung tung khắp nơi vì mỗi lần vừa bước ra là có thể nhìn thấy sắc mặt đang ngóng chờ kịch vui của người khác.

Đây là lần đầu tiên Ngu Minh Nhã trải qua chuyện này, trước giờ ở các tiệc rượu cô ta đều rất thành thạo rồi cuối cùng sẽ trở thành tâm điểm trong tầm mắt của nhiều người.

Vốn hôm nay cô ta chuẩn bị dàn một khúc dương cầm cho Lục lão gia, làm như thế có thể sẽ lấy được một ít thiện cảm trong lòng các phu nhân.

Mà lúc này đây, cô ta đã bị bẽ mặt.

Tuy không phải tất cả mọi người đều nghe được lời của Lục lão gia, thế nhưng một truyền thành mười rồi sau đó tất cả mọi người đã biết hết việc này.

Gièm pha là thứ dễ truyền đi nhất trong giới thượng lưu, Ngu Minh Nhã biết hình tượng của mình đã bị huỷ hoại trong một ngày. Sau khi tiệc rượu kết thúc, nhất định hào môn sẽ lại xem xét thân phận của cô ta một lần nữa.

Là một người bị Lục lão gia chỉ đích danh.

Ngu Minh Nhã khủng hoảng, bỗng nghĩ đến Đường Hiểu Thanh. Nếu như đêm nay cô ta không tới đây thì hẳn là sẽ không xảy ra chuyện như vậy đúng không?

Sớm biết thế thì không đến là được rồi?

Ngu Minh Nhã cắn chặt môi dưới, thậm chí đến mức đầu lưỡi có thể nếm được mùi máu tanh. Cô ta hoàn toàn không hiểu vì sao, cô ta làm bạn gái người khác để vào đây thì không được sao?

Dựa vào cái gì mà Lục lão gia lại nói cô ta như vậy?

Tuy rằng Ngu Minh Nhã nghĩ như thế, nhưng đích xác là không dám nói ra, cũng không dám đi chất vấn. Bởi vì không một ai sẽ tin tưởng cô ta, xem như là cô ta nói thật thì họ vẫn chỉ tin tưởng Lục lão gia, đó chính là quyền lực của sức mạnh.

"Minh Nhã, sao em lại ngồi đây?"

Lý Thành cầm ly rượu, lúc đi ngang qua cô ta thì mắt sáng lên, nhanh chóng ngồi cạnh cô ta, quan tâm hỏi han thế nào.

Ngu Minh Nhã nặn ra một nụ cười: "Không có gì."

"Không phải là em đang không vui sao?" Lý Thành đã thích cô ta từ rất lâu, nhìn cô ta như vậy thì cũng không thấy thoải mái, "Em đừng để ý lời Lục lão gia nói, có lẽ là nghe người khác nói nên căn bản là không biết được bên trong em lương thiện xinh đẹp thế nào."

Ngu Minh Nhã hoàn toàn không muốn ứng phó với anh ta, "Ừ."

Lý Thành còn đang nói rất tự nhiên: "Em đừng nghĩ nhiều, anh tin là mọi người đều biết em là người như thế nào -----"

"Lý Thành!"

Cách đó không xa, đột nhiên có một người phụ nữ hô lên.

Ngu Minh Nhã ngẩng đầu thì nhìn thấy người phu nhân đi đến nhìn cô ta với ánh mắt không tốt, nhưng lại nói chuyện với Lý Thành.

"Lý Thành, con tới đây, đi chào hỏi với mẹ và chú đi, ngồi không ở đây rất chán."

Lý Thành vâng một tiếng, đáp: "A... được ạ."

Cậu ta nhìn về Ngu Minh Nhã, thấp giọng nói: "Xin lỗi nha Minh Nhã, chốc nữa anh sẽ quay lại, em đợi anh."

Ngu Minh Nhã đón lấy ánh mắt của người phu nhân, cứng đờ người ngồi trên sofa nhưng lại khẽ mỉm cười: "Ừ, anh đi với đi trước đi."

Lý Thành bị nụ cười của cô ta làm cho sáng mắt.

Mãi cho đến khi Lý Thành biến mất khỏi tầm nhìn, Ngu Minh Nhã mới bầu chặt ghế sofa, móng tay dài va chạm vào tạo ra một âm thanh vừa chói tai lại vừa khó nghe.

Cô ta nhìn ra, mẹ của Lý Thành không thích cô ta.

Ngu Minh Nhã cắn răng, nếu như là trước đây thì sao có thể là ánh mắt này, nhà họ Lý còn không bằng nhà cô ta thì làm gì dám nhìn cô ta như thế.

"Mẹ, con nên làm gì đây?"

Mặc dù Trần Mẫn Quyên biết hết chân tướng, nhưng vẫn an ủi "Minh Nhã, con không thể gục ngã như vậy được, con phải cho người ta biết, lời Lục lão gia nói là giả. Con chính là người mà mẹ đã chăm chút bồi dưỡng ra."

Ngu Minh Nhã nghe bà ta nói thế, tâm trạng mới từ ổn định lại.

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cô ta muốn gì mà lại không có, sao có thể vì một lời nói của người khác để chính mình rơi vào hoàn cảnh như vậy.

"Mẹ nhớ cuộc thi đàn dương cầm sắp đến rồi, lần này có một người thầy có tiếng làm giám khảo, nếu như con có thể được ông ấy tán thưởng." Trần Mẫn Quyên nhỏ giọng nói: "Nếu như có thể trở thành học trò của ông ấy thì lại càng tốt hơn, người khác đều sẽ quên chuyện của ngày hôm nay."

Ngu Minh Nhã mắt sáng ngời, "Con biết rồi."

Đúng lúc này, cô ta nhìn thấy Ngu Trà một mình đi ra từ bên kia, nhanh chóng buông tay Trần Mẫn Quyên ra, đi đến.

"Ngu Trà, bây giờ mày đắc ý lắm đúng không?"

"Tôi không biết chị đang nói cái gì." Ngu Trà xoay người, nhìn thấy Ngu Minh Nhã đang nổi giận đùng đùng thì nhàn nhạt nói.

Ngu Minh Nhã ghét nhất là vẻ mặt này của cô, "Lúc Lục lão gia nói mấy lời kia, chắc mày đắc ý có thể đập đổ được tao lắm phải không?"

Ngu Trà nói: "Chị nghĩ nhiều rồi."

Bây giờ cô đã không cảm thấy Ngu Minh Nhã sẽ trở thành nỗi uy hiếp của mình, cũng không thấy mình sẽ bị Ngu Minh Nhã hạ thấp đi.

Sống lại một lần, Ngu Trà càng suy nghĩ xa hơn.

Ngu Minh Nhã vẫn một mực cảm thấy đáng về này của cô là đang chế giễu cô ta lúc này lúng túng, đỏ mặt nói: "Mày cho rằng tao sẽ gục ngã sao? Năm mơ đi."

Ngu Trà nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hương vị không tồi, lại nhấp thêm một miếng rồi lúc này mới trả lời lại cô ta: "... Chị là con lật đật à?"

"Mày nói cái gì?" Ngu Minh Nhã tức giận.

Ngu Trà không hề trả lời mà trực tiếp đi khỏi.

Cô cảm thấy bây giờ Ngu Minh Nhã cứ như một vai hề, tất cả mọi chuyện đều không theo mong muốn của Ngu Minh Nhã, chị ta bắt đầu trở nên nôn nóng hơn.

Một ngày nào đó sẽ ngã xuống lần thứ hai.

Lúc tiệc rượu đã được tiến hành một nửa, Ngu Trà mới nhìn thấy Lục Dĩ Hoài thoát thân khỏi đám người, trên mặt anh mang theo một ý cười nhưng nhìn lại rất giả.

Những đứa trẻ lớn lên trong loại gia đình này, từ nhỏ đã không có tuổi thơ. Không giống với cô, mặc dù là cô nhi nhưng tuổi thơ lớn lên trong cô nhi viện cũng rất là thú vị.

Ngu Trà nhìn chằm chằm ly rượu đỏ trước mắt.

Nếu như không lâu nữa Lục Dĩ Hoài có thể khỏe hẳn, chẳng mấy chốc cô sẽ phải quay về nhà họ Ngu, nhưng tất nhiên là cô không muốn quay về.

Nếu là như thế thì cô quyết định sống một mình, trường học có ký túc xá, cô có thể ở ký túc xá cho đến thi đại học.

Học phí kỳ này đã nộp rồi, học phí kỳ sau có thể dùng học bổng để lấp vào. Thi đại học xong nghỉ hè thì đi làm thêm là có thể đóng được học phí cho đại học.

Ngu Trà tin rằng cô có thể lấy được học bổng.

Tương lai sẽ tốt hơn.

"Đang nghĩ cái gì?" Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói.

Ngu Trà sợ hết hồn, cô đang suy nghĩ cuộc sống khi rời khỏi nhà họ Lục, vội vội vàng vàng suýt chút nữa đã làm vỡ ly rượu.

Lục Dĩ Hoài híp mắt.

Ngu Trà thấy vẻ mặt này của anh thì liền nhút nhát đi, "Không nghĩ gì cả!"

"Thật không?" Lục Dĩ Hoài chỉ cần liếc mắt là đã biết cô đang nói dối, vẻ mặt tránh né hiện lên rõ mồn một kia kìa.

Ngu Trà lắng sang chuyện khác, "Khi nào tiệc rượu mới kết thúc vậy?"

"Sắp rồi." Lục Dĩ Hoài nói, nhếch cằm lên rồi đột nhiên nói tiếp: "Cái cà vạt này không thoải mái."

Ngu Trà à một tiếng, đề nghị nói: "Nếu không thì tôi đi đổi cho cậu, chỗ này chắc là sẽ có quần áo của cậu phải không."

Lục Dĩ Hoài nói: "Ừ."

Hai người cùng nhau đi ra căn phòng ở phía sau, Lục Dĩ Hoài từng ở nhà cũ mấy năm nên nơi này vẫn có phòng cho anh.

Qua một lúc lâu cửa phòng đã mở ra, căn phòng này cực kỳ sạch sẽ. Hẳn là mỗi ngày đều sẽ có người quét tước, vật dụng bên trong cũng không thiếu cái gì.

Đây không phải là lần đầu Ngu Trà vào trong phòng này.

Đời trước cô đã từng được đưa về nhà cũ ở một lần, có điều lúc đó là lễ tang của Lục lão gia, lúc đó xem như là thời gian tự tại nhất của cô, bởi vì sự chú ý của người nhà họ Ngu không có đặt trên người cô.

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy cảm xúc của Lục Dĩ Hoài rất không đúng.

Lục Di Hoà dĩ đẩy một cánh cửa bên trong ra, không gian rộng lớn bên trong được chia thành rất nhiều gian, để rất nhiều loại quần áo, còn có các kiểu giày, ở giữa còn có một sân phơi.

Anh đưa tay đẩy một cái, mấy cái ô vuông xuất hiện trước mắt Ngu Trà.

Mỗi một ô vuông đặt mỗi loại đồ vật khác nhau, có cúc tay áo, có cà vạt, đếm không xuể và còn có những đồ vật khác nữa.

Lục Dĩ Hoài nói: "Cậu giúp tôi."

Ngũ Trà: "Sao?"

Lục Dĩ Hoài liếc sang, "Không muốn?"

"Không có." Ngu Trà vội vàng sửa miệng, lại không lựa được cái nào cho phù hợp, "Vậy cậu muốn cái nào đây?"

Tuy là chưa thành niên nhưng anh có rất nhiều chính trang để ở nhà họ Lục, từng ô vuông đều là đặt cả vật ở trong.

"Câu chọn đi." Lục Dĩ Hoài nói.

Ngu Trà nhìn sắc mặt của anh, lấy ra một cái màu xanh biển, "Lấy cái này đi, trang phục hôm nay của cậu hợp với màu này."

Lục Dĩ Hoài gật đầu: "Được."

Ngu Trà vượt lai cà vạt, kỳ thật tất cả kỹ năng đeo cà vạt của cô đều được luyện ở trên người Lục Dĩ Hoài, đều là đòi trước dẫn vắt làm nên.

Lúc đó là Lục Dĩ Hoài cương quyết yêu cầu.

Ngu Trà còn nhớ lần đầu cô đeo cà vạt cho anh, lúc đó nơm nớp lo sợ, trong lòng cực kỳ không muốn cho nên cả người đều là khí lạnh.

Lúc đó cô không muốn làm, cũng không muốn xem video để học nên thất khấn quàng đồ cho Lục Dĩ Hoài. Không biết là Lục Dĩ Hoài bị cái gì, cũng không mở nó ra, lúc đi ra ngoài còn bị mẹ Vương cười cho.

Ngu Trà cực kỳ tức giận nên lên xem rất nhiều video.

Sau đó lúc Lục Dĩ Hoài yêu cầu, tuy là không bằng lòng nhưng từng lần từng lần trôi qua cô đã thuần thục hơn.

Ngu Trà nửa ngồi nửa quỳ lên sàn, mở cổ áo sơ mi của Lục Dĩ Hoài ra, nhẹ nhàng đeo cà vạt vào rồi sau đó thành thạo thắt.

Khi đến bước cuối cùng, đột nhiên Lục Dĩ Hoài nắm lấy tay cô, "Từ từ."

"Sao thế?" Ngu Trà dừng lại, cảm giác ầm ập truyền từ làn da đến khắp nơi trên cơ thể, giống như là bị điện giật, trái tim cũng đột ngột đập nhanh.

Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: "Đến gần một chút."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.